

MÉRXAS
Alan Lezan

NOVELLA

1. Bölüm

Gece; karanlığın, gizemin ve ürpertinin diğer adıdır. Bilinmezliğe açılan mühürlü bir kapı gibidir gizem. Bilinmezlik ise merakı emzirir; bu yüzdendir ki katran karası geceler, hayallerin en yoğun, en dehlizli saatleridir. Ve geceler, belki de gündüzlerin derin bir uykuya dalmış halidir.

Nedense Mérxas'ın gözlerine geceleri uyku uğramazdı. Aslında öyle büyük, günübirlik dertleri yoktu; buna karşın dünyanın tüm sancılarını kendi göğsünde taşıyor, evrenin tüm yükünü tek başına sırtlamış gibi hissediyordu. Biliyordu, böyle düşünmek beyhudeydi, derin bir boşluktan ibaretti ama zihni bir kez bu patikaya girmişti. Dahası, ruhuna söz geçirmek elinde değildi. Savaşlar, açlık, susuzluk ve diz boyu sefalet...

Evrensel kederleri bir kenara bırakıp sadece Kürdlerin makûs talihiyle ilgilense bile bu kördüğümün içinden çıkamıyordu. Tek bir insan, tek başına neyi değiştirebilirdi ki? Belki çok zengin olsa, sevdiği birkaç ruhun elinden tutup onlara maddi bir nefes aldırabilirdi. Ya ötesi? Ötesi yine aynıydı: Dünyada olup bitenlere bakıp hiçbir şey yapamamanın verdiği o kahredici vicdan azabı ve yine uykusuz, zifiri geceler... Çünkü o, yeryüzünün tüm kahpeliklerini, puşluklarını ve alçaklıklarını ezbere biliyordu.

Yine de onun geceleri kömür karası değil, masmaviydi.

Sanal dünyanın dehlizlerinde bir şeyler okuduktan sonra balkona çıkar, uzayın o sonsuz ve uçsuz bucaksız göğüne gözlerini dikerdi. Samanyolu, Sirius... Gece, aslında muazzam bir illüzyondu; güneşin gölgesinden başka bir şey

değildi. Fakat o gölge, bağrında yıldızların sayısı kadar yakamoz barındırıyordu. Yeryüzünde ise baykuşların, farelerin, yarasaların ve belki de Kont Drakula'nın şehvetini kamçılıyordu.

Gece, aşk demekti.

İnsanlar neden en çok gecenin koynunda sevişirdi?

Geçenlerde bir yerde rastlamıştı: New York'ta geçmiş yılların birinde, bir hafta boyunca elektrikler kesilmiş; o yıl, şehir tarihinin en yüksek doğum oranına ulaşılmıştı. Geceler bir kadın rahmi gibiydi; doğurgandı, fakat bazen sadece acı doğururdu.

Mérxas, gecenin karanlığına gömüldüğünde, etrafta kimsenin olmayışı, gürültünün pıhtılaşp azalması ve o dingin sessizliğin hareketliliğe galip gelmesi, onun bu hayattaki tek sığınağıydı.

Koyu mavi bir gökyüzü ve çivilenmiş yıldızlar... Kim bilir bu uçsuz bucaksız bulanıklığın, bu kozmik sisin içinde kaç bin farklı yaşam filizlenmişti? Bu devasa evrende yalnız olamazdık. Kim bilir, belki onlar bizim varlığımızdan haberdardı ama ekolojik atmosferimizin sınırlarını ihlal etmek istemiyorlardı. Sahi, Tanrı denilen o mutlak güç gerçekten var mıydı? Eğer varsa, O da sıfırdan ve hiçlikten var olmuş olamazdı. O'nu da var eden bir yaratıcı olamaz mıydı?

Mérxas bugün yine çok yorgundu; kemiklerine kadar işleyen bir hayat yorgunluğu. Canı hiçbir şey yapmak istemiyordu. Ağır depresyonlar ruhunu pençelediği için, sık sık intiharın o soğuk kıyısında yürüyordu.

"Neden yaşamalıyım? Benim için bu varoluşun hiçbir hükmü yok," diye mırıldanıyordu kendi kendine.

İnsanlar bu dünyaya bir neden olmaksızın fırlatılıyor, sekiz saat çalışıyor, sekiz saat uyuyor, kalan sekiz saati ise alışveriş, yemek ve temizlik gibi sıradan döngülerle eritiyordu. Derken zaman akıyor, ten buruşuyor ve ölüm kapıya dayanıyordu.

"Böyle yaşamaktansa, hiç var olmamak daha evladır," diyordu. "Bu kısır döngünün anlamı ne?"

Mérxas gezmek, dünyayı adımlamak, eğlenmek istiyor ama prangalarından kurtulamıyordu. Ağır depresyonlar yüzünden yerinden kımıldayacak mecali yoktu. Yatağına uzanır, tavanı seyrederken kapkara düşüncelerin girdabına kapılırdı. En çok da o nihai sonu, intihar planlarını ilmek ilmek dokurdu zihninde. Fakat ölmeyi göze almak, o son eşiği geçmek için büyük bir cesaret gerekirdi...

"Ya yarım kalırsam? Ya sakat kalıp bu gövdeye hapsolürsam?" diye fısıldardı odanın sessizliğine.

Mérxas yaşamdan tiksiniyordu. Hayat, omuzlarına bindirilmiş devasa ve taşınmaz bir külfetti.

"Neden doğdum ki?" diyordu. "Dünyada yeterince kalabalık yok muydu? Benim bu sahneye çıkmamın gayesi neydi?"

Nasıl geldiyse, öyle sessizce çekip gitmeliydi bu diyardan. Kimsenin sırtına yük olmamalıydı. Yarından ötesine dair içinde en ufak bir yaşama arzusu kalmamıştı. Fakat bazı günler olurdu ki, içindeki o ölü çocuk uyanır, tüm dünyayı kollarıyla kucaklamak isterdi. O anlarda planlarının

çokluğundan ne yapacağını şaşırır, nereye koşacağını bilemezdi. Zihni bir daldan bir dala konardı. Ne var ki bu coşkulu günler uzun sürmez, fırtına dindiğinde o karanlık depresyon dalgası daha sert geri gelirdi. "Neden ben?" diye haykırırdı içi. "Bu ne biçim bir kader?"

Lise son sınıftaydı. Okulun bitmesine sadece altı hafta kalmıştı ve sınavlar kapıdaydı. O sınav korkusu içini öyle bir kemirmişti ki, geceler boyu gözüne tek damla uyku girmemişti. İlk panik atağını henüz on dokuz yaşındayken, o taze çağında yaşamıştı. Hastane koridorları, ağır ilaçlar ve o ilaçların ruhunu uyuşturan yan etkileri yüzünden okuluna devam edemedi. O meşum günden beri hastalık bir gölge gibi peşini bırakmamıştı.

Şimdi otuz altı yaşındaydı. Sanki son on yedi yılı, zamanın durduğu bir bataklıkta, olduğu yerde sayarak geçirmişti. Hastalığın pençesinde çırpınmaktan başka bir şey yapamamıştı. İş hayatının o koşturmacasını hiç tatmamıştı. Bir iki kez yalnızlığın kanatlarıyla uçmayı, tek başına yaşamayı denediyse de başaramamış, kırık kanatlarıyla baba ocağına geri dönmüştü. Mérxas hayattan çok korkuyordu. "Ya annemle babam göçüp giderse bana ne olacak? Kim bakacak bu yarım adama?" diye düşünüyordu. Evin tek çocuğuydu; çalışmıyor, kendi bakımını sağlayamıyor, sokağa çıkıp bir alışveriş bile yapamıyordu. Yapabildiği tek şey, arada bir mutfağa uğrayıp birkaç lokma atıştırmak ve yeniden yatağın soğukluğuna sığınmaktı. Kafasının içindeki uğultudan dolayı uyku haramdı ona. Günde ya üç dört saat uzanır ya da sabaha kadar tavanı seyrederdi.

Mérxas neleri düşünmezdi ki? En çok ölümü ve yeryüzünün adalet terazisindeki o büyük sapmaları düşünürdü. Zihni, pozitif hiçbir düşünceye ev sahipliği yapmıyordu. "Keşke bu

illet beni bulmasaydı da Kürdistan'da olsaydım. Oranın güneşi, havası, suyu ve kadim toprağı bana şifa olurdu," derdi. Oysa Avrupa toplumunun göbeğinde doğup büyümüştü. Buna rağmen Kürdlere yapılan haksızlıkları, Kürdistan'ın yaralarını, varoşlardaki aç ve susuz çocukların çığlığını ta şah damarında hissedirdi. Onlar için bir şeyler yapmak, tarihin akışına küçük bir dokunuş kondurmak istiyordu ama elinden hiçbir şey gelmiyordu. Bu çaresizlik, içindeki vicdan azabını her gün biraz daha biliyordu.

"Yahudiler ve Kürdler..." diyordu kendi kendine." Bu iki kavim, yeryüzünde en büyük zulmü gördü; hem de insanlığın kör gözleri önünde. Kimse kılını kıpırdatmıyor. Neden bu haksızlık? Bu da tıpkı benim hastalığım gibi, tedavisi olmayan bir yazgı mı? Ama neden? Biz ne yaptık ki Tanrı bize bu acı şerbeti içiriyor?"

Mérxas'ın büyüdüğü çevre, onun ruhundaki fırtınalara çok yabancıydı. Annesi mütevazı bir terzi dükkânında iğne sallıyor, babası ise inşaatlarda duvar örüyordu. Kendi yağlarında kavrulup gidiyorlardı. Çevresindeki insanların çoğu, onun psikiyatrideki en çetin hastalıklardan biriyle boğuştuğunu anlamıyor, bu sessiz çığlığı 'tembelliğe kılıf uydurmak' olarak nitelendiriyordu. Oysa o, lise son sınıfa kadar başarı basamaklarını tırmanmış bir gençti. Kime, hangi dil ile neyi anlatacaktı ki? Damdan düşen Nasrettin Hoca'nın, acıyla inlemesine binbir kulp takanlara *"İçinizden hiç damdan düşen var mı?"* diye haykırması gibiydi durumu... Onun halinden ancak onun gibi yaralı olanlar anlardı.

Annesiyle arasında sessiz, şefkatli bir bağ vardı ama babası çalışması için omuzlarına ağır baskılar bindiriyordu.

Günün akşama evrildiği, kızıl saatlerdi. Kutusuna bir e-posta düştü. İleti, *englishbaby.com* sitesinden geliyordu. Mérxas, sırf İngilizcesini geliştirmek ve belki dünyadan bir ses duymak ümidiyle, yazışabileceği bir arkadaş bulmak için bu siteye kaydolmuştu. Anne ve babasından başka kimsesi yoktu; yalnızlığı bir zindan gibiydi.

Mesajı gönderen, Binet Richard adında, yirmi beş yaşında, teni gece kadar siyah ve büyüleyici güzellikte bir kadındı. Kongo'da yaşadığını yazmıştı. Spor bakanı olan babası bir helikopter kazasında can vermiş ve arkasında Binet'ye 5.423.000 Amerikan Doları tutarında muazzam bir miras bırakmıştı. Ancak üvey annesi, genç kadının pasaportuna ve resmi evraklarına el koyduğu için bu paraya dokunamıyordu. Parayı kurtarmanın tek yolu, onu bir şekilde Avrupa'ya aktarmaktı. Bunun için Binet'nin Avrupa'da güvenebileceği bir limana ihtiyacı vardı. Mesajında, Mérxas'ın profil resmini gördüğü an ona vurulduğunu ve içindeki o saf güven duygusuyla parayı onun banka hesabı üzerinden Avrupa'ya transfer etmek istediğini belirtiyordu.

Mérxas satırları okuduğunda donakaldı. Gözlerini ovuşturup kelimeleri bir kez daha, sindire sindire okudu. Binet, mektubun ekine birkaç fotoğrafını da ilıştirmişti.

"Biliyorum," diyordu siyahi kadın, "bazı Afrikalılar yalan söyler, gayeleri Avrupalılardan birkaç kuruş koparmaktır. Ama bana inan, ben seninle yeni bir hayat kurmak istiyorum. Senden tek bir metelik dahi talep etmiyorum. Babamdan kalan bu miras, ikimizin ömrüne de yeter."

Fakat Binet, Mérxas'ın ruhundaki o derin oyluklardan, hastalığından habersizdi. Mektubun devamında üvey annesinin gazabından kaçıp Senegal'deki bir Amerikan mülteci kampına sığındığını, orada sefaletin koynunda yaşadığını ve hayatta kalabilmek için bedenini satmak zorunda kaldığını yazıyor; adeta Mérxas'ın ayaklarına kapanıp kendisini bu cehennemden kurtarması için yalvarıyordu.

Mérxas şoktaydı. Bir insanın beş buçuk milyon doları varken, nasıl olur da hayatta kalmak için bedenini pazarlardı? Binet'nin o topraklarda elinden tutacak tek bir dostu, bir akrabası yok muydu? İçini amansız bir merhamet kapladı; onu o bataklıktan bir an evvel çekip çıkarmak istiyordu fakat çaresizlik eli kolunu bağlıyordu. Ne arkasında duracak dostları vardı ne de cebinde parası...

Mérxas ve Binet bir hafta boyunca mektuplarla köprüler kurdular aralarında. Mérxas kendi kırık dökük durumunu, hastalığını anlattı. Binet ise kararlıydı: *"Ben senden bir mucize beklemiyorum. Beni sadece bu cehennemden çekip çıkar, gerisi mühim değil!"* diyerek ona bir banka müdürünün e-posta adresini gönderdi: *"Buraya yaz ve durumu onlara izah et."*

Mérxas, denileni yaptı ve banka müdürüne bir ileti gönderdi. Ertesi gün cevap gecikmedi: Mérxas'ın Kongo'da hukuki işlemleri yürütecek bir avukat tutması gerekiyordu ve para ancak bu avukatın eliyle Avrupa'ya nakledilebilirdi. Tabii, avukatın ücretinin peşin olarak gönderilmesi şarttı. Beş buçuk milyon dolar sağ salim Avrupa'ya ulaştığında, Mérxas bu meblağın yüzde beşini komisyon olarak alacaktı. Avukat, bu bürokratik çarkı döndürmek için 700 Amerikan Doları talep ediyordu. Gelgelelim, Mérxas'ın avucunda bu kadar para yoktu.

Benim evim, caddenin hemen karşı tarafında, gürültülü bir benzinliğin yanı başındaydı. Bazen sokağın kasvetinden kaçıp sigara almak için oraya uğrardım. Aslında pek sıkılmam ama sırf benzinlikte çalışan Sipan ile iki kelam etmek, dünyanın yükünü biraz olsun hafifletmek için sık sık yolumu oraya düşürürdüm.

Sipan, Kıgılı bir Kürd genciydi. Üniversitede fizik eğitimi görüyordu; zaten o deha dolu kafasında fizikten başka bir şeye de yer yoktu. Devletten aldığı burs geçinmesine yetmediği için, haftada üç dört gün, saat 16:00 ile gece yarısı 24:00 arasında benzinliğin kasasında nöbet tutardı.

Mérxas da tıpkı benim gibi sık sık uğrardı bu istasyona. Fakat yüzü her daim asık, sanki tüm insanlık ona ihanet etmiş gibi küskün ve kırılgan bir edası vardı. Sigarasını alır almaz, gölgesini bile arkasında bırakmak istercesine hemen kaçardı. Halinden, tavrından insanlardan köşe bucak kaçan bir ruh olduğu besbelliydi. Neyse... Bir gün, içimden gelen ani bir dürtüyle sessizliği bozdum:

"İşler yolunda mı?" diye sordum ona.

"Okay," dedi, kuru ve soğuk bir sesle.

"Bir şeyler içmek ister misin?"

"Hayır."

"Gel be dostum! Bizimle bir şeyler iç," diyerek yanına vardım, içeceklerin dizili olduğu rafları işaret ettim. "Ne istersen seç, benden..."

"İyi" dedi ayaküstü. "Seni kıracağıma..."

Gerisini dudaklarının arasında mırıldandı, ne dediğini seçemedim. Rafa doğru adımlayıp mavi bir *Mixery* aldı ve hemen köşedeki ayaklı masaya ilişti. Sipan o esnada kasayla

uğraşıyordu; ben oturduğum sandalyeden kalkıp Mérxas'ın yanına sokuldum.

"Hayırdır?" dedim, gözlerinin içine bakarak. "Birileri moralini mi bozdu?"

Sessizce, başını hak verircesine öne arkaya salladı ve o an içini dökerek bize Binet meselesini anlattı. Sipan, lafi ağzından alır almaz atıldı: *"Sakin ha! Bu kadın kesin dolandırıcıdır, arkana bakmadan kaç!"*

Mérxas'ı daha önce birkaç kez uzaktan görmüştüm ama onun iç dünyasına dair yukarıda anlattığım tüm bu detayları bana daha sonra Sipan çitlatmıştı. Onun hakkında Kürd olmasından başka hiçbir şey bilmezdim. Yani anlayacağınız, bu bizim onunla ilk gerçek temasımız, ilk kelimemizdi. Bu yüzden "Binet" mevzusunda sesimi çıkarmadım, tarafsız kaldım. Fakat içten içe ben de tıpkı Sipan gibi düşünüyordum; bu işin içinde kesin bir bit yenliği vardı. Öyle ya, insanoğlu öz kardeşinin hesabına bin, iki bin dolar aktarırken kırk dereden su getirirken, bu devirde kim, kimin hesabına durduk yere beş buçuk milyon dolar yatırırdı?

Sigaralarımızın dumanı gecenin karanlığına karışırken, havadan sudan, hayatın kıyısından köşesinden konuştuk. Saat on bire doğru yaklaşırken Mérxas, gölgesini de peşine takıp evine doğru yollandı. Sipan ise ağır adımlarla içmeye devam ediyordu; gece yarısına doğru artık zilzurna sarhoş olmuştu. Öyle ki, ayakta duracak mecali kalmadığından kasayı kapatma işi bana düştü. Tam ona yardım etmek için kasanın arkasına geçmiştim ki, Sipan'ın kız arkadaşı Sılan içeri girdi. İkimizi kasayı toparlamaya çalışırken görünce öfkesi yüzünde patladı. "Vay, sen misin bunu yapan?" der gibi gözlerini dikti ve "Sen nasıl bu hale gelene kadar içersin?"

diyerek Sipan'ı azarlamaya başladı. Sesimi çıkarmadım; ne diyebilirdim ki, bu onların kendi iç denizlerindeki fırtınaydı.

Sipan aslında akli başında, suları durgun akan, ne yaptığını bilen ve daha önce de söylediğim gibi fazlasıyla zeki bir insandı. Sılan'den hoşlanıyordu ama içindeki bu duygunun gerçek bir sevgi olup olmadığından kendisi de emin değildi. Bazen ona taparcasına bağlandığını söyler, bazen de içindeki aşkın tamamen kurduğunu iddia ederdi. "Ben" derdi her defasında, "aslında sadece içtiğimde o sahte mutluluğu yakalıyorum. Ben içkiyi, o kadehin içindeki dünyayı galiba bir kadından daha çok seviyorum, anlıyor musun? Ha, ha, ha!" Bunu bana o kadar çok tekrarlamıştı ki... "Kız sakız gibi yapışmış, ruhumu özgür bırakmıyor abi! Ne yapayım?" derdi, gözlerinde çaresiz bir pırıltıyla. "Bana bir akıl ver, bir çıkış yolu göster!"

Benim Sipan'la yolumun kesişmesi henüz birkaç ay öncesine dayanıyordu. Aslında onu eskiden de uzaktan uzağa görürdüm; fakat Kürd olduğunu bilmediğim o eski günlerde, sigaramı alır almaz benzinliğin soğukluğundan kaçır, hemen dışarı çıkardım. Bazen ayaküstü birkaç kelime fısıldaşır, ardından kendi kabuğuma çekilip evimin yolunu tutardım. Sonra bir gün, ikimizi de tanıyan ortak bir tanıdık onun Kürd olduğunu fısıldadı kulağıma. İşte o günden sonra, aramızdaki o görünmez duvarlar yıkıldı ve çekinmeden konuşmaya başladık. Politika, Kürdlerin makûs talihi, uzayın derinlikleri, fizik ve felsefe üzerine, o vardiyasını bitirene kadar bitmek bilmez sohbetlere daldık. Daha doğrusu, benzinliğe her uğradığımda Sipan'ın halini hatırını sorma bahanesiyle yanına çökerdim; o kadehini doldururdu, ben de onun yalnızlığına bir meze gibi eşlik ederdim. Şimdi bu dert ortaklığına bir de Mérxas eklenmişti.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Mérxas'ın aramıza katılması içimizdeki o loş odayı aydınlatmıştı. Sipan'dan öğrendiğime göre, Mérxas'ın nüfustaki adı aslında Mehmet'miş. Kürd kimliğine olan o derin sevdası yüzünden kendine bu ismi, yiğit anlamına gelen Mérxas'ı yakıştırmıştı. Aslen Hakkârili bir ailenin oğluydu. Yüreğinde sadece Baba Barzani'ye karşı saf bir sempati barındırıyordu; ne bir partiye üyeydi ne de bir örgütün bayrağını taşıyordu, yani tamamen kendi başına bir adamdı. Halkı için, o uzak topraklar için çok şey yapmak istemişti ama ruhunu saran o amansız hastalık ellerini bağlamıştı. Hiçbir şey yapamamanın verdiği o muazzam acı, içindeki vicdan azabını her gün biraz daha büyütüyordu.

Mérxas, benim internet forumlarında Kürd meseleleri üzerine yazılar karaladığımı duyunca çocuksu bir sevinçle parıldadı. Ona, "Ben ne büyük bir politikacıyım ne de usta bir yazar; sadece içimdeki yangını kağıda döküyorum. İstersen gel, bundan sonra kelimeleri beraber yoğuralım, birlikte yazalım!" dediğimde, yüzünde hüzünlü bir tebessüm belirdi.

"Hayır, kardeş..." dedi, sesi adeta içine kaçarak; "Ben ne politikadan anlarım ne de kalemim güçlüdür. İçimde o yetenek olsaydı bir an bile durmaz yazardım. Belki de bir şeyler var içimde ama dayanamıyorum; yani fiziki olarak bedenim bu yükü kaldıramıyor. Bir kitabı ancak yarım saat okuyabiliyorum, sonra zihnim bulanıyor; yarım saat, bazen de koca bir saat ara vermek zorunda kalıyorum. Zor bela üç beş satır okuyabilirken, yazmak... Benim için imkansız bir düş. Hele o forumlardaki hararetli tartışmalara katılmak, o kavgaların içine girmek kesinlikle bana göre değil. Yapabilseydim, dünyayı değiştirebilseydim ne güzel olurdu; ama görünen o ki, ben bu hayatta hiçbir şeyi beceremeyeceğim..." Bu sözleri söylerken gözleri buğulandı, neredeyse ağlayacaktı. İçinin daha fazla ezilmesine

kıyamadım: "Tamam, tamam" dedim aceleyle. "Bakma bana, aslında ben de yazmayı beceremiyorum, sadece elimden gelenin en iyisini yapmaya, gücümün yettiği kadar çabalamaya çalışıyorum."

"Güzel," dedi, gözlerindeki nemi gizlemeye çalışarak. "Bu akşamdan sonra senin o forumdaki yazılarını bulup tek tek okuyacağım..."

***

Ertesi gün saat öğlene doğru yaklaşırken telefonum çaldı; arayan Sılan'di. Sipan'ın bir önceki gece zilzurna sarhoş halde benzinliğin kapısını içeriden kilitleyip sabaha kadar orada kalmak istediğini söyledi. Sesi titriyordu:

"Dün gece inanılmaz bir şekilde kavga ettik. Kendine zarar verecek, o karanlığın içinde yok olup gidecek diye çok korktum. Ne olursun, sana yalvarıyorum, onunla benzinlikte bir daha içki içmeyin. Bu çocuk alkolü damarlarına alınca tamamen fittiriyor, kendini kaybediyor."

"Nasıl olur?" dedim hayretle.

Doğrusu kulaklarıma inanmak istemedim, bu anlattıkları Sipan'ın rasyonel dünyasına tamamen aykırıydı. Para pul gibi dünyevi dertleri yoktu. Kafası her daim fizik formülleriyle, evrenin sırlarıyla doluydu; hayata tamamen mantık süzgecinden bakan bir adamdı. Böylesine berrak düşünen bir zihnin, kendini alkolün ve uyuşturucunun o zehirli kollarına bu derece bırakmasına hiçbir anlam veremiyordum.

Sipan ile bizzat görüşmek, sesini duymak istedim ama Sîlan barikat kurdu: "Olmaz!" dedi, "Eğer bana inanmıyorsan, dur, telefonu kız kardeşine vereyim, ondan dinle."

Daha önce Sipan'ın evine birkaç kez gitmiştim. Sipan, kız kardeşi Helîn ile birlikte yaşıyordu; çünkü bu hayatta birbirlerinden başka kimseleri kalmamıştı, evin tek çocuklarıydılar. Annelerini henüz kırk dört yaşındayken amansız bir kanser illetinden, babalarını ise elli iki yaşında ani bir kalp krizinden kaybetmişlerdi. Aslında ikisi de toprak altına girmek için çok gençti. Sipan, anne ve babasının hatırasını yüreğinde taze bir yara gibi taşıyor, ikisini de deliler gibi seviyordu. Belki de her akşam kendini o sarhoşluğun koynuna bırakması, bu erken gidişlerin yarattığı o devasa boşluğu doldurma çabasındandı.

Sipan o akşam sınırları zorlamış, adeta bir fıçı gibi dolmuştu. Aslında "o akşam" demek haksızlık olurdu; çünkü onun hemen hemen her gecesi bu kör kütük sarhoşlukla mühürlenirdi. Bazen Sîlan, kız kardeşi Helîn'i da yanına katıp benzinliğe baskın yapar, Sipan'a fena halde çıkışırlandı. Fakat bu kez Helîn yoktu, meydan tamamen Sîlan'e kalmıştı. Aralarındaki tartışma öyle bir raddeye gelmiş olmalı ki, Sipan en sonunda öfkeyle haykırmış: "Git buradan, yalnız kalmak istiyorum!"

Tabii bir benzinlik istasyonunda yalnız kalması tehlikeliydi; gerçi bir taksiye binip evine de dönebilirdi ama o hararetle münakaşanın verdiği inatla Sîlan onu orada, o tekinsiz yalnızlığıyla bırakıp gitmişti. Sonradan öğrenecektim ki, Sipan benzinliğin kuytu bir köşesinde sızıp kalmış. Sabaha karşı alkolün sis perdesi biraz aralanınca, soğuktan titreyerek bir taksi çağırmış ve kendini zor bela evine atmış.

Sipan, gerçekten de fizik dünyasına dair muazzam bir bilgi birikimine sahipti. Bana her fırsatta paralel evrenlerden, yaşamın aslında ölümle bitmeyen sonsuz bir döngü olabileceğinden bahsederdi. Ama bazen kendi kurduğu bu teorilere kendisi de inanmaz, hayatın aslında ne kadar boş, ne kadar anlamsız ve absürt bir tiyatrodan ibaret olduğunu söylerdi.

"Belki de her şeyin büyük bir anlamı vardı ya da olmalıydı ama bizim küçük zihinlerimiz bunu kavrayamıyor," derdi kadehini havaya kaldırarak. "Şu Batılılara baksana bir... Kürdistan'da, Afrika'da insanlar bir lokma ekmek, bir yudum su için can verirken, bunların elinin altında her şey var. Ama yine de mutsuzlar, yine de ruhları aç. Tabii aralarında mutlu olanlar da var ama onlar devele kulak kalır. Sadece Almanya'da her yıl on bir bin insan kendi canına kıyıyor. Neden acaba?" diye sorardı karanlığa doğru.

"Gerçi seksen iki milyonluk bir nüfusla kıyaslayınca bu sayı göz kırpacak kadar az gelebilir. Ama demek ki mal mülk, o süslü hayatlar insanın içindeki o karanlığı aydınlatmaya yetmiyor. Bizim insanlarımız bir parça ekmek davası peşinde ömür tüketirken, bunların canı sıkıntıdan patlıyor, yapay maceraların peşinde dünyayı geziyorlar. Bu insanlık denilen şey çok garip, çok tezatlarla dolu bir bilmece... Öyle ki, insanın akli duruyor."

Üç gün sonra Sipan yine benzinlikteki yerini almıştı. Sanki o fırtınalı gece hiç yaşanmamış, o sızıp kalmalar ona ait değilmiş gibi sakin bir şekilde işinin başına geçmişti. Derken Mérxas içeri girdi; bugün bir istisna olarak yüzünde güller açıyor, keyfi yerinde görünüyordu. Binet adındaki o kadına açık açık bir dolandırıcı olduğunu, bu numaraları yutmadığını yazmıştı ve gerçekten de o sert mesajdan sonra kadından tek

bir satır bile gelmemişti. Sipan, Mérxas'ın omzuna dokunarak: "Boş ver be dostum," dedi. "Giden gitsin, nasılsa yenisini bulursun. Dünya küreselleştikçe dolandırıcılar, hırsızlar, haydutlar ve namus düşmanları da sınır tanımaz hale geliyor. Afrika neresi, Avrupa neresi? Ta dünyanın öbür ucundan, bir bilgisayar ekranının arkasından insanları ağlarına düşürmeye çalışıyorlar, düşünebiliyor musun bu arsızlığı?"

Yine o bildik benzinlik istasyonundaydım. Mérxas yanıma yaklaşıp utangaç bir tavırla bana e-posta adresini uzattı. Doğrusu bu küçük kağıt parçası içimi ısıttı, çok sevindim. Kim bilir, belki de bu koca dünyada onun sığınabileceğı tek gerçek dost ben olurdum. Üstelik evi de benim evime birkaç adımlık mesafedeydi.

Sipan ise eski neşeli haline bürünmüş, bir daha alkolü ağzına sürmeyeceğini söyleyerek hayatında yeni bir sayfa açtığını ilan etmişti.

"SON!" dedi, kesin ve net bir tavırla. Ama bu ani dönüşün nedenini açıklamaya yanaşmadı.

"Hayrola Sipan? Birden böyle radikal bir karar alman beni gerçekten şaşırttı" dedim gözlerimi kısarak.

"Yok be abi" dedi, elindeki bezle tezgahı silerken. "Aslında çoktandır bu zehri bırakmak istiyordum ama iradem her defasında kırılıyordu, bir türlü başaramıyordum. Ama artık geri dönüşü yok, kesin kararımı verdim. Bu günden sonra içkiye elveda! Aslında sigarayı da hayatımdan söküp atmak istiyorum ama ikisini aynı anda kapının önüne koymak şimdilik biraz ağır gelir. Zamanı gelince o dumanı da hayatımdan defederim. Hayatı hiçbir yapay sis olmadan, sade ve yalın bir şekilde tatmak bambaşka bir duygu olmalı...

Hem sonra, benim o gece benzinliğe kapanıp sabaha kadar sızmamı o yazdığın hikayeye eklemen doğru muydu, hiç bilmiyorum. Gerçi bizi buralarda kimse tanımıyor, isimlerimizi de değiştirip gizlemişsin, o yüzden pek bir önemi yok ama... Sîlan sana her şeyi yetiştirdi, değil mi? Neyse, Sîlan'e gelince şimdilik sessizliğimi koruyacağım. İnşallah bu yazdığın hikaye onun eline geçmez de bir de onun dırdırıyla uğraşmak zorunda kalmam. Doğrusunu söylemek gerekirse, ben Sîlan'ü gerçekten seviyorum ama evlenmekten, bir aile yükünün altına girmekten ölesiye korkuyorum. Hani şu okul bir bitseydi, önümü bir görebilseydim, belki ondan sonra cesaret edebilirdim. Ama ruhumda bir aile babası kumaşı yok galiba, ben aslında bu ayyaşlığı, bu sorumsuzluğu seviyorum. Belki o gece sarhoşluğun etkisiyle ağzımdan öyle şeyler kaçırılmış olabilirim ama sen de benim içtiğim birkaç kadeh votkayı amma abartmışsın be yazar abi! Yazarlık refleksi işte, hikayeye sos katmak için yaparsınız böyle şeyleri. Neyse ki beni hikayenin sonunda öldürtmemişsin, ona da şükür! Ha, ha, ha!"

Mérxas da söze girdi, gözlerinde takdir eden bir ışık vardı: "Vallahi ne diyeyim! Alan bence kalemi çok güzel oynatmış. Beni tam anlamıyla tanımadığı, içimdeki bu illeti derinlemesine bilmediği halde, kendini benim yerime koyup yazmış. Ruhuma dokunmuş, epeyce empati yapmış, sağ olsun. Bu kadar derin cümleleri ben de kurmak isterdim ama asıl merak ettiğim, bu hikayeyi nasıl sürdüreceği, bizi hangi limanda karaya çıkaracağı..."

Onların bu samimi eleştirilerini, kendi yarattığım karakterlerin bana dışarıdan bakışlarını izlerken sadece yüzümde sessiz bir tebessüm belirdi.

"Hakikat dediğimiz şey neydi ki zaten? Gerçek, sadece bir algıdan ibarettir. Benim için önemli olan tek şey sizin şu an burada, kanlı canlı var oluşunuzdur. Ben elbette olayları kendi zihnimin süzgecinden geçirerek, düşündüğüm gibi kaleme alıyorum. Ama işin aslı; üçümüzün, hatta Silan ve Helîn'yi da katarsak beş kişinin bu dar alanda yaşadığı o küçük hayatların birer birer kağıda dökülmesidir." Ben tam lafımı bitirip derin bir nefes alacaktım ki, Helîn kapıdan içeri süzüldü: "Ne o!" dedi, neşeli bir sesle. "Bensiz gizli bir ayın mi yapıyorsunuz, parti mi var?"

Mérxas hemen atıldı: "Hayır" dedi, "Alan'ın bizim hakkımızda yazdığı o hikayeyi masaya yatırmıştık."

Helîn gözlerini büyüterek, "Aaa! Ben de okudum!" dedi ve bana doğru dönerek ekledi: "Sipan'ın o gece benzinlikte sabahlamasını yazman çok isabetli olmuş, hak etmişti zırzop! Ama isimlerimizi değiştirmen iyi olmuş, zaten bizi bu koca şehirde kim tanır ki? Bizler bu koca evrende, üzerine henüz hiçbir şey yazılmamış, rüzgarda savrulan beyaz birer kağıt parçasıyız sadece!"

Mérxas bu felsefi benzetmeye içerlemiş gibi kaşlarını kaldırdı: "Bizler neden yazılmamış kâğıt parçaları olalım ki?" dedi, itiraz eden bir ses tonuyla. "Bak işte, Alan bizi kendi kalemiyle yeniden var ediyor, bizi yazıyor ya! Ha bizi yazmış ha bizim gibi kenara itilmiş, sessizce yaşayan milyonlarca insanı... Ne fark eder?"

Aramızdaki bu edebi tartışmayı tatlıya bağlamak için araya girdim: "İyi o zaman" dedim, gülerek. "Burada keselim ve bu hikaye de bu sayfada son bulsun!"

Sipan hemen itiraz etti: "Yok, yok, sakın bitmesin!" dedi, gözleri parlayarak. "Ayyaşlık, insanın kendi benliğinden kaçıp o esrime anına sığınması, bence edebiyatın en can alıcı konularından biridir. Elbette ben bir daha kendimi kaybedecek kadar içmeyeceğim ama bu hayatta intiharın eşiğinde gezen, acılarını alkolle uyuşturmaya çalışan, yaşamın o ağır yüküne dayanamayan binlerce ruh var. Tabii bu nihayetinde bir hikaye... İsimler sahte olduğu için kimse o ayyaşın ben olduğumu anlamaz zaten. Hem neyse ki Alan beni o kuytuda öldürtmemiş! Ha, ha, ha! Hem öldürtse ne olacak ki? Kurmaca bir dünya değil mi bu? İstersen Alancığım, sen bu küçük hikayeyi büyüt, devasa bir romana dönüştür. Romanın baş kahramanları da Helîn ile Mérxas olsun. Bu iki yaralı ruhu hikayede evlendir. Onlara mutlu, huzurlu bir yaşam bahşet. Küçük çocukları olsun, yuvaları şenlensin. Ne dersin Helîn? Ha, ha, ha!"

Helîn bu şakaya hafifçe burnunu büktü. Duyduklarından hoşnut kalmamış gibi, yüzünü camdan dışarıya, caddenin akan trafiğine doğru çevirdi. Kafasını yavaşça sağa sola sallayarak, "Ne kadar can sıkıcı ve sıradan bir hayal..." diye mırıldandı.

Mérxas, Helîn'nin bu mesafeli tavrını görünce kendini geri çekti: "Ben de böyle klişe bir mutlu sonu pek parlak bulmuyorum," dedi. Ardından Helîn'ya hüzünlü bir bakış fırlatarak devam etti: "Gerçi aşksız ve ölümsüz bir film, bir roman ya da hikaye olmaz derler... Ama belki de böyleleri daha gerçektir, ne dersiniz?"

Sipan tezgahın arkasından doğrulup, "İyi öyleyse Alan kardeş!" dedi, havayı yumuşatmak ister gibi. "Sen en iyisi mi bu hikayeyi tam da burada mühürle. O büyük romanı da başka bir baharda yazarsın. Görüyorsun işte; bizler aslında

kendi küçük dünyalarında yaşayan sıradan, zavallı insanlarız. Biz bugüne kadar kimsenin canını yakmadık, hırsızlık yapmadık, yankesiciliğe bulaşmadık; temiz insanlarız. Sen ne diye bizi yazıp kağıdı ziyan ediyorsun ki? En iyisi sen git; o gece yarısı tekinsiz yollarda gezinenlerin, kara parayla ruhunu satanların, fuhşun batağına batanların, gözünü kırpmadan insan öldürenlerin, kanlı savaşları çıkaranların, kumar masalarında ömür tüketenlerin, barlardan sarhoş çıkan o deli divane, marjinal insanların hikayesini yaz. Bizim hikayemiz ne ki? Sabah uykulu gözlerle kalkıp işe gitmek, akşam eve dönüp alelacele bir şeyler atıştırmak, derken televizyonun o uyuşturucu ışığının karşısına geçip ardından yatağa serilmek... Biz aslında bu dünyanın en sıkıcı, en renksiz insanlarıyız. Bizim hayatımızın sayfalarında yazılmaya değer, büyük bir fırtına kopmuyor ki?"

"Sahi, daha ne olsun ki?" diyerek Sipan'ın sözünü kesti Mérxas, sesinde ani bir parlayışla. "Siz benim yerimde, benim şu çökmüş bedenimin içinde olsaydınız ne yapardınız acaba? Siz hiç olmazsa sabahları hayata karışıyor, çalışıyor, televizyon izliyor, müzik dinleyip yeri geldiğinde dans ediyorsunuz. Ben sizin o sıradan dediğiniz işlerin onda birini bile yapabilecek gücü kendimde bulamıyorum. Can sıkıntısı mı dedin? Hayır! Bende can sıkıntısı falan yok, içimdeki boşluk başka bir şey... Ama boş verin! Kafam zaten her zamanki gibi allak bullak, zihnim bir çöplük gibi... Ben şu insanların bu hayatta ne olmak istediklerini, neyin peşinde koştuklarını bir anlasam, inan gam yemeyeceğim ama bilmiyorum, çözemiyorum. Herkes çılgınca bir şey arıyor sanki? Ama aradıkları o şey ne, kendileri de bilmiyor. Şu hayvanlara bakıyorum; ne kadar saf, ne kadar lekesizler, çayırda huzurla otlanıyorlar. Kuşlara bakıyorum; gökyüzünün bağrında ne kadar özgür ve güzel ötüyorlar! İnsanların istekleri ise dipsiz bir kuyu gibi, sonsuz! İnsan hırsının,

arzusunun sonu gelmiyor bir türlü. Bazı insanlar hayat konforu içinde yüzerken, o rahatlık adeta batıyor onlara! İşte kimisi oturuyor masa başına, ha bire gerçek dışı hikayeler uyduruyor, tuhaf filmler çekiyorlar; bu yapay heyecanlar da yetmiyor, gidip yeryüzünde gerçek savaşlar çıkarıyor, kan döküyorlar... Öf, kafamın içi çatlıyor, beynim patlayacak gibi! Ben eve gidiyorum..." dedi ve gitmek için kapıya doğru hamle yaptı.

O sırada Helîn, Mérxas'ın bu dolup taşan öfkesine hayran kalmış gibi gözlerini ondan ayırmadan fısıldadı: "Çok haklısın... Etrafta sinemalar, videolar, dağlar kadar kitaplar, binbir çeşit dijital oyunlar, televizyonlar, internet dünyası var; ama tüm bu bolluğun içinde sırf içindeki o can sıkıntısını bastırmak için insan öldüren canavarlar bile var. Bu insanlar kesinlikle hastalıklı, sapık bence!"

Mérxas, Helîn'nin bu desteğinden cesaret alarak adımlarını durdurdu: "Evet!" dedi, sesi daha gür çıkarak. "Sürekli düşünüyorlar, sinsî planlar yapıyorlar ve kendilerini evrenin merkezi zannediyorlar. Sırf dünyaya 'Ben de buradayım, ben varım!' diyebilmek, o kibirlerini tatmin etmek için neredeyse birbirlerinin etini yiyecekler. Daha ne olsun? İnsana sadece insan olmak, doğanın o eşsiz güzelliği, yeşeren bitkiler yetmez mi? Hayır, yetmiyor! İllüzyonlar bulacaklar, illa ki kirli bir şeylerle uğraşacaklar! İçinde bulundukları o mukaddes anın, şimdinin tadını bile çıkarmayı beceremiyorlar. Oysa açan bir çiçeğin kokusu, sevdiğin birinden koparılan küçük bir öpücük insana yetmeli, tüm evreni doldurmaya yetmeliydi..."

Sipan, kasanın arkasındaki o korunaklı bölmesinden kafasını uzatarak araya girdi: "Durun bakayım, madem felsefe yapıyoruz, size çok kısa bir kıssa anlatayım," dedi. "Sizce bu

'sonsuz istekler' ve dinmeyen arzular, insanın en saf doğası, onun evrimsel genetiği değil midir? Eğer bizler o ilk çağlarda mağaraların karanlığında, ağaç kovuklarında yaşamayı uysalca kabul etseydik, bugün bu noktaya gelebilir miydik? Yani bilimin, teknolojinin ışığının parlaması, insanlığın cehaletten sıyrılıp aydınlanması, ileriye doğru adımlaması kötü bir şey mi?"

Gözleriyle odadaki herkesi tek tek süzdükten sonra ses tonunu bir masal anlatıcısı gibi derinleştirdi:

"Hikaye der ki: Allah, o muazzam yapıtı olan dünyayı yaratmayı bitirince, yeryüzündeki tüm canlıları, devasa filden en küçük sineğe kadar huzuruna toplamış. Hepsine teker teker, *'Hanginiz bu dünyada nerede ömür tüketmek, nerede yaşamak istiyorsunuz?'* diye sormuş. Fil öne çıkmış, *'Bana gölgesini esirgemeyen şu balta girmemiş ormanlar yeter'* demiş. At, *'Bana rüzgarla yarışacağım geniş bir çayır'*; Balık, *'Beni içine alacak sonsuz bir deniz'*; Sinek ise, *'Bana loş bir bataklık yeter'* demiş... Herkes yerini seçmiş, sıra en sonunda insana gelmiş. İnsan, kibirle başını kaldırıp, *'Bana bu dünya yetmez, uzay ve o uzayın da ötesindeki karanlık bile yetmez!'* deyince Allah hayretler içinde kalmış. *'Sen ne biçim, ne doymak bilmez bir varlıksın ki, benim mülküme bile göz koyuyorsun!'* demiş... İşte böyle dostlar, insanın mayası bu; insanoğluna ne verirsен ver, o hep daha fazlasını isteyecek, asla doymayacaktır."

Tam bu sırada Sılan kapıyı aralayıp içeri girdi. Odadakilere sıcak bir "Merhabalar" dedikten sonra doğrudan gözlerimin içine baktı: "Alan, yazdığın o hikayeyi ben de okudum. Ben sana içimi döktüm, sırlarımı anlattım, sen ise bakıyorum sıcağı sıcağına herkese anlatmışsın, kağıda dökmüşsün. Hani o konuştuklarımız sadece ikimizin arasında, sır olarak

kalacaktı? Neyse, canın sağ olsun, önemli değil! En azından çarpıtmadan, gerçeği yazmışsın. Gerçi kafandan uydursaydın da benim için fark etmezdi. Zaten bizimkisi için o ayyaşlık, o kendinden geçme geceleri ne saklanacak bir sır ne de yeni bir hikaye..."

Mérxas gitmek için son hazırlıklarını yaptı. Ceketinin önünü iliklerken kapı eşiğinden bana doğru döndü:

"Alan!" diye seslendi, sesi odada yankılandı. "Sana bu gece bir e-posta atacağım!"

Bu sözlerin ardından, sanki arkasında bıraktığı o kelimelerden ve insanlardan kaçıyormuş gibi, hızlı ve telaşlı adımlarla gecenin karanlığına karışıp gözden kayboldu.

Saat gece yarısını çoktan vurmuştu. Önümdeki ayaklı masada mahzun duran sigaramdan derin bir nefes aldım, bu satırları beyaz kağıda fısıldamak için evimin sessizliğine çekildim; işte şimdi yazıyorum. Yukarıda akıp giden cümleler, artık zamanın nehrinde kaybolmuş birer geçmiş zaman gölgesi. Saat tam on iki ve günlerden pazar. Kalemimin ucundan daha nelerin döküleceğini inan ben de bilmiyorum; zihnimde asılı duran flu bir proje var ama bu yazı dizisinin bizi hangi tekinsiz ya da dingin limana götüreceğini zaman gösterecek.

İnsanoğlu gerçekten de anlaşılması güç, trajikomik bir yaratık. Ben bu hikayeyi ilmek ilmek dokuyacağım, sanal forumların koridorlarına asacağım; ondan sonra birkaç yabancı göz bu satırlarda gezinecek ve derken günler takvimden yaprak yaprak düşecek. Bugün uğruna uykumu feda ettiğim kelimeler, yarın dijital bir arşivin tozlu raflarında unutulmaya yüz tutacak. Belki de bir gün tüm bu yaşanmışlıkları bir kitap kalıbına döküp matbaanın kokusuyla

buluştururum. Fakat yeryüzünde yazılmış olan o devasa kitap dağlarına bakınca, içimi amansız bir ürperti kaplıyor. Ne zaman bir kütüphanenin sessizliğine adım atsam ya da internetin o dipsiz deryasında gezensem, okunmayı bekleyen o kadar çok çığlık, o kadar çok fikir görüyorum ki, şaşkınlıktan nutkum tutuluyor.

Milyonlarca kitabın oluşturduğu o devasa kütüphanede, bizim ömrümüzün yettiği üç beş sayfa ne ki? Ama hayat, o acımasız çarkını döndürmekten bir an bile geri durmuyor. İnsanlık durmaksızın üretiyor ve aynı hızla tüketiyor. Sonsuza dek mi? Sahi, sonsuzluk denilen şey gerçekten var mıydı, yoksa o da insanın kendi ölümlülüğüne bulduğu sahte bir teselli miydi?

Vallahi benim de tıpkı Mérxas gibi, bu çetrefilli soruların dehlizlerine daldığımda kafam allak bullak oluyor. Anlaşılan o ki felsefe, benim gibi düz bir adamın harcı değil. En iyisi o dumanlı sığınağa, bir sigaranın yoldaşlığına kaçmak...

Bir sigara daha...

Sahi, niye içiyoruz biz bu zehri? Neden o kirli, gri dumanı bile isteye ciğerlerimize çekiyor; soluk borumuzu, can damarlarımızı acımasızca tahrip ediyoruz? Damakta bıraktığı güzel bir tadı olsa neyse, ama Almanların o meşhur deyimindeki gibi: “*Es macht Spaß!*” Yani, sırf o anlık, yapay zevk uğruna... Sigaranın ölümcül bir zehir olduğunu bile bile dumanına sarılıyor; araba sürmenin, bir uçağın kanatlarında gökyüzüne meydan okumanın ölümlle burun buruna gelmek olduğunu bildiğimiz halde fütursuzca kullanıyoruz. Bu insanlar gerçekten de ne garip, ne tezatlarla dolu yaratıklar!

İstatistiklere baksanıza, trafik kazalarında can verenlerin sayısı, kendi eliyle hayatına son veren intiharcılardan katbekat fazla. Gerçi yeryüzündeki tüm yolların sonu en nihayetinde o soğuk toprağa, ölüme çıkıyor; ama bu, başka bir hikayenin, başka bir ağıdın konusu olsun.

Ben bu satırları kağıda dökerken, bir gözümle de bilgisayar ekranındaki e-postalarımı tarıyorum. Gecenin biri... Bu vakitte siber uzaydan bir ses gelmeyeceğini bilsem de, mailleri kontrol etmek artık parmaklarımın ucunda mekanik bir refleks, evcil bir alışkanlık haline gelmiş. Kim bilir, belki de Mérxas içindeki fırtınayı dindiremeyip bana bir şeyler karalamıştır. Ama o, benim bu saatlerde çoktan uykunun koynuna çekildiğini sanıyor. En iyisi kalemi elden bırakmamak, biraz daha yazmak; nasılsa yatağın soğukluğu beni bekliyor.

Günlerdir Abdülkadir Aygan'ın o karanlık silueti zihnimin duvarlarında yankılanıp duruyor, bir türlü söküp atamıyorum onu kafamdan.

1975'ten 1985 yılına kadar Adana Meslek Lisesi'nin koridorlarında bir öğrenciyken, o dönemin ideolojik kasırgasına kapılıp PKK saflarına katılmış. Tesadüf mü, yoksa alınaya yazılmış kırık bir kader mi bilmem; ama o yılları hatırladığım kadarıyla hava öyle pusluydu ki, her gencin sığındığı bir grup, elinde tuttuğu bir bayrak vardı. 1958 doğumlu olduğuna göre, o tetiğe ilk uzandığında Aygan henüz on yedi yaşındaymış.

Aslında daha çocuk... Körpe bir çocuk...

O yaştaki bir çocuğun politik bilinci, dünya görüşü ne kadar derin olabilir ki? Ama dönem, o yaralı ve öfkeli dönemdi.

Devletin dipçiği ve faşistlerin namluları altında her Kürd, kendi evinde bile eziliyordu. O günlerde bir taraf seçmek, herhangi bir örgütün saflarında kendine yer bulmak ideolojik bir süzgeçten ziyade, rüzgarın seni hangi sokağa savurduğuyla ilgili bir tesadüftü. Sol düşüncelerin topraktan fışkırdığı, faşistlerle girilen sokak kavgalarının kanla yıkıldığı bir iklimdi o. Aygan da bu yapıyı çok büyük teoriler okuyarak, bilinçli bir dünya görüşüyle seçmemişti aslında; birçoğumuz gibi, o dönem solculuk ve başkaldırı bir 'moda' gibi gençliği sardığından, o da bu akıntıya kapılmış, PKK'ye gönül bağlamıştı. Ben buna 'tesadüflerin oyunu' diyeyim, siz dilerseniz 'makûs bir kader' deyin.

Aygan, Türkiye sınırlarındayken dağların zirvesine çıkmamış ama Güney'deki o izole PKK kamplarında ömür tüketmiş. Oralarda kuryelik yapmış, dağ yollarını ezbere bilen bir kılavuz olmuş. Örgüt liderleri ile kamp sorumluları arasındaki o hayati yazışmaları, gizli pusulaları canı pahasına dağ patikalarından getirip götürmüş. Sarp köylerden kamplara erzak taşımış, bir gerilla grubunu bir dağ silsilesinden diğerine sağ salım ulaştırmış. Kendi anlatımlarına bakılırsa, 1984 yılındaki o tarihi Şemdinli ve Eruh baskınlarında, Mahsum Korkmaz kampındaki o öncü grubu Türkiye sınırından içeri sokan da bizzat kendisiymiş. Sınırı geçmişler, o meşhur baskını gerçekleştirmişler ve İsmail Beşikçi'nin o destansı ifadesiyle, yüzyıllık sessizliği yırtan o 'ilk kurşun'u sıkmışlar. Fakat sonra ne oluyor? Akıl tutulması... Örgütten ayrılıyor ve JİTEM (Jandarma İstihbarat ve Terörle Mücadele) gibi, insan kasaplığı yapan, eli kanlı, faşist bir canavar organizasyonun çarkları arasına katılıyor. Olacak iş mi bu? Akıl, bu dönüşümü hangi vicdan terazisinde tarta bilir?

Bu karanlık dönemde, yani 1991 ile 2000 yılları arasında, Kürdistan coğrafyasında onyedî binin üzerinde insan faili meçhul cinayetlerle katlediliyor, yeryüzünden siliniyor. Abdülkadir Aygan, bu mezalimin içinde en az elli-altmış insanın son nefesini verişine, kanının toprağa akışına bizzat şahitlik ediyor, tetik çekiyor. Tanrım, böyle bir adamın ruhunda, onun o kan kokan pozisyonunda olmak hiç istemezdim.

Kim ister ki? Gerçekten, kalbinde bu kadar ceset taşıyan insanlar aynaya nasıl bakıyor, geceleri nasıl uyuyorlar? Yine de iyi ki bugün konuşuyor, yazıyor da devletin o kutsal sayılan maskesini indirip, bu cinayet şebekelerinin elindeki kanı tüm çıplaklığıyla deşifre ediyor. Onyedî bin can ne demek?

Bunun adı edebiyatta ya da hukukta tevil götürmez: Bu bir soykırımdır.

Aygan'a gelince... Mérxas'ın o isabetli tarifiyle; o da bu kirli, bu vahşî savaşın kendi kendini tüketen kurbanlarından sadece biri. Belki de kim onun geçtiği o sırat köprülerinden geçse, çaresizlikten aynı çamura batardı. Ancak Sipan bu konuda daha katı, daha net: *"Yok abi, yapmazdı,"* diyor öfkeyle. *"Onun yerinde bir başkası olsaydı, onurunu satıp JİTEM'in o kanlı dehlizlerine girmezdi. Baksana, zindanlar işkenceye direnen, teslim olmayan Kürd savaş esirleriyle ağzına kadar dolu. Bu iş, insanın içindeki kumaşla, karakterle ilgilidir. Bazıları ruhunu şeytana sattı diye bu durumu meşrulaştıramayız. Belki çaresizdi, belki köşeye sıkışmıştı ama onun o anki psikolojik dehlizlerini bilemeyiz. İnsan denilen yaratık çeşit çeşittir. Değişmeyen tek gerçek ise, Kürdistan topraklarında insanlığın alnına kara bir leke gibi çalınan o kirli savaşın ta kendisiydi. Savaş, doğası*

gereği büyük bir yıkımdır ve arkasında ne ahlak bırakır ne de istisna. Dünyanın her yerinde bu böyledir."

Bu tarz kan damlayan itirafları okuduğumda tüylerim diken diken oluyor, içim çekiliyor ve tıpkı Mérxas gibi savaşın o barbar yüzünden nefret ediyorum. Ama madalyonun diğer yüzü de durmadan fısıldıyor kulağıma: Sana onurlu bir yaşam hakkı tanımıyorlarsa, dilini, kimliğini, varlığını yok sayıp seni bir böcek gibi ezmek istiyorlarsa savaştan başka hangi patika kalır önünde? Baskıya, sömürüye, bu vahşi zulme uysal bir koyun gibi boyun mu eğeceksin? En iyisi bu ağır düşünceleri burada kesmek, yarının aydınlığına devretmek. Ya da... Dur bakayım, şu maillere bir kez daha mı göz atsam?

3. Bölüm

Pazar, 22 Ocak 2009, Saat: 10:23

Mérxas'tan beklediğim o dijital mektup en sonunda kutuma düştü. Ama e-postayı açmadan önce, Abdülkadir Aygan'ın Taraf Gazetesi'nde Neşe Düzel ile yaptığı o sarsıcı röportajın internet linklerini hem Mérxas'a hem de Sipan'ın adresine gönderdim. Ardından, Mérxas'ın gecenin karanlığında kaleme aldığı o sıra dışı satırları okumaya koyuldum:

"Günaydın Alan!

Saat sabaha karşı dörde yaklaşıyor ama benim göz kapaklarıma, o her zamanki kadim düşmanım uykusuzluk çöreklenmiş durumda. Bu gece senden, senin o cesur kaleminden esinlenerek kısa, belki de çok kısa bir hikaye karaladım. Kürdlerin o ağır dramları üzerine değil bu kez;

ruhumda iz bırakan, estetik bir anının hikayesi. Gerçekten, tüm bu absürtlüğüyle başımdan geçti. Umarım senin o seçici yazar radarına takılmayı başarır:

"Bir pazar sabahı, saat tam 05:12. Boşaltılmış bir hayvanat bahçesinin تنها yollarında, bisikletimin pedallarını çeviriyorum. Kuşların gökyüzüne saldığı o cıvıltılar, sabahın o bakir sessizliğini mistik bir senfoniyle dolduruyor.

Derken, yanımdan bir rüzgar gibi bir kadın geçiyor bisikletiyle. Gölgelelerin arasında onun peşine düşüyorum; gözlerim, pedal çeviren ayaklarındaki gümüş renkli, göğeyükselen o apartman topuklu ayakkabılarına takılıyor. Topukların yüksekliği en az on altı santim... Kadın, üzerindeki polyester kumaştan dikilmiş, minicik, nefes kesici bir elbisenin içinde parılıyor. Elbisenin üzerinde kırmızı, sarı, mavi ve yeşilin en çiğ, en canlı tonları var; renkler adeta şafak vaktinde raks ediyor.

Şimdi hızlanıyor ve tam yanımdan geçiyorum. Havaya keskin, büyüleyici bir lavanta kokusu yayılıyor. Bilirsin, lavantanın o melankolik kokusunu ölümüne severim. Yüzünde, gözlerini dünyadan gizleyen koyu ve kocaman camlı bir güneş gözlüğü var. Dudakları ise derin, gececil bir maviye boyanmış; dolgun ve davetkar. Saçları erkeksi bir edayla kısacık kesilmiş, leylak ve açık mavinin tonlarıyla renklendirilmiş. Nihayet, yolun kenarındaki ahşap bir bankın önünde duruyor. Ben de frenlere asılıyorum. Banka yan yana oturup sessizce birer sigara ateşliyoruz. O, yüzündeki o koyu gözlüğü yavaşça indiriyor ve gözlerimiz ilk kez birbirinin derinliklerinde kayboluyor. Bu sessiz göz merasimi, zamanın durduğu bir iki dakika boyunca sürüyor. Sonra hiçbir şey söylemeden yeniden bisikletine biniyor ve yoluna devam

ediyor. Ben, sanki bir büyüye kapılmış gibi yine onun peşindeyim.

Uzaktan, sabahın sessizliğini yırtan puslu bir müzik sesi yankılanıyor. Terk edilmiş bir fabrikanın gri binasının önünde duruyor; bisikletlerimizi hemen oradaki su kanalının demirliklerine birbirine dolayarak kilitliyoruz. Sabahın altısı... Kanalin içindeki su, sağdan sola doğru, adeta akışkan bir süt beyazlığında, sessizce akıp gidiyor.

Fabrikanın ağır kapısından içeri adım atıyoruz. Sağ tarafta boş bir bar tezgahı yükseliyor, arka tarafta ise sislerin bürüdüğü bir dans pisti uzanıyor. Pistin tam ortasında, tavanı tutan üç devasa beton sütun var. Kadın, o hipnotik müziğin ritminde tek başına dans etmeye başlıyor. Sonra aniden fabrikanın arka bahçesine çıkıyor, suyun kenarında durup göğe bakıyor; ardından tekrar içeri giriyor, az sonra yeniden dışarı süzülüyor. Durmaksızın, çılgınca bir hareket halinde... Şimdi yine o sütunların arasında raks ediyor, bir sütundan diğerine adeta bir gölge gibi uçuyor. Ben, sağdaki sütuna sırtımı dayamış, büyülenmiş gözlerle onun bu esrime anını seyrediyorum. Sonra adımlarım beni ortadaki sütuna, oradan da soldakine götürüyor. Yeniden sağa, yeniden ortaya... En sonunda soldaki sütunun önünde duruyorum. O tam yanımda dans ediyor artık, bedenim onun ritmine teslim oluyor. O aniden duruyor; bense o devasa sütunun etrafında döne döne, adeta dervişler gibi raks etmeye devam ediyorum.

Sağ ve ortadaki sütunun hemen arkasında, DJ kabinine yakın bir kuytuda duran boş, eski bir kanepeye yan yana çöküyoruz. Dudaklarında gizemli bir tebessüm beliriyor; ben de ona gülümsüyorum. Gözlüğünü burnunun ucuna kadar indiriyor, gözlerimiz kelimesiz bir dille, dakikalarca konuşuyor. Saniyeler saniyeleri kovalıyor, zaman pıhtılaşıyor. Derken, o benim

sol elimi, kendi sıcak sağ elinin içine hapsediyor ve birlikte o fabrikadan çıkıp gidiyoruz. Vakit lene evrilmiş, güneş tam tepede...

şehrin bir köşesinde, kendine ait küçük, masalsı bir dairesi var; sade bir mutfak, banyo ve tuvalet. Odanın sağ st köşesinde, devasa bir pencerenin hemen dibinde, bembeyaz, antika bir küvet duruyor. Duvarlar ise sarı, yeşil, kırmızı ve maviye boyanmış; adeta bir palet gibi. Zeytin yeşili, bir metre boyutlarında kare bir tuval, koyu yeşil boyalı duvarda asılı duruyor. Ama bu kare tablo duvarın tam ortasında değil; sağında ya da solunda da değil. Sağ st köşede, yarı sağda, merkeze yakın ama eğreti bir açıyla asılmış. Evin tabanı, ayaklarımızın altında gıcırdayan eski, asil tahta döşemelerle kaplı. Kadın, zerindeki o renkli elbiseyi bir kenara fırlatıyor; çırılçıplak, o çıplaklığın asaletiyle odanın ortasında dans etmeye devam ediyor. Sonra bembeyaz banyoya giriyor, az sonra ıslak teniyle tekrar çıkıp yine raks ediyor. Bense pencerenin önünde dikilmiş, dışarıdaki uçsuz bucaksız yeşillike ve mavi gökyüzüne bakıyorum. Bazen gözlerim o kırmızı, sarı duvarlara kayıyor. Ama nereye baksam, neyi görsem, içimde tek bir his uyanıyor: Her yerde, her köşede devasa bir boşluk var. Anlamsız, dipsiz, yutucu bir boşluk! Bu varoluşsal sancıya dayanamıyorum ve evi sessizce terk ediyorum.

 gün sonra, içimdeki o lavanta kokusunun peşinden gidip evinin kapısını alıyorum. Yok. Evde yok. Kapının eşiğinde oturup bekliyorum. Zamanı kurutana kadar, uzun süre bekliyorum. Gelmiyor.

Altı gün sonra, ayaklarım beni yine o eve gtriyor. Kapi duvar... Yine evde yok. Bekliyorum. Bu kez daha uzun, sabrın sınırlarını zorlayarak bekliyorum. Gelmiyor.

Umutsuzlukla, o ilk karşılaştığımız hayvanat bahçesine, bisiklet sürmeye gidiyorum. Ve mucizevi bir şekilde, tam yanımda bitiyor; bisikletini benimle aynı ritimde sürüyor. Ben önde, o arkada, sessiz bir konvoy gibi benim evime geliyoruz. O cebinden yeşil bir elma çıkarıp yiyor, ben kırmızı bir elmayı ısıyorum; en sonunda ikimiz, tek bir sarı elmayı paylaşıyoruz sessizce. Gece saat ikiyi vuruyor. Ceketini alıp evine dönüyor.

Bu mistik pazar sabahının üzerinden tam üç ay geçti. Şimdi yine onun o renkli evindeyim; yerde, sarı bir bezin üzerine bağdaş kurup oturmuşuz. Parmaklarımız birbirinin teninde geziniyor, vücutlarımıza zeytinyağıyla inceltilmiş lavanta özleriyle masaj yapıyoruz. Odanın loşluğunda sadece iki mum yanıyor; biri kan kırmızısı, diğeri derin bir mavi... Ve biz, o kokunun ve tenin esaretinde, kozmik bir boşluğun içinde kayboluyoruz.

O geceden üç gün sonra posta kutuma ondan bir kartpostal düşüyor. Bembeyaz, tertemiz bir kart. Sadece sağ üst köşesinde, onun narin el yazısıyla benim adresim yazılı. Başka da tek bir harf, tek bir kelime yok!

Üç hafta sonra, ondan bir kartpostal daha alıyorum. Yine aynı yerde, sadece benim adresim... Kartın sol alt köşesinde ise, kırmızı mürekkeple içi tamamen doldurulmuş, ortadan ikiye kesilmiş yarım bir daire var. Sol ortasında ise bir damla mavi renk göze çarpıyor. Başka da hiçbir şey yok!

Tam üç seneden beri, o gümüş topuklu lavanta kokusundan tek bir ses, tek bir nefes bile duymadım."

Mérxas'ın bu büyüleyici mektubunu okur okumaz, heyecanla bilgisayarın başına geçip ona bir yanıt yazıyorum:

"Sevgili Mérxas!

Yazdığın o hikayenin içimde yarattığı fırtınayı, beni nasıl mutlu ettiğini sana kelimelerle anlatamam. Gerçekten, sinematografik ve muazzam bir edebi metin çıkmış ortaya! Bu akşam Sipan benzinlikte nöbette olacak. Eğer içindeki o uykusuz ejderhayı biraz olsun evcilleştirebilirsen, sen de gel oraya; biraz laflar, hayatın belini kırarız. Ayrıca benim kafamın içi Abdülkadir Aygan'ın o kanlı itiraflarıyla, Kürdistan'daki o kirli savaşın gölgeleriyle doluyken, senin bu lavanta kokulu hikayeni okumak beni bu dünyadan alıp bambaşka, masalsı bir boyuta fırlattı. İnşallah Kürd halkı da bir gün tarihin bu kanlı sayfalarından sıyrılır ve senin hikayendeki gibi estetik, güzel ve barış dolu günlerin tadını çıkarır.

Selam ve en derin sevgilerimle...

Alan!"

Vallahi ne diyeyim, Mérxas'ın kalemi beni gerçekten çok şaşırttı; bambaşka, sürrealist bir dünya kurmuş ama içimdeki o estetik damara dokunmayı başardı. Her ne kadar felsefi olarak hayatı büyük, anlamsız bir boşluktan ibaret görse de, o boşluğun içinde 'sevgi' ve 'estetik' gibi insanı yaşama bağlayan en asil, en dolu duyguların varlığından da haberdar. Onun bu yönünü keşfetmek içimi tarif edilemez bir sevinçle dolduruyor.

Madalyonun kötü tarafı ise şu: Benim burada, bu odada kendi kendime yazdığım bu satırları ertesi gün forumlardaki o

acımasız kalabalıklar tek tek okuyacak. Bu yüzden, hikayemin gerçek kahramanlarından bahsederken kalemimi istediğim gibi özgürce oynatamıyorum, sansürlüyorum kendimi. Zaten içimde kimseyi karalamak, kötülemek gibi kirli bir niyet yok; ama onları kelimelerimle fazla göklere çıkarmaktan da imtina ediyorum. Eğer hak ettiklerinden fazla översem, bu kez de şımarırlar, aramızdaki o saf büyü bozulur; o zaman da bu hikayenin ne tadı kalır ne tuzu...

Mérxas bir keresinde gözlerimin içine bakarak, *"Günün en çok koynuna sığındığım, en sevdiğim zaman dilimi gecedir,"* demişti. *"Çünkü gece, gürültülü dünyanın üzerine çekilen o muazzam sessizliktir; sakinliktir, dinginliktir... Bana sahte olmayan, saf bir huzur verir gece. Ama tüm bu huzurun koynunda kadim bir korku, zifiri bir karanlık, çıplak bir yalnızlık ve ağır bir hüzüün de nefes alır. Yine de bir rahatlamadır o. Kendini kendi mahkemende dinleme, zihninin en derin dehlizlerine dalma vaktidir. Geceyi başka hangi kelimelerle fısıldayabilir ki insan insanlığa?"*

Mérxas aslında içten içe korkuyordu. Ama içinin hangi canavarla boğuştuğunu, neden korktuğunu asla açık bir dille itiraf etmiyordu. Bir gün Sipan ile tezgahın arkasında konuşurken; bir gün güneşin aniden kararacağından, o tutulmanın ardından gökyüzünün bir daha asla ışık saçmayacağından dehşet derecesinde korktuğunu çıtlatmıştı.

Ne yorucu bir çelişki! Bir yandan bu hayata dayanamayıp ölmek, o son eşiği geçip intihar etmek isteyen; diğer yandan ise güneşin tutulması ihtimali karşısında çocuk gibi titreyen bir insan... Ölmek, bu dünyayla olan tüm bağlarını koparmak isteyen bir fani için, dünyanın kıyamete sürüklenmesi ya da güneşin sönmesi aslında zerre kadar umurunda olmamalıydı!

Sahi, güneş o muazzam gözünü tümenden kapatır, ebedi bir tutulmanın karanlığına gömülürse ne olurdu yeryüzüne?

Bu gezegende yaşamı sıfırdan var eden, her sabah bitkilerin yapraklarına can üfleyen yegane güç güneşti. Bilim insanları, o kozmik laboratuvarlarında güneşin daha milyarlarca yıl boyunca bir meşale gibi parlayacağını göğüslerini gererek söylemelerine rağmen, Mérxas içindeki o fobiye söz geçiremiyor, fena halde korkuyordu. Çünkü biliyordu; eğer güneş o kutsal ışığını çekerse, dünyadaki yaşam tek bir saniyede ebediyen sönecekti. Ve işin aslı, mantığı da tam olarak buydu. Güneş sistemimizin, o hassas terazi üzerindeki eksi 30 ve artı 45 derecelik o mucizevi dengesi; doğayı, nehirleri, ormanları ve biz insanların varoluşunu mümkün kılmıştı. Güneş bir kez küser de tutulursa, dünya saniyeler içinde mutlak bir soğğun, kapkara bir buz çağının pençesine düşecek; insanlar oldukları yerde, birer heykel gibi buz tutup kalacaklardı.

Mérxas'ın o puslu inancına göre, dünyadaki yaşam kozmik bir tesadüfün değil, sadece ve sadece güneşin mucizevi bir eseri idi. Bir agnostik, yani bilinemezci olmasına rağmen, tam da bu determinist düşüncesi yüzünden kutsal kitapların tarif ettiği o klasik 'Tanrı' figürüne bir türlü inanmıyordu.

"Allah," derdi her defasında, gözlerini uzayın o karanlık sonsuzluğuna dikerek, "Eğer gerçekten varsa, o din adamlarının anlattığı cezalandırıcı bir figür değil; o büyük büyük patlamanın, Big Bang'in sonucunda açığa çıkan ve evreni genişleten o muazzam, o durdurulamaz kozmik enerjinin ta kendisidir."

Mérxas, semavi dinlerin vadettiği gibi gök kubbenin ardında insana benzeyen, tahtında oturan bir yaratıcının varlığına

inanmıyordu. Bir güç vardıysa bile, o güç yeryüzünün ve insanların işine asla karışmıyordu. İnsanlar doğanın, yani bu devasa dünyanın kendi kaderine terk edilmiş özgür çocuklarıydı. Eğer bir Tanrı varsa, onun nazarında her ruh, her nefes zaten birdi.

Sipan ise inanç hususunda daha keskin, daha amansızdı; Allah’a dair en ufak bir kıvılcım bile taşımıyor, sadece ve sadece doğanın o soğuk, değişmez kanunlarına biat ediyordu.

“Din,” diyordu Sipan, dudaklarından dökülen her kelimeyi birer ideolojik kurşun gibi fırlatarak, “İnsanın bilincini uyuşturan bir afyondur, tıpkı Marx’ın o meşhur teşhisindeki gibi. Halkı efsunlayan bir zehir... Din, Tanrı ve bunlara benzer ne varsa, tamamı insanoğlunun kendi korkularından doğurduğu birer kurmaca, zihinsel bir buluştur. Sorarım sana, bundan yüz bin yıl evvel yeryüzünde hangi dinden, hangi Allah’tan söz edilebilirdi?”

Ben ise bu keskin, uçurumlu tartışmaların kıyısında duruyor, derin sularına dalmıyordum. İnsanın tefekkür yeteneğinin sınırlarını, neyin ne olduğunu aslında hiçbirimizin tam manasıyla bilmediğini ve ortadaki muazzam felsefenin çoğunlukla spekülasyonlardan ibaret olduğunu savunuyordum. Ne olursa olsun, bu kusursuz nizamın arkasında bir yaratıcı iradenin bulunması gerektiğini mırıldandığım esnada Sipan lafımı kesti:

“İşte o yaratıcı, doğanın ta kendisidir!” dedi, gözlerini kararlılıkla bana dikerek. “Bizi yoktan var eden, bu muazzam tabiatın kendi dehasıdır. Biz, Mérxas’ın da her zaman gökyüzüne bakarak söylediği gibi; güneşin o kutsal ısıısıyla doğadan filizlendik ve yine o karanlık doğanın bağrına, toprağa döneceğiz. Hepsi bu, ötesi koca bir yalan... Ayrıca

Alan, sen diğerk hikayelerinde de bu teolojik konulara az çok dokunuyorsun, yanlış hatırlamıyorsam. Bu anlatıda istersen Allah kavramını en iyisi bir parantezin içine al, oraya hapsed. Çünkü o parantezin dışına çıkıp da bizim şu sefil işlerimize karıştığı falan zaten yok.”

Onun gözünde insanlık, göksel bir ilahın değil, toprağın ve evrenin çocuklarıydı. Sipan bir keresinde, insanı ve varoluşu anlamlandıran doğanın beş farklı yaşam evresini, beş ayrı varlık biçimini bir kitapta okuduğunu anlatmıştı:

1. **Bitkiler** (Toprağın sessiz ve derin uykusu)
2. **Hayvanlar** (İçgüdünün vahşi ve saf ritmi)
3. **İnsan** (Aklın ve acının sancılı arafı)
4. **Tanrı ve Tapınaklar** (Korkunun taştan ve inançtan mabetleri)
5. **Pseudo Yaratıklar** (Geleceğin ruhsuz çocukları; makineler)

“Bu zincirin ilk üç halkası,” diye devam etti Sipan, ses tonuna bilimsel bir ağırlık vererek, “Yani bitkiler, hayvanlar ve insanlar tamamen tabiatın bağrından kopmuştur; biyolojiktir, organik. Elbette insanı insan yapan, onu bir ottan ya da bir kurttan ayıran bazı lanetli yetenekleri var: Mantıklı düşünme yetisi, öğrenme arzusu, eğitilmiş bir rasyonalizm, sınırsız bir fantezi dünyası ve en önemlisi de o sahte özgür irade yanılsaması... İşte bu çetrefilli özellikler, insanı diğerk canlılardan kalın duvarlarla ayırıyor. Üstelik ruh ve madde, bilinç ile bilinç dışı, duyuşal dünya ile o duyular üstü metafizik etkenler sadece insanda vuku bulduğu için, insanoğlu kendini kibirle hayvanlardan ve bitkilerden üstün, adeta yeryüzünün hakimi sanıyor. Oysa gerçek şu ki, insan da sadece ve sadece düşünen, kibirli bir hayvandır. Başka hiçbir şey değil! İnsan sadece ‘Ben varım!’ diye haykırıyor

karanlığa, hepsi bu. Neden var olduğunu, hangi karanlıktan gelip hangi meçhule doğru sürüklendiğini bilmiyor, bunu kavrayabilecek bir zihinsel yetisi de yok. Hani sen o ‘Andy’ adını verdiğin hikayende Einstein’ın teorilerinden bahsediyordun ya; ‘X, Y, Z’ eksenleriyle üç boyutun varlığını, aslında dördüncü ve beşinci boyutların da etrafımızı sarmaladığını ama insan aklının bunu algılamaktan aciz olduğunu yazmıştın. İşte varoluş ve Tanrı meselesi de tam olarak böyledir, insan aklı bu duvarı aşamaz.”

O sırada Mérxas da felsefi bir hevesle tartışmaya dahil oldu. Sanki o an, içindeki o kadim agnostik duvar yıkılmış da aniden ilahi bir sorgulamanın eşiğine gelmiş gibiydi:

“Zaten eğer bir Allah olsaydı,” dedi Mérxas, sesindeki o hüznü tınıyla, “Yeri, göğü ve bu uçsuz bucaksız evreni yedi günde yaratacak güce sahip o mutlak irade, bize kendisini anlatmak için araya elçiler, peygamberler koymaz, göksel kitaplar göndermezdi. Doğrudan kendisi bu işe el atar, yarattığı şu asi insanlıkla bizzat başa çıkardı. Ama anlaşılan o ki, Tanrı yarattığı bu vahşi yaratıklarla baş edemediği için durmaksızın peygamberler fırlatıyor yeryüzüne, kalın kitaplar indiriyor. İnsanları dinlerle, mezheplerle bölüyor, birbirine düşman ediyor; adeta ‘Birbirinizi vurun, öldürün, boğazlayın!’ der gibi bir kaos yaratıyor. Olur mu hiç böyle Tanrı? Eğer Tanrı bir ise, tek bir kitap ve tek bir elçi gönderir, meseleyi kökünden çözerdi. Hem neden bizi sürekli bir şeylerle sınıyor ki? Bir yandan bizi o cennetten kovulmamıza sebep olan ‘ilk günah’ ile ebediyen cezalandırmak istiyor, diğer yandan da peygamberler vasıtasıyla ‘Dediğim gibi yaşayın ki öbür dünyada cenetime kabul edilesiniz’ diye lütfedip yol gösteriyor. Bugüne dek o soğuk toprağın altına girip de geri dönen, ölümün ardındaki o gizemli ülkeyi anlatan tek bir ruh bile olmadığı için, biz ‘öbür dünyanın’

varlığını sadece bu kutsal sayılan metinlerden biliyoruz. O kitapların ise tarih boyunca insanlar tarafından, insan eliyle ve öfkesiyle yazıldığı, beşerî birer eser olduğu su götürmez bir gerçek... Hem sonra kaderimizi belirleyen Allah ise öbür dünyada bizi nasıl cezalandıracak! Öyle ya, biz O'nun bize biçtiği kaderi yaşıyoruz. Sorgulanacak biri varsa, o da kendisidir. Benim derdim Allah'ın varlığı ya da yokluğu değil; kim neye, nasıl inanıyorsa inansın. Benim tek isyanım, hiç kimsenin o yüce isim adına can almaması, Allah adına insan kanı dökmemesidir. Çünkü Tanrı'nın mutlak mülküne ve işine bir kulun iradesi karışamaz ve Allah insana muhtaç değildir. Bu yüzden bırakın, her insan düşüncesinde, vicdanında ve inancında gökyüzü kadar özgür olsun!"

Şüphesiz, Sipan ve Mérxas'ın gecenin zifirinde ortaya attığı bu felsefî alevler zihnimi kurlamıyor değildi. Eğer bitkiler, hayvanlar ve bizler bu dünyanın biyolojik mirasıysak; Tanrı kavramı, o görkemli tapınaklar ve geleceği işgal edecek olan o ruhsuz yapay makineler de insanın kendi yalnızlığına ve çaresizliğine bulduğu sanal birer kaçış noktasıydı.

Mérxas, benim dün Abdülkadir Aygan'ın o kanlı itirafları üzerine kaleme aldığım yazıyı satır satır okuduktan sonra, gözlerimin içine bakarak Dostoyevski'nin o ölümsüz eseri "Suç ve Ceza'yı yeniden okumamız gerektiğini söyledi. Ben o deha ürünü romanın sayfalarında kaybolalı uzun yıllar olmuştu. Fakat hatırası zihnimde hâlâ taze ve muazzamdı. Hatırladığım kadarıyla kitap, bir katilin kendi vicdanının dehlizlerinde verdiği o korkunç savaşı, ruhsal çürümeyi anlatıyordu.

Genç Raskolnikov, Petersburg'un o kasvetli, tekinsiz sokaklarında yapayalnız, hastalıklı bir hukuk öğrencisidir. İçindeki o kibirli 'üstün insan' teorisinin peşinden giderek

yaşlı, sevimsiz bir tefeci kadını baltayla katleder. Romanın sonunda, polislerin elinde onu suçlayacak tek bir somut delil bile olmamasına rağmen, kendi ruhunun azabına dayanamayıp kendini adalete teslim eder ve sekiz yıllık cezasını çekmek üzere Sibirya'nın o buz tutmuş steplerine sürgün edilir. Mérxas, o edebi ihtişamla yazılmış kitabı okuduğu günleri anımsayarak, sayfaları her çevirişinde içten içe, *"İnşallah Raskolnikov kurtulur, inşallah yakalanmaz,"* diye kendi kendine dua ettiğini itiraf etmişti.

Ne tuhaf bir tezat... Yeryüzünde öyle canavarlar var ki, savaş meydanlarında ya da karanlık infaz odalarında bir değil, onlarca insanı gözünü bile kırpmadan, vahşice katlediyorlar. Ve o kan kokan elleriyle hayatlarına hiçbir şey olmamış gibi, canice devam edebiliyorlar; insan aklı bunu kavrayamıyor. Raskolnikov ise sadece toplumun asalağı olarak gördüğü, kimsenin sevmediği kötü bir kadını öldürmüştü. Fakat öldürdüğü ne kadar kötü, ne kadar sefil olursa olsun nihayetinde bir insandı. İnsan, insanın canına kıymamalıydı; canı Allah vermişti ve ancak O alabilirdi. İşte bu felsefi kutsallık yüzünden Raskolnikov'un gözlerine gecelerce uyku girmez, yatağında bir sıtma hastası gibi sayıklayıp durur.

Bir insan, bir başka insanın yaşam ışığını nasıl söndürebilirdi?

"Vallahi ben yapamam," demişti Mérxas, sesinde çocuksu bir ürpertiyle. Hayatı boyunca bir sineği bile bile isteye ezmemişti. "Çocukken," diye ekledi, uzak geçmişin puslu anılarına dalarak, "Köydeki çocuklarla birlikte sincaplara taş attık ama onlardan birini öldürdük mü, inan hiç hatırlamıyorum, hatırlamak istemiyorum."

Gözlerimi kapatınca romanın o dehşet anı canlanıyor gözlerimde: Raskolnikov o karanlık daireye giriyor, yaşlı kadına günyüzü görmemiş bir sigara tabakası uzatıyor. Kadın şüpheyle o tabakayı incelerken, genç adam arkasından gizlediği keskin baltayı kadının kafasına indiriyor. Yaşlı kadının cansız bedeni bir çuval gibi yere seriliyor. Katil hırsla içeri dalıyor, dolapların çekmecelerini talan edip rehin bırakılmış birkaç parça altın takıyı aceleyle cebine tikiştiriyor. Tam o esnada, talihin acı bir oyunuyla yaşlı kadının masum kız kardeşi kapıda beliriyor. Raskolnikov, kızın o dehşet dolu, şaşkın bakışları altında vicdanını tamamen susturarak baltayı onun da üzerine indiriyor.

Teoride, toplumun refahı, binlerce insanın mutluluğu için tek bir kötü insanın feda edilmesinde hiçbir zarar yoktu; üstelik o tefeci kadın tam bir şeytandı. Fakat cinayetin hemen ardından kapı çalınmaya başlıyor, ahşap kanat gümrüklerle sarsılıyordu. Hayatında evden dışarı adım atmayan tefeci kadının, tam da o gün dışarı çıkacağı tutmuştu. Raskolnikov odanın ortasında tir tir titriyor, kapıyı açıp her şeyi oracıkta itiraf etmek istiyor ama korku paçasından yakalıyordu.

Nihayetinde, Raskolnikov o zehirli vicdan azabının kırbacına dayanamayarak suçunu polise gidip kendi rızasıyla itiraf ediyor. Bazen uzun uzun düşünüyorum; gerçek dünyada, bu kirli çağda hâlâ böyle saf bir vicdana sahip insanlar kalmış mıdır? Koca romanda aslında tek bir asıl olay dönüyor, gerisi ise o eylemin ardından karakterin ruhunda kopan o kaotik, o mahşeri fırtınaydı. Raskolnikov ille de birilerine içindeki bu zehri akıtmak, suçunu paylaşmak zorundaydı. Sahi, insanoğlu karanlık bir işe kalkıştığında, ruhunda saklı tekinsiz bir gizem olduğunda neden her ne pahasına olursa olsun bunu bir başkasına anlatma ihtiyacı duyar?

Eğer Raskolnikov o sırrı kalbinin mezarına gömüp kimseye çıtlatmasaydı, Petersburg polisinin elinde tek bir ipucu dahi olmadığı için bu cinayet tarihin karanlığında kaybolup gidecekti.

“Abdülkadir Aygan o kanlı geçmişinde kaç can aldı, kaç ocağı söndürdü tam olarak bilemiyorum,” demişti Sipan, derin bir iç çekerek. “Ama onun bugün köşesine çekilip konuşması, günahlarını tıpkı Raskolnikov gibi itiraf etmesi bence hayati bir öneme sahip. Hiç olmazsa hem kendi yaralı vicdanı biraz olsun nefes alıyor hem de o cinayetlerin arkasındaki suçüstü yakalanan ceberut devlet mekanizması ifşa ediliyor. Eğer onun gibi o kirli tezgâhtan geçmiş beş on kişi daha cesaret edip konuşursa, işte o zaman devleti o hayali mahkemelerde gerçekten yargılamak mümkün olabilir. Gerçi katiller, suçlular zaten herkesin malumu; fakat Aygan’ın işaret ettiği o kör kuyulardan, o gizli adreslerden gerçekten onlarca insana ait kemikler fişkırdı topraktan. İşte bunlar, inkâr edilemez tarihi delillerdir.”

Türkiye’nin o puslu geçmişinde az mı insan bir gecede beyaz Torosların içinde kayıplara karıştı? On yedi bin insanın faili meçhul yollarla katledilmesi ne demek, bilmem idrak edebiliyor musunuz?

On. Yedi. Bin. Can.

Bu, kelimenin tam anlamıyla organize bir soykırımdır. Bir değil, iki değil, üç değil... Evet, gözlerimiz bizi yanıltmıyor; en az on yedi bin insan yeryüzünden silindi! Kaç ailenin ocağına ebedi bir karanlık çöktü, o nemli hücrelerde ne korkunç işkenceler yapıldı? Tüm bu felaketleri yıllar sonra sıcak bir odada, birkaç edebi cümleyle kağıda dökmek çok basit geliyor kulağa. Fakat o vahşet tablosunu bir bütün

olarak gözlerimin önüne getirdiğimde, damarlarımdaki kanın akışı duruyor, göğsüm sopsoğuk bir buz kütesine dönüyor.

Kahpe, kalleş, puşt düşman!

Ne kadar tuhaf, ne kadar hazin bir yazgı değil mi? Bir yandan coğrafya olarak inanılmaz acıların kırbacı altında eziliyoruz, sonra da oturup o kanlı yaraların üzerine felsefi hikayeler yazıyoruz. Yazıyoruz ki, insanlık bu aynaya baksın da bir daha aynı barbarlıklar tekrarlanmasın.

Fakat sormadan edemiyorum; tarih boyunca savaşlar, katliamlar üzerine sanki az mı kitap yazıldı, az mı ağıt yakıldı?

Yine de savaşların o vahşi çarkları dönmeye devam ediyor, kan akıyor, yine akıyor. Zaman denilen o acımasız nehirde tarih, hep en kirli yerinden tekerrür ediyor.

Bugün Pazartesi, Saat 09:22

Sipan'ı telefonla aradım. Telefonun ahizesine doğru, "Sipan kardeş," dedim içten bir sesle, "Sen en iyisi gidip profesyonel bir terapi al. Ruhunu iyileştirmek ayıp ya da kötü bir şey değil. Bak, Mérxas da zamanında kırılğan ruhu için yeterince terapi koltuğuna oturdu. Belki de sen, annenin ve babanın o ani ölümünün yarattığı o ağır travmayı zihninde tam olarak temize çekemedin, yasını tutamadın."

"Yok be kardeş!" dedi, sesindeki o umursamaz, sert tınıyla. "Benim zihnim de durumum da gayet yerinde. Biz kendimizi bırakıp en iyisi Mérxas ile ilgilenelim. Onun bu koca dünyada sığınacak kimsesi yok, yalnızlığın en koyusunu yaşıyor. Benim şu alkol ve uyuşturucu girdabımı da hiç dert

etme sen. Mérxas dediğin adam geçmişinde onlarca kez terapiye gitti de ne oldu? Hangisi onun içindeki o uykusuz ejderhayı evcilleştirebildi? İki süslü laf ile insan ruhu nasıl düzelirmiş? Belki kimyasal ilaçlar insana anlık bir sahte huzur verebilir ama ben Mérxas gibi akıl hastası değilim ki gidip terapi köşelerinde ömür tüketeyim.”

Ben de üstelemeyerek, “Sen bilirsin tabii,” dedim, “Ama o psikologlar da yeryüzünde boşuna tabela asmadılar ya. Hem nasılsa masrafı hastalık sigortası karşılıyor, cebinden bir şey çıkmayacak.”

Ruh hastalıkları uzmanlarının bazı kuramlarına göre; belli bir zihinsel ve felsefi yapıda olan insanlar için hayatına kendi eliyle son vermek, radikal bir delilik değil, aksine zihnin kendi içinde ulaştığı trajik bir sapmadır.

Aslına bakılırsa Sipan da tıpkı Mérxas gibi kimsesizliğin, derin bir yalnızlığın pençesindeydi; fakat en azından Sipan’ın başını yaslayabileceği, hayata tutunmasını sağlayan bir kız kardeşi vardı yanı başında. Onun gibi rasyonel, katı bir materyalist olan ve hayata son derece düz, sade pencerelerden bakan bir adamın, alkolün ve uyuşturucu maddelerin bu derece ağır esareti altında kalmasını bir türlü aklım almıyordu. Kendim bir ruh doktoru olmadığım için bu işlerin o karanlık dehlizlerinden pek anlamazdım; benimkisi sadece dostça, samimi bir omuz adayıydı.

Zaten Mérxas’ın o kırılğan durumu üzerine sayfalarca şey karalamıştım. Mérxas, Sipan’a kıyasla daha ketum, daha sessiz bir adam olsa da, sırası geldiğinde içindeki o derin derdi, o varoluşsal sancıyı bize açık seçik, tüm çıplaklığıyla anlatmayı beceriyordu. Bu kelimeler de onun o yaralı içini az

da olsa ferahlatıyordu. Zaten insanlığın 'terapi' dediği şey de en nihayetinde bu iç döküşten ibaret değil miydi?

Sipan'ı hayatıma gireli birkaç ay olmuştu ama bir gün olsun evimin eşliğinden içeri adım atmamış, beni bir kez olsun hal hatır sormak için telefonla aramamıştı. Varsa yoksa kafayı o teorik fizikle bozmuştu; fakat masasının üzerindeki bilgisayar çağ dışı, hurda bir işe yaramazdan farksızdı. Hayatında bir kez bile e-posta göndermemiş, siber dünyadan tamamen yalıtılmış, nevi şahsına münhasır, garip bir insandı.

Helîn adına da içten içe çok üzülüyordum. Helîn; incecik fidan gibi boyu, orta boylu endamıyla son derece zarif ve güzel bir kızdı. Duyduğum kadarıyla şehrin o devasa havaalanında çalışıyordu, işi ve kariyeri gayet yolundaydı. Oradaki o gürültülü hangarlarda tam olarak ne iş yaptığını kesin olarak bilmesem de, hatırı sayılır derecede iyi para kazandığını biliyordum. Sîlan ise hayatını insanları iyileştirmeye adanmış kutsal bir hemşireydi. Höchst Hastanesi'nin o beyaz, steril koridorlarında vardiyalı sistemle ömür tüketiyordu. Ne zaman gündüz vardiyası bitse, soluğu hemen o gürültülü benzinlikte alır, gece yarısı saat on ikiye kadar Sipan'ın o yorucu işlerine yardım ederdi.

Mérxas ile şu fani dünyada şimdiye kadar sadece iki kez yüz yüze gelmiştik. O zaten benzinliğe, tıpkı benim gibi, sadece bir paket sigara almak ve o dumanlı sığınağına dönmek için uğrardı. Bu satırları kağıda döktükten sonra, kendisine siber uzaydan derin bir mail fırlatacağım; çünkü bana telefon numarasını verme lütfunda bulunmamıştı. Onu evimin bu sessizliğine, bir fincan kahvenin sıcaklığına davet edeceğim. Bakalım o izole dünyasından çıkıp gelme cesaretini gösterebilecek mi?

Saat şu an tam 10:02. O, birazdan odasının perdelerini sıkıca kapatıp yatağın soğukluğuna gömülecek ve akşam saat tam 18:00'de, dünya kararırken ancak uyanacak. Bazen gün ortasında, saat 12:00 ile 14:00 arasında sızıp kaldığı da oluyordu. Bazen de sabahın ilk ışıklarıyla, saat 06:00'da yatağa girer, akşamın altısında gözlerini açardı. Yani koca bir ömrü, günün o aydınlık saatlerini yatakta uyuyarak geçirir; geceleri ise o titrek internet ışığının önünde nöbet tutardı. Bilimkurgu filmleri izler, arada bir iki felsefi sayfa okur, oturup karanlığı seyrederek ya da yatağına uzanıp tavandaki hayali gölgeleri izlerdi. Onun bu hayatta derin derin düşünmekten başka yaptığı hiçbir eylemi, hiçbir meşgalesi yoktu. Neler üzerine kafa yorduğunu, o zihnindeki dehlizlerde ne tür canavarlar beslediğini, eğer gelecek günlerde görüşebilirsek ve o da bana içini açmaya razı olursa, söz veriyorum size de anlatacağım.

şimdilik en doğrusu, kendi ekmek kavgama, işime gücüme odaklanmak. Bugün pazartesi ve masamın üzerinde birikmiş dağ gibi işler var. Tanrıya şükür ki serbest çalışan biriyim; yani mesai saatlerimi kendi keyfime göre ayarlayabiliyorum. Fakat bazen işlerin o boğucu yoğunluğu üst üste gelince, gündüzün o parlak ışığında edebi bir şeyler yazmaya fırsat bulamıyorum. Bu nedenle kelimelerimi daha çok gecenin o gizemli saatlerine saklıyorum. Ama akşamları da bazen o tanıdık benzinliğe yolum düşüp muhabbetin demine kapılınca, yazma eylemi ancak gece yarısından sonraya kalıyor; haliyle gündüzleri de işe biraz geç başlamak zorunda kalıyorum.

Bazen masamın başında oturup derin düşüncelere dalıyorum: Bir insanın kendi canından vazgeçmesi, o intihar denilen korkunç uçurumun kenarına gelmesi için ruhunda nelerin kopması, hangi fay hatlarının kırılması gerekir? Mérxas,

ruhunu saran o amansız hastalık yüzünden yaşamı zerre kadar değerli bulmuyor, dünyadaki her eylem, her parıltı onun gözüne kapkara bir boşluk olarak görünüyor. Zaten istatistiklere bakılırsa, kendi ipini çekenlerin büyük bir çoğunluğu, ruhu o ağır depresyonun karanlık pençeleriyle parçalanmış olanlardır. Vallahi benim bu tür marazi, bu tekinsiz şeylere aklım sırrım hiç ermiyor. İnsan nasılsa en nihayetinde o soğuk toprağın koynuna girecek, bir gün mutlak surette ölecek; o halde bu acele niye, kendini erkenden öldürmeye ne gerek var? Demek ki içlerindeki o yangın o kadar büyük ki, yaşamanın o ağır yüküne, nefes almanın o amansız sızısına dayanamıyorlar. Yaşam, onlara taşınması imkânsız bir kaya, katlanılması zor bir azap gibi geliyor olmalı; onları yargılamadan evvel anlamaya çalışmak gerek.

Tam o sırada telefonun keskin sesi sessizliği yırtıyor...

Arayan Mérxas... Forumda dün gece paylaştığım o sancılı yazımı soluksuz okumuş; yatıp o uzun uykusuna dalmadan evvel beni bir aramak istemiş. Yazının fena olmadığını, edebi bir tadı barındırdığını ama kesinlikle birinci bölümün çok daha güçlü, çok daha sarsıcı olduğunu söyledi. Çünkü o ilk satırlarda gerçek anlamda saf bir “edebiyat”, derin bir estetik varmış. Ayrıca kendi lavanta kokulu gizemli hikayesini forumda yayımlamış olmama da içten içe çok sevindiğini belirtti.

“İstersen bana gel,” dedim aceleyle, aramızdaki o mesafeyi eritmek isteyerek. “Biraz karşılıklı oturur, laflarız. Gitmeden evvel kendime ayıracak biraz vaktim var nasılsa.”

“Olur,” dedi, sesindeki o alışılmadık uysallıkla. “Birazdan kapındayım.”

Şimdi odamda sabırsızlıkla onun gelişini bekliyorum. Bu esnada mutfağa geçip kendime sert, kokulu bir kahve hazırlayayım en iyisi. Aslında ben çalışırken, o profesyonel dünyamı, özel hayatımın o duygusal karmaşasından kalın duvarlarla ayırırım. Eğer bu disiplini sağlamazsam, ekmek kazanacak işi yapmaya ne zaman bulabilirim ne de konsantrasyon. Ama bugün, bu kapalı pazartesi sabahında kuralları yıkmak, kendime edebi bir istisna tanımak istiyorum.

Zil çalıyor... Ve Mérxas, o ürkek adımlarıyla eşikten içeri süzülüyor...

Ne kadar da çekingen, ne kadar çitkırıldım bir adam bu Mérxas... Sanki ellerinin arasında sırttan yapılmış, en ufak bir sarsıntıda tuzla buz olacak kutsal bir nesne taşıyor gibi ürkek. İçeri adım atıyor ve zaten odamda topu topuna iki tane olan koltuklardan pencerenin önündekine oturuyor; fakat yüzünü değil, arkasını dışarıdaki o aydınlık dünyaya çevirerek yerleşiyor yerine.

“Ben,” diyor, sesini neredeyse fısıltı seviyesine indirerek, “Gündüzün o çıplak ve parlak ışığını pek sevmiyorum da...”

“Sana da bir kahve getireyim mi?” diye soruyorum misafirperverlikle.

“Zahmet etme, istemez,” diyor eliyle hafifçe engel olarak.

“Bak, senin ardından neler yazdım? İstersen bir göz at, şimdilik sadece iki sayfadan ibaret.”

Sayfaları eline alıyor, o derin gözleriyle satırların üzerinde geziyor. Okuması bittiğinde sayfaları masaya bırakıp iç çekiyor:

“Vallahi ne diyeyim Alan? Ben edebiyatın o süslü kurallarından, teorilerinden pek anlamam. Aslına bakarsan bütün bir gün boyunca, tam on dört saat yatağında uzanıp duruyorum; ama o hain uyku bir türlü girmiyor gözüme. Günün sonunda uyuduğum süre topu topuna üç saati ya buluyor ya bulmuyor.”

“Peki,” diyorum, gözlerimi onun o solgun yüzüne dikerek, “Hiç mi dışarı çıkmıyorsun, hiç mi karışmıyorsun insanların arasına?”

“Yok!” diyor, kesin bir dille. “Ben dışarısını, o gürültülü dünyayı hiç ama hiç sevmiyorum.”

“İyi de, bütün gün o dört duvarın arasında ne yapıyorsun?”

“Film izliyorum! Ben özellikle *Science Fiction*, yani şu bilimkurgu filmlerine tek kelimeyle bayılıyorum. Evimde *Star Trek*’in, *Star Wars*’ın gelmiş geçmiş bütün serileri, bütün bölümleri mevcut. Eğer ilgini çekerse, izlemen için hepsini sana seve seve verebilirim.”

Ben, kelimelerime bir set çekerek, “Olmaz,” diyorum kararlılıkla. “Benim o kadar sinematografik dünyalarda kaybolacak, saatlerce film izleyecek vaktim yok maalesef. Ama dilersen o metal zırhlı adamı, ‘Iron Man’i getirebilirsin; ona bir ara göz atarım.”

“Olur, getiririm,” diyor, sesindeki o donuk, değişmez tınıyla. Ardından elini çantasına uzatıyor ve Dostoyevski’nin o muazzam eseri “Budala”yı masanın üzerine bırakıyor:

“Geçenlerde bahsetmiştik ya, okudun mu bilmiyorum...”

“Hayır,” diyorum, kitabın yıpranmış cildine dokunarak. “Okumamıştım, iyi ki getirdin. Zamanın dar koridorlarından fırsat buldukça satırlarında gezinirim... Eee, anlat bakalım o halde? Sen artık benim bu dumanlı hikayemin baş kahramanlarından birisin. Bu sayfaları forumlarda soluksuz okuyanlar, şimdi senin kim olduğunu, o sessizliğinin ardında ne barındırdığını öğrenmek istiyorlar.”

Mérxas acı bir tebessümle başını sallıyor, gözlerini pencereden sızan o çiğ ışıktan kaçırarak:

“Vallahi kardeş,” diyor, sesi adeta bir mezar sessizliğinden kopup gelerek, “Sen bu hikayene çok yanlış, çok kusurlu bir kahraman seçmişsin. Ben aslında çoktan ölmüş, ruhu toprağa karışmış bir insanım. Lise bittiğinden beri, tam on yedi koca yılı yatağımda sadece uzanarak, zamanı çürütürerek geçirdim. Elbette çok düşündüm, zihnimin dehlizlerinde dünyaları yıktım yeniden kurdum; ama benim o karanlıkta düşündüklerim ne Michael Jackson’ı, ne Barack Obama’yı, ne de şu çilekeş Kürd halkını ilgilendirir. Ben sadece ve sadece ölümün o soğuk nefesiyle boğuşuyorum.”

“Peki, içindeki bu fırtınayı kağıda dökmeyi, yazmayı hiç düşünmedin mi?” diye soruyorum.

“Yazmayı... Evet, bazen düşündüm,” diyor, parmaklarıyla oynayarak. “Ama dediğim gibi, bende o tanrısal kabiliyetten,

o edebi kumaştan eser yok. Dahası, artık fiziksel olarak da bunu yapabilecek gücü kendimde bulamıyorum.”

“Doğru, geçen gün de böyle konuşmuştuk.”

“Ben daha çok,” diye devam ediyor, sanki kendi kendine sayıklıyor gibi, “Kürdlerin o bitmeyen dramları üzerine, savaşlar, adaletsizlikler ve ne bileyim... İçimi kemiren o dipsiz boşluk üzerine düşünürüm. Belki ortada sistemli bir düşünce de yoktur, hani insan öyle yatağa uzanır da tavana bakarken binbir türlü hayalet, binbir türlü anı insanın kafasından geçer ya; benimkisi de öyle bir şey işte. Her şey, bütün bir kâinat sadece kafamın içinden akıp geçiyor...”

“Peki, hayatına bir ortak almayı, evlenip bir yuva kurmayı hiç düşündün mü?”

“Vallahi hiçbir zaman düşünmedim ki... Ben bu halimle kendime bile bakmaktan acizken, bir başka canın sorumluluğunu nasıl omuzlayayım? Bizim yan komşunun iki küçük çocuğu var; bazen bahçede onlarla oynuyorum da, inan yarım saat geçmeden enerjim tükeniyor, bitiyorum. Yani fiziksel olarak, biyolojik olarak yapamıyorum... Mesela bak, şu an bile artık dayanamıyorum, içim çekiliyor. Ben en iyisi o karanlık odama, sığınağına geri döneyim.”

“Yahu nereye gidiyorsun böyle aceleyle?” diyorum, gitmesini istemeyerek. “Seni zorlamak, ruhunu sıkmak istemem ama daha yeni oturduk, kahvelerimiz bile soğumadı. Üstelik tam da senin o gizemli karakterin üzerine yazıyorum. İstersen biraz daha kal, muhabbet edelim...”

“Vallahi Alan, şu son haftalarda o amansız, o ağır depresyonlarımın pençesindeyim,” diyor, ayağa kalkarken koltuğun

kenarına tutunarak. “Dilersen sana o manik dönemim gelince uğrayayım; ama o da ancak altı ayda bir defa, birkaç haftalığına uğrar semtime. İşte o zaman çok diri, çok aktif olurum. İstersen her şeyi o zaman konuşur, kelimelerin belini kırarız. Ya da telefonlarız... Çünkü ben oturup mail yazamam, parmaklarım varmaz. Hem sonra, sana neyi yazıp, neyi anlatacağım ki? Sen beni nasıl görüyorsan, canın ne istiyorsa öyle yaz!”

“Hayır! İşte bu olmadı...” diyorum, sitem ederek.

“Lütfen kusuruma bakma kardeş... Benim acilen gitmem ve o yatağa uzanmam lazım. A ha, bak gitmeden evvel şuna bir göz at; Dostoyevski üzerine burada ne yazılıyor?”

İşaret ettiği yere baktım; *Budala*’nın on ikinci sayfasında, kurşun kalemle titizlikle şu cümlelerin altını çizmişti:

“Dostoyevski, liberallerin ateist olmakla övünmelerine ve kendisinin ‘en yüce, en kutsal güzellik’ olarak adlandırdığı Hz. İsa’ya fütursuzca ‘tükürmelerine’ şiddetle karşı çıkar... Aslında Budala romanı, Dostoyevski’nin, liberallerin Hz. İsa’ya tükürme eğilimlerine karşı kaleme aldığı muazzam bir manifesto, edebi bir cevaptır.”

Mérxas, kapının eşiğinde durdu ve “Ben de tıpkı Dostoyevski gibi Hz. İsa’yı çok seviyorum,” dedi, gözlerinde ilk kez gördüğüm bir hayranlık pırıltısıyla. “Hz. İsa, bu gaddar dünyada karşılıksız bir sevgi uğruna, hiç tanımadığı insanlar için kendisini çarmıha geren, o acıyı göğüsleyen tek kişidir. Aslında bu koca dünyayı döndüren, o göksel çarkları yürüten yegane güç sevgidir. Biliyorum, bizim Sipan’a sorarsan dünyayı paranın döndürdüğünü iddia eder ama bence yanılıyor; dünyayı döndüren sevgidir kardeş, sadece sevgi!”

“Mérxas,” dedim son bir umutla, “Eğer dilersen gitme; geç benim yatağıma uzan, dinlen. Ben de burada sessizce işime gücüme bakarım. Evde tek başına kalıp, uzandığın halde uyuyamamaktansa, burada ol...”

“Yok, olmaz! Ben başkasının mahreminde, yabancı bir evde kendimi asla rahat hissedemem,” dedi ve o gizemli kahramanımız, arkasında lavanta kokulu bir esinti bırakarak gecenin koyuluğuna karışıp gitti...

Şimdi o iki koltuklu odada, mutlak bir yalnızlıkla baş başa kaldım. En doğrusu, şimdilik bu edebi bölümü burada noktalamak ve biriken işlerimin başına geçmek. Fakat içimdeki yazar fısıldıyor: Ben bizim bu hüznünlü kahramanın peşini öyle kolay kolay bırakmayacağım. Yine de hayatta en çok öfkelendiğim, karakterime sığdıramadığım şeylerden biri, bir insanı istemediği bir şeye zorlamaktır. Ruh istemiyorsa, kelimeler zorlayamaz. Ne yapalım, canı sağ olsun...

4. Bölüm

Salı, 24 Şubat 2009, Saat 06:57

Avrupa saati tam olarak 06:57:51'i gösterirken, Mérxas ile ilgili yazdığım bu hikayenin üçüncü bölümünü sanal forumların koridorlarına asmak için bilgisayarın başına geçtim. Fakat internet sitesi nedense bir türlü açılmıyor, ekranda donup kalıyordu. Bir süre daha uğraştıktan sonra pes edip daha sonra denemeye karar verdim. Belki sistemsel, teknik bir arızaydı; belki de o malum, siber saldırılardan biri daha dalga dalga vuruyordu sitemizin duvarlarına. Bu karanlık niyetli insanlar bizden, bizim kelimelerimizden ne isterler inan ben de bilmiyorum. Neden durmaksızın

saldırırlar Kürd forumlarına ve edebi sitelerine? İnsanlık, özgür düşüncelerden neden bu kadar büyük bir dehşetle korkar?

Bırakın yahu! Kim neyi yazmak istiyorsa özgürce yazsın, içindeki zehri ya da şifayı kelimelere döksün! Hangi ilkel çağda, hangi engizisyon karanlığında yaşıyoruz? Düşünce dediğin şey; tıpkı berrak bir su, ısıtan bir güneş ve ciğerlerimize çektiğimiz o temiz hava gibidir. Maddesi olmayan bir düşünceye hangi güç kelepçe vurabilir ki? Hele bilimin, teknolojinin ve kitle iletişim araçlarının baş döndürücü bir hızla evrildiği bu dijital çağda, hangi diktatörlük düşüncenin önünü kesebilir? Neden insanlar hâlâ sırf fikirleri yüzünden bize bu kadar ağır bedeller ödetiyor, bu kadar acı çektiriyorlar, anlamak mümkün değil. Yoksa düşünmek, yeryüzünün en bağışlanamaz günahı mı? İnsanı o çiğ hayvandan ayıran, onu evrenin merkezine koyan en büyük mucize; öğrenme arzusunun yanında o muazzam düşünme kabiliyetidir. Peki, bazı insanlar neden ısrarla öğrenmiyor, bu ışıktan kaçıyorlar? Düşünceyi sansürlemek, yasaklamaya kalkışmak; bir insanın su içmesini engellemek, hava almasını ya da güneşte ısınmasını menetmek gibi fitri bir suçtur, barbarlıktır!

Tam bu öfkeli düşünceler içindeyken telefonun melodisi odayı dolduruyor...

Arayan Mérxas!

İçim birden ferahlıyor, çok seviniyorum. Ben yukarıdaki feryatları kağıda dökerken, Mérxas da forumda nihayet açılan sayfamıza girmiş ve hikayemizin üçüncü bölümünü bir solukta okumuş.

“Ben bir agnostığım Alan,” diyor, sesindeki o felsefi dinginlikle. “Yani Tanrı’nın var olup olmadığını bilmeye gücü yetmeyen bir faniyim. Öyle bazı kibirli, narsist insanlar gibi ortaya çıkıp; evreni, insanlığın şifresini, Allah’ı, yeri ve göğü tamamen çözdüm iddialarıyla ukalalık edecek bir hadsizliğe sahip değilim. Ama yine de bu muazzam nizamın arkasında bir şeylerin muhakkak var olduğunu hissediyorum. Düşünüyorum; çünkü dönüp insanlığa bir baksana... Benim şu fani dünyada gördüğüm, tanık olduğum en zeki, en harika, en deha ürünü yaratık insandır. Ne acı ki, insanların büyük bir çoğunluğu bu sahip oldukları ilahi cevherin bilincinde bile değil. Dünyanın bir ucu, o deha akıllarıyla uzayın derinliklerine, yıldızlara doğru mekiğini fırlatırken; bizim coğrafyanın insanları hâlâ kadınlarımızın başörtüsüyle, eteğinin boyuyla uğraşarak ömür tüketiyor. İşte ben bu trajik tezadı, bu geri kalmışlığı asla anlayamıyorum.”

Telefonun ahizesinden derin bir nefes alıyor ve ekliyor:

“Şimdi senden ricam, aynanın karşısına geç ve kendi gözlerini, kulaklarını, burnunu, dilini ve tenini iyice bir incele! Ne kadar muazzam, ne kadar kusursuz bir mühendislik değil mi Alan? Tüm bu organlar, bu sinir ağları arka planda nasıl bir uyumla işliyor? Biz daha farkına varmadan, kim fısıldıyor ruhumuza acıktığımızı ya da susadığımızı? Sadece o iki gözü ele alalım; ışıktı kırıp dünyayı renklere boyayarak nasıl görüyor o küçük mercekler? Ya da sen, şu an parmaklarınla o klavyenin tuşlarına nasıl o kadar büyük bir hızla basıyor, o edebi cümleleri ekrana döküyorsun? Biz insanlık olarak, kendi varlığımızdaki bu mikroskobik incelikler üzerine hayatımızda bir kez olsun derin derin düşündük mü? Aslında biz insanlar, evrenin en nadide, en değerli mücevherleriyiz. Bence yeryüzünün en büyük, en kusursuz süper bilgisayarı insanın o

gizemli beynidir. Bizler enerjimizi ve ömrümüzü birbirimizi boğazlamakla, incitmekle tüketeyeğimize; tabiata, sanata ve bilimin o aydınlık yollarına adasaydık her şey çok daha muhteşem olmaz mıydı?”

Sesindeki hüznün yerini derin bir saygıya bırakıyor:

“Bazı seçilmiş ruhlar bunu yapıyor işte. Bence bilim insanları, o laboratuvarlarında gerçeği arayan dehalar, Tanrı’ya ruhsal olarak en yakın duran insanlardır. Tabii bunu söylerken, bilimle uğraşmayan diğer insanlara hakaret etmek, onları küçümsemek gibi bir niyetim yok. Ama bir an için tüm insanlığın; savaşları, silahları bırakıp sadece bilimle, sanatla, teknolojiyle ve dünyanın o bakir güzellikleriyle hemhal olduğunu hayal etsene... Evet, sadece bir anlığına bunu düşün! Ne kadar muazzam, ne kadar cennetvari bir yeryüzü olurdu değil mi?”

Bir an duraksıyor, sesindeki ritim ağırlaşıyor:

“Savaşlar... Savaşlar tam anlamıyla bir barbarlık, barbarca bir yıkımdır. Ben de aslında mazlumların verdiği o haklı, o meşru savaşların yanındayım; ama yeryüzünde katliamlar, yolsuzluklar, yani o suç eğilimleri tamamen ortadan kalksa; hapishanelerin kapılarına kilit vurulsa, polise, jandarmaya gerek kalmasa ne güzel olurdu değil mi? Bence hiç kimse bu dünyaya bir katil, bir hırsız ya da bir yankesici olarak gözlerini açmıyor. İçinde nefes aldığımız, bizi çürüten bu yozlaşmış toplum ve sistem onları o çamurun içine itiyor. Sipan bu konuda bence fena halde yanılıyor, insanı yanıış okuyor. Tüm bu kötülükler insanın fitri doğasından kaynaklanmıyor. Tarihin o çok eski, bakir zamanlarında savaş denilen o kanlı vahşet yoktu. İlkel komünal toplumlara dair antropolojik verilere bakılırsa, o dönemdeki insanlar bir

hayvanın bile canına kıymıyorlarmış. Sadece toprağın verdiği bitkilerle, sebzelerle beslenen; yani doğası gereği vejetaryen olan barışçıl varlıklarmış. Bu iddia ne kadar doğru bilmem, ama Sipan'ın o katı teorisine göre insan, doğası gereği hem mutlak kötü hem de iyidir. Sipan sürekli o 'zeki ve aptal' insan ayırımından bahsedip duruyor ya... Bence yeryüzünde öyle tek tip bir zeki ya da aptal insan modeli yoktur. Zekanın, ruhun algılayışının binbir farklı tezahürü vardır. Bazı insanlar doğaları gereği matematiğin o soyut dilinden, mantıktan anlarlar; yani sayısal bir zekaya sahiptirler. Bazıları ise, tıpkı o sıcak kanlı Afrikalılar gibi muazzam bir sosyal zekayla donatılmıştır; kabileler halinde birbirlerine yardım eder, acıyı paylaşırlar. Kiminin ruhunda müzikal bir deha ağır basar, notalarla konuşur; kimi de tuvalin başında, renklerle bir dünya yaratır. Kimi de işte tıpkı benim gibi, bir odada yalnız başına uzanıp tüm bu felsefi şeyler üzerine sadece boş boş, dumanlar içinde düşünür... Ama en nihayetinde hepimiz, o bitkiler ve hayvanlar gibi aynı biyolojik kadere tabiyiz; doğar, yaşar ve ölürüz... Yaşamak, bu evrende sadece bir gölge olarak bile var olmak aslında o kadar güzel, o kadar kutsal bir şey ki... Ama ne zaman kafamı kaldırıp şu dünyaya baksam, ne zaman o çiğ haksızlıkları, dökülen masum kanlarını görsem, içimdeki o kırılğan camlar tuzla buz oluyor, dayanamıyorum.”

Uzun bir iç çekiş dalgalanıyor hattın diğer ucunda:

“Ben de tıpkı Sipan gibi tam bir rasyonel gibi düşünüp, dünyadaki tüm bu pislikleri, bu acıları sinizmle boş verebilmeyi, umursamamayı çok isterdim; ama yapamıyorum, ruhum elvermiyor. Çünkü ben, derimin altına kadar saf duygudan ibaret bir adamım. Sanki bu dünyaya ait değilim, başka bir gezegenin, başka bir zamanın insanıyım. Tanrı bize dünyayı görelim diye bu iki gözü vermiş, tefekkür edelim diye bu aklı

bahşetmiş, üretelim diye bu elleri uzatmış. Tanrı daha ne yapsın Alan? Yani aslında —eğer gerçekten varsa— tüm bu sefalette, bu katliamlarda Tanrı’nın hiçbir suçu yok; asıl suçlu, asıl barbar olan biziz, insanoğludur...”

Mérxas telefonun ahizesinden içindeki o zehri, o muazzam felsefeyi böyle dalga dalga üzerime boşaltırken, saygımdan ötürü bir saniye olsun araya girip sözünü kesmedim. Varsın konuşsun dedim içimden, konuşmak, ruhunu kelimelerle hafifletmek bedavadır nasılsa. Hem sonra, dokunduğu her konu zihnimde yeni pencereler açıyordu. Ayrıca Mérxas, benim hikayede din gibi pamuk ipliğine bağlı, son derece hassas ve tehliciz bir konuya korkusuzca değinmemi çok kıymetli bulduğunu söyledi; çünkü onun gözünde din, insanlığın tarihsel yürüyüşünde çok büyük bir ağırlığa sahipti.

“Görüyor musun Alan,” diyor, sesindeki o isyan ateşiyile. “Bazı odaklar, o din tüccarları insanların o saf, o temiz inanç duygularını nasıl da acımasızca sömürüyorlar? Bırakmıyorlar ki bir insan, bir kır çiçeğı gibi kendi toprağında, her türlü dogmadan, her türlü yobaz zincirden uzak, özgürce yeşersin.”

“Ben,” diye ekliyor Mérxas, “Zihni körelten dogmaların her türlüşüne, her rengine karşıyım! İnsanlığın tek sığınağı bilim olmalı, bilim! Bilimin o aydınlık dehlizlerini keşfeden her zihin, aslında Tanrı’nın da o muazzam dehasını keşfetmiştir. Bir insan, sırf zihnindeki fikirler bir başkasıyla uyuşmuyor diye, bir diğer insanın canına nasıl kıyabilir, bunu aklın hangi köşesine sığdırabilirsin? Eğer Tanrı dedikleri güç bir ise, özü bir ise o halde bu kanlı kavga, bu paylaşım savaşı nedendir? Sen bana Yahudiler ile Müslümanlar, ya da Hristiyanlar ile İslam dünyası arasındaki o asırlık, o kan kokan savaşların gerçek nedenini söyleyebilir misin?”

“Hayır,” diyorum, sesimi onun tonuna uydurarak. “Bu hususta ben de tıpkı senin gibi düşünüyör, aynı acıyı paylaşıyorum.”

“Güzöl,” diyor, sanki üzerindeki büyük bir yükü bırakmış gibi. “Benim sana bu güneşli gün için söyleyeceklerim şimdilik bu kadar kardeş, gidip biraz uzanmam lazım. Seni de işinden gücünden alıkoyup fazla rahatsız etmek istemiyorum, zaten bilirsin, klostrofobik ruhum yüzünden fazla da konuşamam ya... Forumda yazdığın o yeni bölümü okuyunca içim elvermedi, bir arayayım dedim. Belki birazdan o uzun uykuma çekilirim. Saat zaten sekize yaklaşıyor, senin de mesai saatin geldi. Ben seninle artık bundan böyle vardiya değiştireceğim; sen uyanırken ben uyuyacağım.”

“Tamam,” diyorum, sesimdeki dostane sıcaklıkla. “Görüşmek üzere Mérxas... Ama şu gerçeği kalbine iyi kazımanı isterim: Sen beni bu hayatta hiçbir zaman, hiçbir kelimenle rahatsız etmiyorsun. Sen benim bu edebi yolculuğumun en gerçek kahramanısın. İçin daraldığı, zihnin taşıdığı her an beni çekinmeden arayabilir, kâinata dair her şey üzerine benimle dertleşebilirsin. Ben sadece gece saat 23:00 ile sabah 07:30 arasında o sessiz uyku evresindeyim. Eğer ruhunda kopan o fırtına çok büyükse, önemli bir şey varsa beni gecenin zifirinde bile aramaktan çekinme. Bak, ben bu sözü, bizi izleyen tüm forum okurlarının huzurunda, edebi bir namus sözü olarak veriyorum... Sakın ola içindeki o çekingenliği teslim olup da aramamazlık etme!”

Sipan kesinlikle bir nihilist, yani her şeyi yok sayan bir adam değildi; tam aksine o da tıpkı benim gibi geleceğe dair içten içe büyük bir iyimserlik taşıyordu. Fakat onun insana dair teorisi daha karanlıktı; bazı insanların genetik kodları, doğaları gereği iflah olmaz kötü bir karaktere sahip olduğunu

savunuyordu. Bu yüzden, yeryüzünde insanlar arasındaki o adaletsizliklerin, o sınıfsal uçurumların sonsuza dek var olacağına inanıyordu. Yine de insanlığın şu anki makro gidişatını pozitif buluyordu.

“Hele bir durun,” derdi Sipan o briyantınli saçlarını geriye yatırarak. “Şu yeryüzünün zenginlik kaynakları, o fosil yakıtları bir azalsın, pastanın payı küçülsün, asıl kıyameti o zaman görün. İşte ABD’nin Irak’ı o bombalarla kan gölüne çevirmesi, tamamen oradaki jeopolitik nüfuz alanlarını ele geçirmek ve önümüzdeki iki yüz yılın petrol rezervlerini kendi tekelinde garanti altına almak içindir. Yoksa o devasa Pentagon’un, Kürdlerin ya da Arapların o kara kaşına, kara gözüne sevdalı olduğundan değil. Tabii Ortadoğu’daki o bir avuç Yahudi nüfusunun sürekli bir varoluşsal korku içinde yaşamasının da bu stratejide büyük bir rolü var; ama esas mesele, ABD’nin o doymak bilmeyen emperyal çıkarlarıdır. Bizler de şu an sadece Kürd halkının hayati çıkarlarını düşündüğümüz için; Saddam gibi bir diktatörün, o eli kanlı caninin o saraylardan alaşağı edilmesi ve Kürdlerin asırlık Arap zulmünden, o Enfal katliamlarının gölgesinden kurtulması söz konusu olduğu için, ‘ABD bölgeye hoş gelmiştir,’ diyoruz. Burada asıl üzerinde kafa yormamız gereken hayati soru; Kürdler gibi coğrafyanın en mazlum, en hırpalanmış halkının, ABD gibi küresel bir devin bu hamlesinden kendi lehine nasıl yararlanacağıdır. Şu konjonktürde Kürdlerin körü körüne bir ABD karşıtlığı yapmalarında zerre kadar ulusal çıkarları yoktur.”

Tabii Sipan tüm bu jeopolitik analizleri sıralarken, lafı dönüp dolaştırıp yine o sarsıcı antropolojisine bağlardı:

“Bazı insanlar,” derdi, tiksintiyle karışık bir sesle, “Önüne çıkan her eti, sineği, köpeği; yani dünyadaki her şeyi yiyen,

aslında her şeye vahşice saldıran, sadece kendi ilkel egosunu, kendi hayatta kalma güdüsünü düşünen vahşi yaratıklardır. Bu güruhu ne modern eğitimle, ne semavi dinlerle, ne de başka bir insani ideolojiyle hizaya getiremezsin. Sen bana şu sonsuz uzay boşluğunda, insanoğlu gibi kendi türünü ve yaşadığı çevreyi bile bile ateşe veren, yıkan ve yok eden bir başka yaratık gösterebilir misin Alan? Siz o Mérxas ile birlikte sabahlara kadar o bilimkurgu filmlerine, *Star Wars*'lara bakıyorsunuz ya, inan bana tamamen boşuna... Çünkü o filmlerde bile, örneğin günümüzden iki yüz yıl sonrasının o parıltılı teknolojisi gösterilir ama o gemilerin içindeki insan, yine aynı hırslarla dolu, aynı ilkel insandır. Zaten insanı insan yapan; o zehirli kıskançlık, bencillik, nefret, doymak bilmeyen hırs, gurur, kibir, küstahlık, şehvet, öfke, intikam, korkaklık ve o katran karası bilgisizlik gibi hayvani özellikler olmasaydı, insan dediğin varlık bir robota ya da hayvana dönüşürdü! Ve tıpkı bir koyun gibi, sessiz sedasız o yeşil çayırlarda otlanıp giderdi. Bir insan; yalan söyleyerek, o devasa egosunu tatmin ederek, kıskançlığın pençesinde kıvranarak, iğrenerek ve evet, bazen de mucizevi bir şekilde severek insan olur.”

Vallahi ben Sipan'ın bu sarsıcı, bu distopik nutuklarını dinleyince bazen ne diyeceğimi, kelimelerimi nereye koyacağımı bilemiyorum. Derinlemesine düşününce aslına bakarsan adam kendi içinde son derece haklı; ama öte yandan madalyonun bir de küresel yüzü var. Şu an yeryüzünde altı buçuk milyar insan nefes alıyor. Yani tarihi trajedilerde, o büyük dünya savaşlarında elli milyon insan ölmüşse, bu oran makro planda çok mu büyük? Elbette biliyorum, vicdanen tek bir masum insanın bile bu kirli, bu emperyal savaşlarda can vermesi insanlık adına bağışlanamaz bir cürümdür; ama o devasa altı buçuk milyarlık nüfusla kıyasladığımızda, bu yerel çatışmalar istatistiksel olarak dünyayı durdurmaya

yetmiyor. Dünyadaki bu muazzam kalabalığın arasında arada bir böyle kanlı bölgesel savaşlar patlak veriyor ama altı buçuk milyar ne demek, bir tasavvur edin? Geri kalan milyarlarca insan, bir şekilde büyük bir uyum ve barış içinde yaşam mücadelesine devam ediyor. Toplumlar nasıl organize olmuş, o devasa metropollerde işler nasıl bir saat gibi tıkır tıkır yürüyor, gerçekten takdire şayan. Eğer bu altı buçuk milyar insanın hepsi aynı anda çıldırıp birbirine girseydi, birbirinin etini tırnağını kemirseydi ne yapardık, bu kaostan altından nasıl kalkardık? Bizim o melankolik Mérxas bu makro konuya, bu nüfus teorisine ne der, nasıl bir felsefe üretir inan çok merak ediyorum.

Masamın başına geçip bir refleksle e-postalarımı kontrol ediyorum... Gözlerim parlıyor; Mérxas'tan gelen yeni bir mail kutumda belitiyor. Onun o siber uzaydan gönderdiği mektubu, ruhundaki o saf dokuyu hiç bozmadan, olduğu gibi aktarıyorum:

“Sevgili Alan,

Yazdığın o sarsıcı hikayenin üçüncü bölümünü forumun o dumanlı sayfalarında bir solukta okudum. Sayfanın en altına, o çok sevdiğim sevgili İsa'ya atıfta bulunarak küçük bir not bırakmış ve okurların sabrını zorlamamak adına, öyle her zaman yaptığın gibi dört sayfa yazmak yerine, bu kez iki sayfayı pek aşmayacağını çizilattım. İşte bizim Kürd aydınları, bizim insanımız tam olarak böyle talihsiz bir kumaşa sahip... Benim geçen gün okuman için sana emanet ettiğim Dostoyevski'nin o meşhur 'Budala' romanı, sanırım yedi yüz küsur sayfadan ibaret asil bir tuğla. Sen o yoğun iş temposunda günde kaç sayfa devirebiliyorsun inan bilmiyorum —çünkü bir yandan ekmek kavgasındasın, bir yandan da o kısa yaşam aralıklarında bu güzel hikayeyi

dokuyorsun— ama ben, o hastalıklı halimle bile her gün dünyaya ara verip, en azından bir saat boyunca o satırlarda kaybolmaya çalışıyorum. Eğer bedenimi ve ruhumu saran bu amansız hastalık olmasaydı, yemin ederim her Allah'ın günü en az yüz sayfa devirirdim o edebi deryalardan.

Yeryüzündeki bazı seçkin zihinler günde en az üç saatini kitaba feda etse de, benim gibi en azından bir saatte otuz sayfa okuyan okurlar varken; bizim kendi insanımız, o sanal internet dünyasında topu topuna dört sayfalık bir metni okumayı gözlerinde büyütüyor, uzun ve yorucu buluyorlar. Alan, senin bu gece yarısı kaleme aldığın satırlar, her ne kadar hacimsel olarak bir roman kalıbına dökülmemiş olsa da, edebi derinliğiyle kesinlikle çok kıymetli bir 'Novella' değerindedir. Bu yüzden ne olursa olsun, okur ne derse desin, bu edebi yolculuğu mutlaka ama mutlaka sonuna kadar götürmelisin, kalemi elinden bırakmamalısın.

Sevgili İsa, benim bu sitemkar, bu sarsıcı sözlerime darılır mı, o kutsal kalbi kırılır mı inan bilmem; ama sen okura teslim olma, istersen yine o bildiğin dört sayfalık edebi ritminle yazmaya devam et. Ben senin bu derin yazılarını okurken, ruhum daraldığı için bazen iki kez, bazen de üç kez durup ara vermek zorunda kalıyorum; ama ne olursa olsun, o kelimelerin peşini bırakmıyor, sonuna kadar okuyorum işte. Tabii sevgili İsa'nın belki de benim gibi dünyadan yalıtılmış geniş bir zamanı, içsel bir isteği yoktur, onu da anlamak gerek. Şimdi belki de içinden gülerek diyeceksin ki: 'Mérxas, sen bu hikayenin baş aktörlerinden, o canlı aynalarından biri olduğun için bu metin seni doğrudan ilgilendiriyor, bu yüzden bu kadar hararetle savunuyorsun.' Hayır Alan, inan bana öyle değil; senin o özgün kalemini —seni yüzüne karşı övmek gibi ucuz bir niyete bürünmek istemem ama—

gerçekten son derece enteresan, sıra dışı ve estetik buluyorum; sırf bu edebi deha yüzünden okuyorum seni.

Çok iyi bildiğin gibi, ne yazık ki Kürd toplumunda köklü bir okuma-yazma kültürü, o edebi gelenek tam manasıyla yerleşmedi. Sen tabii ki yine kendi kalbinin sesini dinle, canın nasıl istiyorsa öyle harmanla sayfaları; ama umarım bu sözlerim senin tarafında yanlış bir anlaşılmaya mahal vermez. İki sayfa, içimizde kopan bu devasa varoluşsal fırtınayı, bu derin hikayeyi hakkıyla anlatabilmek için bana çok az, çok sığ bir nehir gibi geliyor.

Eğer bu forum köşelerinde yazdığın hikayelerin hak ettiği kadar çok okunmuyorsa, o kalabalıklar sayfayı es geçiyorsa bunu sakın ola kendi kalemi dert edip kafana takma. Bu durum kesinlikle senin metni uzun ya da ağıdalı yazmandan kaynaklanmıyor; bu, Kürd toplumunun tarihsel olarak içine düştüğü, o okuma tembelliğiyle malum kolektif bir ruh hastalığıdır. Ayrıca, kaleme aldığın bu nitelikli, bu felsefi yazıları şu an bile yüze yakın seçkin insan dönüp okuyorsa, inan bana bu bir novella başlangıcı için fazlasıyla umut verici, çok iyi bir rakamdır.

En içten sevgilerimle... Kalemine kuvvet, iyi çalışmalar dilerim Alan!

Mérxas”

Ekrana kilitlenmiş gözlerimi mailden ayırıyorum. İçimde Mérxas’ın o samimi, o edebi takdirinin yarattığı muazzam bir sıcaklık var. Hemen klavyeye uzanıp ruhumun en derin köşesinden kopan kelimelerle ona yanıt yazmaya koyuluyorum:

Bana düşüncelerini, kalbinden sızan o berrak fikirleri aktardığın için sana tüm ruhumla teşekkür ediyorum Mérxas. Genel olarak haklısın; internetin o devingen, o telaşlı dünyasında uzun ve derin yazılar ne yazık ki kalabalıkların gözünü korkutuyor, hakkıyla okunmuyor. Hızlı, sabırsız ve her şeyi anında tüketmek isteyen dijital bir çağın eşiğindeyiz artık. Herkes parmaklarının ucuyla parlak düğmelere basıyor ve istiyor ki, bir asansör kabini gibi tüm kapılar, tüm gizemler önlerinde saniyeler içinde açılsın. Buraya bir tık, oraya bir tık derken; sanal forumların o uçsuz bucaksız dehlizlerinde tıklanacak, tüketilecek ne çok sahte pırıltı var... Belki de bu yüzden, durmaksızın bir yerlere tıklayarak ruhlarındaki o büyük boşluğu bastırmak istiyorlar.

İşte tam da bu yüzden, sevgili İsa dostumuzun o pratik önerisi sanırım son derece yerinde. Fakat senin o edebi sitemini, kitaba ve kelimeye dair o asil serzenişini de asla yabana atamam, kulağıma küpe ediyorum. Bundan böyle her bölümde dozu iyi ayarlamaya, iki ile üç sayfa arasındaki o dengeli, o ince çizgide kaleme sarılmaya gayret edeceğim. Bak, baksan ya; senin o lavanta kokulu mektubun ve benim şu an klavyeden dökülen bu yanıtlım birleşince, sayfa daha şimdiden üç sayfalık edebi bir nehre dönüştü bile...

Sevgili İsa'nın o güzel affına ve hoşgörüsüne sığınarak, bundan sonraki paylaşımları hep iki buçuk, üç sayfalık porsiyonlar halinde yayımlayacağım. Sanırım bugünlük bu kadar edebi hasbıhal kâfi...

Hem ne olursa olsun, ben bu hayatta en çok yazmayı, kelimelerle yeni dünyalar inşa etmeyi seviyorum. Yazmak benim için gelip geçici bir heves değil; ruhumu sağaltan

kutsal bir uğraş, sessiz bir sığınaktır. Varsın bu dumanlı hikayeyi yeryüzünde sadece tek bir seçkin ruh okusun, ne çıkar? Yine de kendi coğrafyamızın insanlarının, Kürdlerin o asırlık acılara rağmen okumaya, yazmaya ve kitabın o iyileştirici gücüne hak ettiği değeri vermemeleri içler acısı, kanayan bir yaradır.

Eyvah... Ben içimi döktükçe yazı uzadıkça uzuyor, kelimeler fütursuzca taşıyor sayfadan. En iyisi bu edebi bağlamı şimdilik burada kesmek ve biriken profesyonel işlerin başına geçmek...

Yakında yeniden görüşmek, kelimelerin belini kırmak üzere... Kal sağlıcakla, Alan!

5. Bölüm

Salı, 24 Şubat 2009, Saat 14:32

Sipan, Bornheim'daki o loş odasında, yatağının kenarına oturmuştu. Dirseklerini çıplak dizlerine dayamış, o ağır başını iki avucunun arasına alarak karanlığın tam kalbine doğru derin, dipsiz düşüncelere dalmıştı. Normalde geleceği için, okulu için masanın başına geçmesi, ders kitaplarının tozlu sayfalarında kaybolması gerekiyordu; ama yapamadı, o içsel gücü kendinde bulamayarak her şeyi yine meçhul bir yarına erteledi. Zihnindeki o uykusuz şeytan, fısıldayıp duruyordu: “İçsem mi, içmesem mi? Kendimi o sahte cennetlerin koynuna bıraksam mı, bırakmasam mı?”

Sonunda parmakları usta bir refleksle tütüne uzandı, yeşil bitkiyi kağıdın arasına sarıp titrek bir çakmak aleviyle tutuşturdu. Marihuana, onun genç yaşta tanıştığı ve ruhunu

teslim ettiği kadim bir esaretti; ilk nefesini henüz on altı yaşında, hayata dair hiçbir sızıyı bilmediği o körpe dönemde çekmişti. O yaşlarda bile okul partilerinin, o gürültülü gecelerin vazgeçilmez, ehlikeyf çocuklarından biriydi. Zevkine, teninin ve zihninin duyacağı o anlık hazlara son derece düşküdü. Acı ama gerçek; Sipan, kelimenin tam anlamıyla ağır bir marihuana bağımlısıydı. Üstelik bununla da yetinmez; arada sırada alkolün o uyuşturucu dalgalarına sığınır, ayda birkaç kez o yapay mutluluk haplarını, ecstasy'leri yutar, burnundan koks ya da speed çekerek zihninin o rasyonel duvarlarını havaya uçururdu.

Ruhunu bir ayyaş gibi körleştirmekten, bilincini tamamen kaybetmekten, yani bazen o kaotik dünyada bilinçli bir sersem olmaktan tuhaf bir haz alırdı. Hatta bazı geceler, o zehirli LSD pullarını dilinin üzerine bıraktığında ya da o gizemli mantarları yediğinde, odasının tavanında rengarenk halüsinasyonlar görür, kâinatın sınırlarını aşan garip, tekinsiz deneyimler yaşardı. Onun o çarpık felsefesine göre, uyuşturucu maddeler insanın prangalı bilincini genişletiyor, onu sıradan ölümlülerin göremediği o gizli boyutlara taşıyordu. Bu marazi dünyada yaşamaktan, o kimyasal keyiflerin ve zevklerin girdabında kaybolmaktan adeta gurur duyuyordu. Şayet Sipan, bugün profesyonel bir psikiyatristin kapısını çalıp o beyaz koltuğa otursaydı, uzmanlar onun bu halini hiç tereddüt etmeden tek bir tıbbi teşisle damgalayacaklardı: **“Polytoxikomanie.”** Yani kimyasal ayırt etmeksizin, öñü alınamaz bir hırsıyla her türlü uyuşturucu maddeye eğilim gösteren, ruhunu feda eden insanların o amansız hastalığı... Bir yandan hayatı, nefes almayı delicesine seviyor, onun her damlasını sonuna kadar sömürmek istiyor; diğeryandan ise tam bir tezatla, şu sefil düzenden, insanların o çiğ dünyasından tiksiniyordu.

Yataktan ağır, halsiz adımlarla kalktı; masasının üzerinde duran çağ dışı, hurda bilgisayarına doğru yürüdü. Tarayıcıyı açtı, siber uzayın o gri koridorlarında biraz gezindikten sonra, forumda onun ve Mérxas'ın üzerine yazdığım o son edebi satırları bulup okumaya koyuldu. O an, o bu kelimeleri satır satır tüketirken, sihirli bir elin yardımıyla aniden yanında belirmeyi, o solgun yüzünün aldığı şekli, gözlerindeki o gizli parıltıyı görmeyi ne çok isterdim... Acaba bu çiğ gerçeklikle yüzleşince hafifçe gülüyor muydu? Yoksa içindeki o asabi ejderha uyanıp bana kızıyor muydu? Ne yapıyordu acaba? Ya da o her zamanki umursamazlığıyla elini yüzünü buruşturup somurtuyor muydu? O an o kirli ekrana bakarken zihninin dehlizlerinden neler geçiyordu?

Şunun şurasında topu topuna beş altı aydır tanışıyoruz; aramızdaki bağ henüz o sarsılmaz, o kadim arkadaşlık mertebesine erişmemişti belki ama yine de birbirimizin ruhundan anlıyor, iyi anlaşıyorduk. Sipan, tüm o marazi bağımlılıklarına rağmen hem bana hem Mérxas'a, hem de o zarif Helin ile fedakar Sılan'e karşı her zaman inanılmaz derecede kibar, naif ve korumacı davranıyordu. Özünde, hani o eski kitaplarda bahsi geçen "iyi ve dürüst insan" kalıbının bu çağdaki son temsilcilerinden biriymi. Örneğin, çalıştığı o gürültülü benzinlikte, kasanın arkasında alkol tüketmek kesinlikle yasak olduğu halde, o sert istasyon şefi onun bu gizli işlerine asla ses çıkarmaz, görmezden gelirdi. Çünkü Sipan, işini kelimenin tam anlamıyla kusursuz, harika yapıyordu; günün sonunda kasada tek bir kuruş bile eksik çıkmaz, her fatura, her kuruş ait olduğu yerde, milimetrik bir düzen içinde dururdu. Sipan, iş saati geldiğinde adeta o çelikten yapılmış kusursuz bir robot gibi çalışıyor, istasyon şefini kendine hayran bırakıyordu; varsın o parıltılı kasanın arkasında bazen o küçük votka şişeleriyle kafayı bulsundu, kimin umurunda?

Bugün saat tam 16:00'dan gece yarısı 24:00'e kadar o neon ışıklı benzinlikte nöbette olacaktı. Sılan'ün bu gece Höchst Hastanesi'nde o steril, yorucu nöbeti vardı; bu yüzden bugün benzinliğe uğrayıp Sipan'a yardım edemeyecekti. Belki gece yarısına doğru Helîn, mesaisi bittiğinde o koca havaalanından çıkıp Sipan'ı arabayla almaya gelecekti; çünkü emektar araç o gün Helîn'daydı.

Eğer Sipan, onun hakkında yukarıda karaladığım bu çıplak, bu cüretkar gerçekleri yarın internet ekranında okursa, kesinlikle bana edebi bir fırça atacaktır. Çünkü benim onun o harika insanlığından ve hemen ardından o karanlık uyuşturucu bağımlılığından böyle pervasızca bahsetmem, onun o ketum gururunu incitebilir, onu fena halde kızdırabilirdi. Ama o, öfkesini içinde eriten, yüzünden o bilgece tebessümü eksik etmeyen, inanılmaz derecede toleranslı, geniş ruhlu biriydi. Karşısındaki insanı önce o çocuksu gülümsemesiyle sessizce dinler, ardından gözlerini hafifçe kısarak, *"A ha! Öyle mi dersin?"* der ve ondan sonra başlardı o sakin, yavaş ve ruhu okşayan ince ses tonuyla konuşmaya.

Sipan, şehrin o canlı semti Bornheim'da ikamet ediyordu; oturduğu evden benzinliğe kadar aşağı yukarı bir saatlik tekinsiz bir yolculuğu vardı. Metronun o loş vagonlarında seyahat ederken, genellikle ya felsefi bir kitabın sayfalarında kaybolur ya da ağzında sakız çiğneyerek, o soğuk camlardan dışarıyı, kendi deyimiyle yeryüzündeki o "zeki" ve "aptal" insan sürülerini izlerdi. Bazen öyle tiplerle karşılaşır ki metroda, gözlerindeki o anlık vahşi parıltıyla bana dönüp, *"Alan, bazı insanlar var ki bu dünyada, insanlığın selameti için onları görüldükleri an, oracıkta kurşunlamak lazım!"* derdi.

Benzinlikteki o dar çalışma alanında, arkasındaki rafların sağ sol rengarenk alkol şişeleriyle, zehirli vaatlerle doluydu. Daha geçen cumartesi günü, o dumanlı gecede bana bakarak, artık alkolün o sahte sarhoşluğuna sığınmayacağını, insanın tıpkı o bakir doğa gibi sade, yalın ve temiz yaşaması gerektiğini savunmuştu. Tabii bana alkolü kesin olarak bırakacağına dair namus sözü falan vermemişti. Sadık Sîlan, onun o gece alkolü bırakacağına dair felsefi nutuklar attığını duyduğunda, acı bir tebessümle yüzüme bakmış ve: *“Hayatta o alkolü ve uyuşturucuyu bırakamaz Alan, kendini kandırıyor!”* demişti. Hem sonra, bu onun o karanlık nehirlerden ilk çıkış çabası, ilk tövbesi değildi ki... Geçmişte Sîlan’ün o ağlayan gözlerine bakarak nice büyük sözler vermiş, fakat birkaç gün geçmeden yine o kimyasal girdabın kollarına bırakmıştı kendini. Alkol ve uyuşturucu, onun için basit bir kötü alışkanlık değil, varoluşu anlamlandırma biçimi, hayat felsefesinin ta kendisiydi. Onun o marazi inancına göre, yeryüzündeki tüm insanlar aslında hep sarhoş, hep ayyaş olmalıydılar. Ayyaş olmayanlar, zihnini o zehirle uyuşturmayanlar hayattan zerre kadar anlamayan, içleri nefretle dolu agresif yaratıklardı ve bu yüzden sürekli sağa sola, birbirlerine saldırıyorlardı. Onun bu fani dünyadan tek muradı, o eski rock şarkısındaki gibi yalın ve vahşiydi: **“Sex and Drugs and Rock ’n’ Roll.”**

Sipan her seferinde o omuzlarını silkerek, *“Ben bu hayatta bugüne dek kimseye kötülük yapmadım ki?”* derdi savunmaya geçerek. *“Ne yapıyorsam, hangi zehri akıtıyorsam sadece kendi bedenime, kendi ruhuma yapıyorum. Hayat benim hayatım, bu fani vücut benim vücudum; onun üzerinde istediğim gibi tasarruf eder, istediğim çılgınlığı denerim, çünkü ben özgür bir bireyim kardeş! Benim o mahrem, o özel yaşamım yeryüzündeki hiçbir kalabalığı ilgilendirmez. Bir de, işin aslı tüm bu kafayı bulmalardan, bu halüsinasyonlardan*

gerçekten büyük bir haz alıyorum... Zaten o zevki duymasam, ruhum o hazla yıkanmasa, deli miyim ki yapar mıyım bunu? 71

Şayet alkolün o uyuşturucu prangaları ve uyuşturucunun o zehirli dumanı olmasaydı, Sipan o parlak zekasıyla üniversitesini çoktan dereceyle bitirmiş, cüppesini sırtına geçirmişti. Ama o amfiler, o sıkıcı sınavları bitirmek şimdilik Sipan'ın umurunda bile değildi. Onun tek derdi; günü kurtaracak kadar üç beş kuruş para kazanmak ve zihnini o kimyasal eğlencelerin kucağında uyutmaktı. Yirmi yedi yaşına merdiven dayamış, o kutsal diplomaya iyice yaklaşmıştı ama bir türlü o son adımı atamıyor, finali getiremiyordu. Sılan de Helîn da içten içe onun bu yıkıcı ayyaşlık fetişizmine, bu kendi kendini imha etme arzusuna fena halde karşıydılar; ama bazen de çaresizlikle ellerini yanlarına düşürüp onu o karanlık dünyasında serbest bırakıyorlardı. Zaten ellerinden ne gelebilirdi ki? Sipan'ın zehirle yıkanmış aklı her şeye rağmen zehir gibi yerindeydi ve dürüst olmak gerekirse, zarif Helîn'nın onun için gözyaşı dökmesi, arkasından sessizce üzülmesi onun o bencil ruhunun çok da umurunda değildi.

Akşam Saat 18:21

Hava yavaş yavaş kararıyor, şehrin üzerine gri bir tül gibi iniyordu. Ben evimin sessizliğinden sıyrılıp, ağır adımlarla o tanıdık, neon ışıklı benzinliğe doğru yürümeye başladım. İçeri adım attığımda Sipan, o parıltılı raflara soğuk içecek şişelerini büyük bir asimetriyle diziyordu; beni görür görmez o her zamanki çocuksu tebessümü yüzünde çiçek açtı ve muzip bir sesle:

“Forumda benim hakkımda yazdıklarına sakın ola benden edebi bir yorum, bir eleştiri bekleme Alan; çünkü bu hususta sana tek bir kelime bile söylemeyeceğim...” dedi.

“Neden Sipan?” dedim, gözlerimi onun solgun gözlerine dikerek. “Yoksa kalemin ucundan dökülen o çıplak gerçekler yüzünden gizliden gizliye darıldın mı bana?”

“Yooo, darılmak da ne kelime?” dedi, omuzlarını umursamazca silkerek. “Darılmadım elbette, ama sen yine de arkama bakmadan, canın ne istiyorsa öyle yazmaya devam et, serbestsin!”

Sonra ağır adımlarla o parıltılı kasaya doğru yürüdü; kasanın hemen arkasında, rengarenk sert içkilerin dizili olduğu o zengin rafa uzun uzun baktı... İçlerinden küçük, cep boyu bir votka şişesini çevik bir hareketle çekip aldı ve kapağını tek hamlede açıp adeta susamış gibi kafaya dikti.

“Ne o?” dedim, sesimdeki o dostane sitemle. “Hani daha geçen cumartesi günü doğa gibi sade yaşayacaktın, hani alkolü tamamen bırakmıştın?”

“Vallahi ne bileyim Alan kardeş...” dedi, boş şişeyi tezgâhın altına gizlerken gözlerini kaçırarak. “Bu lanet olası yerde, bir robot gibi tam sekiz saat boyunca ayakta dikilip, içeri giren her yabancı surata ha bire sahte bir tebessümle ‘Merhaba! – Güle güle!’ demek var ya... İşte bu mekanik çürümeye dayanabilmem için kanıma o alkolün sızması, zihnimi biraz olsun uyuşturması şart. Yoksa inan bana, bu sefil dünyaya, bu aptal insanlara dayanacak gücü bulamıyorum kendimde...”

Sipan’ın yaptığı iş, dışarıdan bakıldığında gerçekten de ruhu kurutan, insanı canlı canlı çürüten cinsten can sıkıcı bir

esaretti. İstasyonun o gürültülü hengamesinde oturup doğru dürüst iki satır kitap bile okuyamazdı insan; çünkü her beş dakikada bir arabanın kapısı kapanıyor, içeriye yabancı bir ruh süzülüyordu. Gün boyunca kentin en tekinsiz, en renkli, en tezat karakterleri akın akın bu benzinliğe uğruyordu. Kimi sızmış bir sarhoş, kimi hayatın yükünden bitap düşmüş bir yorgun, kimi gecenin neşesiyle keyifli... Herkes kendi içsel dünyasının kıyametini ya da şenliğini taşıyordu buraya. Kimler gelip geçmiyordu ki o şeffaf cam kapıdan?

Tezgâhın arkasındaki makineden kendime sert, dumanı tüten bir kahve ısmarladım ve Sipan'ın o sessiz rızasıyla, kasanın hemen arkasında duran o yıpranmış koltuğa yerleştim. Bir yandan kahvemi yudumluyor, diğer yandan da o kapıdan girip çıkan insan manzarasını, hayatın o çıplak ritmini izliyordum.

Sipan, zamanın o yavaş akan dakikalarında, peş peşe o küçük votka şişelerinden birkaç tanesini daha sanki su içiyormuş gibi fütursuzca devirdi. Tam o esnada, yaşları henüz yirmilerin başında görünen, Alman ve farklı milliyetlerden oluşmuş, tekinsiz bir genç grubu gürültüyle içeri daldı. Beş altı kişiden oluşan bu sert grup, benzinliğin dükkân kısmına bir virüs gibi saçılarak sağa sola dağıldı; her biri gözlerini raflardaki parlak eşyalara, abur cuburlara dikmiş, teftişe koyulmuştu. Aralarından kirli sakallı bir tanesi, o üst raflarda duran yetişkinlere özel porno dergilerinin olduğu bölüme yanaştı; dergilerden birini alıyor, sayfalarını şehvetle karıştırıp karıştırıp tekrar yerine bırakıyor, sonra bir diğerine el atıyordu. Sipan, kasanın arkasından onun bu asalakça, bu saygısızca tavrını bir süre nefretle izledi ve en sonunda o uyuşturucu alkolün de verdiği cesaretle daha fazla dayanamayarak sesini yükseltti:

“Hey hemşehrim!” diye bağırdı, sesi istasyonun duvarlarında çınlayarak. “O dergiyi ya parasıyla satın al ya da o pis ellerini çek, bakma artık!”

Araya girme ihtiyacı hissederek sessizce mırıldandım: “Bırak Sipan, varsın baksın çocuk... Belki de o kendi dünyasında aradığı o gizemli şeyi bulamıyordur, ne çıkar?”

“Yok Alan, yok!” dedi Sipan, gözlerinden adeta kıvılcımlar saçarak. “Ben bu asalağı çok iyi tanıyorum. Her Allah’ın günü buraya damlar, saatlerce o sayfaları kirli parmaklarıyla karıştırır ve sonra tek bir kuruş bile bırakmadan haince çeker gider!”

O tekinsiz genç, Sipan’ın bu sert çıkışını duyar duymaz adeta bir yılan gibi tıslayarak yüzünü bize döndü; sağ elini küstahça havaya kaldırdı ve o kirli orta parmağını Sipan’ın gözünün içine sokar gibi göstererek arkasını dönüp dışarı doğru yürüdü. O anda, dükkânın diğer köşelerine dağılmış olan o çete grubu, sanki gizli bir komut almış gibi tek bir çöp bile satın almadan hırsla dışarıya, o karanlık caddeye doğru süzöldüler.

Sipan’ın yüzü aniden katran karasına döndü, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Kasanın altındaki o gizli çekmeceyi sertçe çekti; oradan parıltısıyla göz alan, uzun ve ölümcül, çelikten yapılmış keskin bir Solingen bıçağı çıkardı. Bıçağın o soğuk gövdesini hızla sırtının arkasına gizleyerek, o öfkeli kalabalığın peşinden bir barut fırtınası gibi dışarı fırladı...

“Sipan! Yapma! Sipan, geri dön!...” diye peşinden feryat ettim, sesim boğazımda düğümlendi ama o çoktan o karanlık caddenin koyuluğuna karışmıştı bile. Dışarıdaki o adamlar

tam beş kişiydi; her biri iri yarı, spor salonlarında gövde gösterisi yapmış, kaslı ve acımasız heriflerdi. Bizim felsefi dünyamız nerede, onların o sokak barbarlığı nerede? Sipan aslında minyon tipli, uyuşturucudan ötürü cılız kalmış, incecik bir insandı; sertçe üflesen yere kapaklanacak bir gövdesi vardı. Bende de zaten o sokak kavgalarına yetecek bir boy pos, bir fiziki güç yoktu.

Tam o dehşet anında, hemen benzinliğe bitişik olan o loş araba tamir atölyesi aklıma geldi. Şans eseri o atölyede, Sipan'ın yakın dostu olan, o devasa cüssesiyle tanınan Alman Markus kendi arabasını tamir etmekle meşguldü. Zaman kaybetmeden, nefes nefese onun yanına koştum ve durumu, o çelik bıçağı acilen izah ettim. Markus, yüzündeki o motorsuz güvenle: *“Alan, sen derhal içeri geç ve kasanın başına bak, ben o deliyi şimdi geri getiririm!”* der demez bir leopar gibi dışarı, karanlığa fırladı. Kasadan, o parıltılı düğmelerden zerre kadar anlamadığım için içeride duramadım; korku ve merakla ben de onun hemen peşinden caddenin o soğuk rüzgarına bıraktım kendimi.

Bu esnada benzinliğin içinde, pompalardan çıkan arabaların oluşturduğu o müşteri kuyruğu yavaş yavaş uzamaya, kasanın önü kalabalıklaşmaya başlamıştı bile.

Olayın koptuğu o karanlık sokak köşesine yaklaştığımızda, Sipan'ın o iri yarı çocuklardan birinin yakasına deli gibi yapışmış olduğunu gördük. O keskin Solingen bıçağını, sağ eliyle hâlâ belinin arkasında bir ölüm tehdidi gibi gizliyor; ağzına gelen en ağır Küfürleri, en amansız hakaretleri çocukların yüzüne karşı kusuyor, hırsından ve adrenalininden tepeden tırnağa tir tir titriyordu... Neyse ki o devasa Alman arkadaşımız Markus ile birlikte anında araya girdik; Sipan'ı o

çelik gibi kolların arasından zor bela söküp alarak arkaya güvenli bölgeye doğru çevirdik. İşin en mucizevi, en teselli verici tarafı; o beş iri yarı gencin, Markus'un o dağ gibi cüssesinden ürkererek bize karşılık vermemesi, olayı büyütmemesiydi. Şayet o gaddar herifler o an üstümüze çullansalardı, yemin ederim ikimiz de hapı yutmuştuk, canımızdan olmuştuk!

O neon ışıklı kasaya geri döndüğümüzde, Sipan'ın o solgun elleri hâlâ bir yaprak gibi titriyordu. Fakat inanılmaz bir şekilde, sanki az önce ölümün kıyısından dönen kendisi değilmiş, hiçbir şey yaşanmamış gibi soğukkanlılıkla kasanın arkasına geçti, barkodları okutmaya başladı. Ve tabii, tezgâhın altındaki o gizli votkalardan içmeye, o yangını söndürmeye devam etti. Ben de o anın ağır atmosferi karşısında tamamen sustum, sesimi çıkarmadan bir köşede bekledim...

Anlaşılan o ki, bu kan donduran sahne, onun o tekinsiz gece vardiyalarında neredeyse her gün, her gece yaşadığı sıradan olaylardan sadece bir tanesiydi.

“Alan kardeş,” dedi Sipan, bardağa votka koyarken sesi hâlâ çatal seli gibi gelerek. “Bu benzinliğin gece vardiyası tam anlamıyla bir cehennem, çok kötü... Gelen giden, o karanlıktan süzülen tiplerin ne idüğü belli değil. Çoğu zaten alkolden ya da maddeden sızmış, hırçın, agresif, budala, aptal oğlu aptallar... İnan bana, şu an elimde otomatik bir Kalaşnikof olsa, o şarjörü hiç acımadan üzerlerine boşaltır, çoğunu cehennemin o en dibine yollarım. Bu derece nefret ediyorum, bu derece iğreniyorum bazılarının o çiğ varlığından...”

Saat akşamın dokuzuna doğru merdiven dayamıştı; az önce sokakta şahit olduğum o bıçaklı arbededen ötürü içime tekinsiz bir korku, bir ürperti sızmıştı. Kendi kendime sormadan edemiyordum: *“Acaba şimdi Sipan’ı bu tekinsiz gecede, bu gürültülü kasada yapayalnız bırakıp evime dönsen olur mu? Ya o intikam ateşiyle yanan gençler arkalarında daha büyük bir kalabalıkla geri dönerlerse? Ya burada daha korkunç bir trajedi patlak verirse?”*

Şahsen ben öyle bilek gücüne güvenen, sokaklarda dövüşecek, kan dökcek bir karakter yapısına sahip değilim; ama en azından bir dost olarak gövdeyi siper eder, araya girip o vahşeti engellemeye çalışırım. Hem sonra, insanın bu gaddar dünyada yapayalnız olması başkaydı, yanında nefesini hissettiği ikinci bir dostun varlığı bambaşkaydı. Sipan’ın daha sonra derin derin anlattığına göre, eskiden bu güvenlik zafiyetlerinden ötürü burada, özellikle o tekinsiz akşam saatlerinde her zaman iki kişi birlikte vardiyaya kalırmış. Fakat daha sonra o paraya tapan istasyon şefi, kâr marjı biraz düşünce maliyeti kısmak adına ikinci personelin işine acımasızca son vermişti. Oysa gerçek şu ki; hem can güvenliği bakımından hem de o yoğun iş yükü açısından, burada iki kişinin omuz omuza çalışması hayati bir şarttı. Sipan tek bir gövdeyle hem kasadaki parayı yönetiyor, hem de o devasa raflara soğuk içecekleri diziyor, eksilen malları yerleştiriyordu. Burası ne de olsa sadece bir akaryakıt istasyonu değil, aynı zamanda kentin kalbinde gece yarısı açık kalan küçük, hareketli bir dükkândı!

Saat şu an tam 22:16...

Sipan, zarif Helin o koca havalimanından çıkıp onu kurtarmaya gelene dek, o parıltılı benzinlikte, o tehlikeli yalnızlığıyla baş başa...

İçten içe, hayatımın hiçbir döneminde böylesi yıpratıcı, böylesi tekinsiz bir iş kolunda çalışmak zorunda kalmadığıma şükrediyor; ama bir yandan da can dostum Sipan'ın o kurtlar sofrasında yapayalnız kalmasına fena halde üzülüyordum. Dayanamayıp cebimden telefonu çıkardım, o dumanlı odasında uzanan Mérxas'ı arayarak az önce caddede kopan o bıçaklı kıyameti tek solukta ona anlattım.

Mérxas, telefonun diğer ucundan o her zamanki bilge ve mesafeli tavrıyla:

“Hocam!” dedi, sesindeki o hüzünlü tınıyla. “Hiç boşuna kafaya takıp da o güzel canını sıkma... Bizim Sipan sokağın çocuğudur, o bu tür tekinsiz şeylere, o bıçak sırtı kavgalara fazlasıyla alışıktır. Sen kendi edebi keyfine bak, evine dön. Göreceksin, ona hiçbir şey olmaz, o her dalgadan sağ çıkmayı bilir!”

6. Bölüm

Saat gece yarısı 23:00'e doğru yaklaşıyor... Yarın sabah masamın üzerinde beni bekleyen dağ gibi profesyonel işlerim, mimari projelerim var; artık bu dumanlı istasyondan ayrılıp evime, o sıcak yatağıma doğru yollansam çok iyi olacak.

Mérxas, ruhunun derinliklerinde iflah olmaz bir idealist; insanın, o çiğ varlığın özünde her zaman iyiye ve güzele meyyal olduğuna inanıyor. Bilimin, teknolojinin, özgürlükçü demokrasinin ve evrensel eğitimin gelişmesiyle birlikte insanlığın da o eski barbarlığından sıyrılıp evrileceğini; yolsuzluğa, sömürüye ve diktatörlüklere karşı o soylu bilinciyle direneceğini savunuyor. Sipan ise, tam bir

materyalist gerçekçilikle Mérxas'ın bu pembe teorilerini dinledikçe onun fena halde naif, çocuksu bir hayalperest olduğunu söylüyor.

Şu an evimin o sessiz odasında, masamın başında bu satırları kağıda dökerken zihnim tamamen boşalmış durumda; artık kâinata dair hiçbir felsefi kuram düşünmüyorum. Düşündüğüm, deliler gibi arzuladığım tek şey; kendimi yatağın o serin beyazlığına bırakmak, uyumak ve yarın erkenden uyanıp ekmek kavgama, işime gücüme odaklanmak. Nasılsa bir şekilde bu hikayenin beşinci bölümünü de kalbimin kanıyla bitirdim, şimdi altıncı bölümün o ilk köprülerini kuruyorum... Bakalım yarın sabah forum okurlarından kimler, o dördüncü bölüm için ne tür edebi kelimeler fırlatacak sanal dünyaya?

Nedense şu ana dek, o sadık dostumuz İsa ve o gizemli “Okuyucu” mahlasından başka hiç kimse bu hikayenin altına tek bir satır eleştiri yazmadı. Kim bilir, belki de o sessiz kalabalıkların büyük bir çoğunluğu, bu dumanlı Kürd çocuklarının hikayesinin nereye varacağını görmek için sabırla sonunu bekliyorlar... Ama içimdeki yazar fısıldıyor; bu hikaye, öyle kolay kolay nihayete ereceği, sonlanacağı hiç benzemiyor.

Sipan'ın o her fırsatta dile getirdiği, “*Hayatı her türlü fuzuli yükten arındırarak, olabildiğince sade, yalın ve fitri yaşamak lazım!*” felsefesi, derinlemesine düşününce gerçekten de üzerinde durulması gereken asil bir manifesto... Eğer bu edebi arınma böyle devam ederse, yakında ruhumdaki o diğer prangaları, sigarayı ve o sert kahveyi de tamamen hayatımdan söküp atarım herhalde. Tam anlamıyla dünyadan elini eteğini çekmiş, bir hırka bir lokma yaşayan kadim bir dervişe dönüşürüm. En iyisi, o soğuk yatağa girmeden evvel,

pencerenin önünde karanlığa karşı son bir keyif sigarası daha yakıp dumanını gökyüzüne savurayım... Nasılsa yarın yepyeni bir gün, yepyeni bir sayfa. Gün doğmadan nelere gebe kalır o gizemli tarih, neler doğar o karanlığın bağrından, değil mi kardeşler?

Hepinize kentin bu en sessiz saatinden, en kalbi duygularıyla iyi geceler ve o masalsı, o tatlı rüyaları diliyorum...

Perşembe, 26 Şubat 2009, Saat 09:18

Günün ilk ışıklarıyla birlikte bilgisayarın başına geçtim; içimi kemiren o merak duygusuyla internet ağlarına sızıp tıbbi kaynaklardan **“depresyon”** üzerine derinlemesine bir araştırma yapmaya koyuldum. Tıp kitaplarının o soğuk, o steril sayfalarından öğreniyorum ki; depresyon, sıradan bir hüznün ya da geçici bir moral bozukluğu değil, insanı çok uzun süreler boyunca amansız bir umutsuzluk, koyu bir keder ve dipsiz bir üzüntü girdabında hapseden tehlikeli bir ruhsal dengesizlik sürecidir. Bu felsefi umutsuzluk, o bitmek bilmeyen keder ve düşük enerji krizlerinin yanı sıra depresyon denilen o melankolik canavar; insanın profesyonel işinde, günlük yaşam şeklinde, dünyadan ve doğadan zevk alış biçiminde, kendi öz benliğinde ve en acısı da o en değer verdiği sevdikleriyle olan ilişkilerinde tamir edilmesi imkânsız, çok ciddi ve derin yaralar, yıkıcı etkiler bırakabiliyor.

Resmi istatistiklere göre, yaklaşık seksen iki milyon insanın nefes aldığı bu gelişmiş Almanya topraklarında, tam dört milyon insan ruhunu bu depresyonun kapkara pelerinine kaptırmış, o karanlıkta yaşıyor. İşte o milyonlarca gölgeden, o yaralı ruhlardan biri de bizim o odasından çıkmayan Mérxas’tı... Müsaadenizle, kelimelerimin arkasında

bıraktığım önemli bir hatayı, tıbbi bir yanlışını tam da burada, sizlerin huzurunda düzelteyim: Mérxas, sadece düz bir depresyon hastası değildi; o, kelimenin tam anlamıyla **manik-depresif** bir ruh yapısına sahipti. Yani modern tıp uzmanlarının “**bipolar**” olarak adlandırdığı, ruhun iki uçurum arasında, o çılgın bir neşe ile ölümcül bir keder arasında mekik dokuduğu o çift uçlu, o amansız hastalık... Depresyon, diğer tüm ağır medikal vakalar gibi arka planda çok karmaşık kimyasal, nörolojik ve biyolojik koşulları barındırıyormuş. Yani laboratuvarlardaki o bilim insanlarının ortak teşhisiyle; fitrattan, içten gelen (**endojen**) ve çevresel etkenlerden, yani dıştan gelen (**eksojen**) olmak üzere iki temel depresyon türü varmış yeryüzünde. İçten gelen o endojen depresyonlar, doğrudan beyindeki o gizemli kimyasalların eksikliğinden, yani tamamen biyolojik ve genetik kodlardan kaynaklanıyormuş. Dıştan gelen eksojen depresyonlar ise, yaşanan ağır travmalardan, çevrenin o boğucu baskısından ve hayatın getirdiği sillelerden beslenirmiş.

Bizim bahtsız Mérxas'ın ruhunu saran o kapkara depresyonlar, ne yazık ki doğrudan beyninin o derin dehlizlerinden kaynaklanan, yani tedavisi en zor olan o endojen türdendi. Bu genetik lanetin üzerine bir de dünyada olup biten o çiğ adaletsizlikler, Kürd halkının o bitmeyen kanlı dramı ve çevrenin o izole, o soğuk duvarları eklenince; yani dış etkenler de ruhuna bir kırbaç gibi vurunca, adam artık hayata karşı tamamen felç olmuş, o dört duvarın arasında, yatağının soğukluğunda zamanı çürütmekten başka hiçbir şey yapamaz hale gelmişti...

Depresyon, ruhun o alışlagelmiş kıyılarından uzaklaşıp meçhul bir karanlığa süzülmesi, sıradan bir kederin ötesinde, kalbe sülük gibi yapışan o amansız umutsuzluk halleridir.

Varoluşun o canım ritmini tıkayan fırtınalı bir bunalımdır yani. Yaşamsal faaliyetlerin o berrak pınarından artık bir damla bile haz alamama, o ilahi neşeden ebediyen mahrum kalma halidir.

Bu dumanlı dehlize düşen bahtsız insan, kendini her an dipsiz bir boşlukta, asılı kalmış gibi hisseder. İçindeki o yaşam arzusu sönerken, geçmişte ruhunu yıkayan o eski tatlı zevklerin yerini ekşi bir hiçe bırakışını izler. Uykunun o şifalı kolları bile ona haram olur; geceler boyu yatağında bir sağa bir sola döner de eskisi gibi dinlendirici, derin bir rüyanın koynuna bir türlü sokulamaz. Bazen o meşum karanlığın tam ortasında, sanki biri göğsüne bastırıyormuş gibi aniden uyanır. Uykuya dalmak, o şefkatli teslimiyete ulaşmak onun için bir mucizeye dönüşür. Sabahları ise, kentin o gürültülü çarkları henüz dönmeye başlamadan, alışık olmadığı tekinsiz saatlerde gözlerini açar. Yüzünde ve gövdesinde ağır, kımıldamaz bir durgunluk peydahlanır; bu sessiz felç, onun her hareketine, her adımına sirayet eder. Fakat bazen bu melankoli tersine döner de kişi; zehir saçan bir yılanı dönüşerek hırçın, huzursuz ve her şeye aceleyle saldıran bir fırtınaya bürünür.

Depresif ruh, kendi bedenini bile taşıyamayacak kadar yorgun, bitkin ve un ufak olmuş hisseder. Zihninin duvarlarında “*Değersizsin, suçlusun!*” diyen o görünmez yargıçların fısıltıları yankılanır. Normalde hayatın o hoşgörölü akışında eriyip gidecek en ufak teferruatlarla bile kendi vicdanını kırbaçlar. Ortada somut, büyük bir günah yokken kendini yeryüzünün en lanetli günahkârı ilan eder. Belleği bir sis bulutunun ardında kaybolur; unutkanlık ve amansız bir sıkılganlık şeklinde beliren o dikkat dağınıklığı, gündelik hayatın ritmini baltalar. Yemeği ocakta unutup evi dumana boğmak, bu dalgınlığın sıradan bir nişanesidir

artık... Bir işe niyetlendiğinde, aklının karanlık odalarından fırlayan tekinsiz düşünceler elini ayağını bağlar, onu eylemsizliğe mahkûm eder. Gecenin en koyu anında dudaklarından dökülen o meşum fısıltı sabittir: *“Ölsem de kurtulsam şu dünyanın yükünden...”* İntiharın o soğuk, o davetkar nefesi odanın içinde gezinir durur... Bütün bu ruhsal kıyametin neticesinde, o bahtsız insan ekmek kavgasını yürüttüğü iş yerinde çalışamaz olur; eskiden çocuk oynacağı gibi rahatlıkla kıvırdığı en basit işler bile önünde aşılmaz birer dağ gibi yükselir, yapamaz, tikanır kalır.

Manik tablo ise, bu zifiri karanlığın tam zıddı olan o parıltılı, o tekinsiz kutuptur. Kişi aniden yeryüzünün en canlı, en hareketli, kabına sığmaz ve dışa dönük ruhuna bürünür. Kendini her zamankinden, tüm ölümlülerden daha yetenekli, daha dahi ve muzaffer bir komutan gibi görür. Damarlarında akan kan değil, saf bir enerjidir adeta. Gövdesi yorulmak nedir bilmez, uykunun o fani gereksinimi tamamen ortadan kalkar. Dudaklarından dökülen kelimeler bir şelale gibi çağlar, konuşma miktarı akılalmaz bir hızla artar. Fakat bu sahte cennetin, o karanlık depresyonla birleştiği gizli bir ortak payda vardır: İkisinde de dikkatin o kutsal odağı darmadağın olur. Bu derece canlı, bu derece çılgın bir enerjinin pençesindeki insanın dikkati de dağılınca; daldan dala atlayan, düşüncelerin ve parlak fikirlerin havada birer havai fişek gibi uçtuğu, takibi imkânsız bir konuşma ve düşünme labirenti peydahlanır.

Genel olarak bakıldığında, kişinin dünyadaki tüm etkinliği çılgınca artmıştır. Hayatın o gürültülü eğlencelerine, o çılgın partilerine en önde atılmak ister. Sözgelimi bizim Mérxas... O felsefi odasında sessizce otururken, banka hesabında zar zor biriktirdiği topu topuna iki yüz avro su yüzüne çıksa ve o esnada manik nöbetin o tılsımlı dalgası ruhunu vursa; gözünü

kırpmadan gidip bütün parasını o soğuk bankamatikten çeker ve caddedeki ilk dilencilere, yoksullara bir ulufe gibi dağıtır.

Çünkü manik insan, o anki sahte tanrısallığıyla yeryüzündeki tüm ruhlara iyilik yapmak, dünyayı o an kurtarmak ister. Sanırım bir iki sene evvel kentin o gri haber bültenlerine şöyle tuhaf bir hadise yansımıştı, belleklerinizi biraz zorlarsanız belki sizler de hatırlarsınız: Çılgın bir Japon milyarder, kentin en yüksek gökdeleninin tepesine çıkmış ve oradaki rüzgara karşı çuvallar dolusu parayı aşağıya, caddedeki şaşkın kalabalıkların üzerine fırlatmıştı...

İşte insan denilen bu meçhul sarayda, bazen tek başına manik bir fırtına kopabilir, bazen de sadece depresif bir sessizlik hüküm sürebilir. Veyahut kaderin en ağır sillesi olarak, bu iki zıt uçurum aynı gövdede birleşip ruhu ortadan ikiye bölebilir.

Fakat bu manik-depresif hastalık, öyle bir iki günün içinde rüzgarın yön değiştirmesi gibi kolayca evrilen cinsten bir hafiflik değildir. Bu bahsettiğimiz devasa ruhsal tablolar, haftalar süren o sancılı, o yavaş geçişlerle olgunlaşır. Şükür ki Mérxas'ın o fırtınalı dünyasında manik ataklar çok sık kapıyı çalmaz. Senede belki bir, en fazla iki kez, o da üçer dörder haftalık sürelerle ruhunu esir alır. Tabii ben onunla henüz yeni tanıştım; kelimelerin bu ilk demlerinde onun o çılgın, o savurgan manik hallerine henüz hiç rastlamadım, o hep o sakın melankolisinde saklanıyor.

Saat akşamın yeddisine doğru ağır adımlarla ilerliyor...

Ben artık bu dumanlı akşamda kalemin ucunu nadasa bırakacak, foruma tek bir satır dahi yazmayacağım. Şayet Sipan o neon ışıklı benzinlikte nöbette olsaydı, caddenin o ayazını göze alıp onun o sıcak, votka kokan kasasına sığına-

caktım; fakat öğrendim ki o deli çocuk bugün çalışmıyor, evinde kendi bağımlılığıyla baş başa. Artık ne yapalım, onunla o dumanlı istasyonda buluşmak başka bir zamana...

7. Bölüm

Cuma, 27 Şubat 2009, Saat 19:29

Mérxas, kentin o gri uykusundan henüz yarım saat evvel uyanmış. Elindeki o soğuk telefonu evirip çeviriyor, zihninin o kararsız koridorlarında bana telefon edip etmeyeceğini, o hasta ruhuyla beni rahatsız edip etmeyeceğini tartıp duruyor. Tam o esnada ben de kendi odamda, bilgisayar ekranının karşısında, sanal forumda “Okuyucu” mahlaslı o vefakar dostun bana bıraktığı o samimi, o edebi notu büyük bir hazla okumaktayım. Mérxas o esnada ağır, halsiz adımlarla yatağından kalkıyor, mutfağın o soğuk fayanslarına doğru yürüyor; fakat nafile, evde çıt yok, fani bir ruh bile yok! Annesiyle babası, Mérxas’ın dayısının oğlu ile o otoriter amcasını ziyarete, o uzak semte gitmişler.

Ben bugüne dek Mérxas’ı, etrafında tek bir dostu, tek bir dayanağı olmayan, yalnızlığın o en uç sınırında yaşayan izole bir gölge sanırdım; meğer yanılmışım. Onun o köklü çevresi, yani dayıları, amcaları, kuzenleri saymakla bitmeyecek kadar çokmuş. Karşımızda, asırların o göçebe yükünü taşıyan kocaman, devasa bir Kürd ailesi duruyor... Kimi Kürdistan’ın o dumanlı dağlarında, kimi Almanya’nın bu endüstriyel kentlerinde, kimi Fransa’nın, Belçika’nın o yabancı sokaklarında, kimi de Türkiye’nin o hırçın metropollerinde yaşam mücadelesi veriyor. Hatta asil bir kanat çırpışıyla bir kuzeni de okyanusun ötesine, Amerika’nın o parıltılı dünyasına kadar uzanmış. Yani

anlayacağınız, onun bu geniş ailesi de tarihin o amansız rüzgarıyla dünyanın dört bir yanına savrulmuş diğer tüm Kürd aileleri gibi darmadağınık, parça parça... Fakat ne acıdır ki; belki de Mérxas'ın sırtındaki o amansız hastalık yüzünden, o koca evden içeriye bir dostun adımı neredeyse hiç düşmüyor, kimse onun o kırık kalbini sormaya gelmiyor. Misafir, o kapıdan içeriye yılda bir kez uğrayan nadide bir kuş gibi... Gelen giden birileri varsa, o da sadece kan bağının o zorunlu mecburiyetiyle kapıyı çalan en yakın akrabaları. Onların dışında hiç kimse Mérxasların o sessiz salonuna adım atmıyor. Bu yüzden Mérxas, o kalabalık akraba meclislerinin tam ortasında bile kendini dünyanın en yalnız, en terk edilmiş insanı gibi hissediyor; eve biri geldiğinde o suskun dilini çözmüyor, odasının bir köşesinde hayalet gibi oturuyor. O sadece bazen eski bir filmin siyah beyaz karelerine sığınıyor, ya da o hüznü melodilerin ezgilerinde kayboluyor; en çok da yatağının o serin yalnızlığına uzanıp, eski radyodan yayılan o cızırtılı sesleri dinleyerek karanlık tavanı izliyor, düşünüp duruyor... Zavallı çocuğun gözlerine aylardır uyku denen o şifalı sızının uğradığı yok.

Tam o esnada masanın üzerindeki telefon, o keskin sesiyle sessizliği yırtıyor...

“Selam Mérxas! Sesin derinden geliyor, iyi misin dostum?” diyorum, içimdeki o endişeyi gizlemeye çalışarak.

“Hiç iyi değilim Alan, yemin ederim ruhum daralıyor! İçimden kopan o vahşi fırtınayla dışarıya, caddelerin tam ortasına fırlamak ve avazım çıktığı kadar, gökyüzünü yırtarcasına bağırmak geliyor...”

“İstersen hemen şimdi çıkalım, kentin o eski parkına gidelim, ne dersin? Ağaçların altında nefes alırsın.”

“Yok ya, hayatta olmaz! O park şehrin tam kalbinde, her köşede birileri var; ben orada çılgılık atarsam herkes o sefil sesimi duyar, sonra deli muamelesi görürüz, insanlar rahatsız olur.”

“Güzel, haklısın... O zaman rotayı değiştiriyoruz; kentin arkasındaki o derin, o sessiz ormana gidiyoruz!”

“Tamam! İşte bu olur... Ormanın o karanlığına gidelim. Ben beş dakika içinde senin kapındayım, hazırlan!”

Mérxas şimdi tam yanımda, pencerenin önündeki o yıpranmış koltuğa yerleşmiş; bir elinde dumanı tüten siyah bir kahve, diğer elinde parmaklarının arasında yanan o sert sigara... Birazdan o tekinsiz ormanın derinliklerine doğru yola çıkacağız ve kâinatın yüzüne karşı içimizdeki tüm o irini, tüm o çılgınlıkları bağıracağız...

Mérxas'ın içindeki o manik şeytan rahat durmuyor, çocuk adeta yerinde duramıyor. Koltuktan kalkıp masama yanaştı, ekranı süzüp onun hakkında yukarıda yazdığım o tıbbi satırları okuyunca, yüzünde hüznü bir tebessüm belirdi; mutfığa seğirtip kendine bir kahve daha koydu ve titrek elleriyle bir sigara daha ateşledi.

“Hadi ama Alan!” diyor, o sabırsız sesiyle beni dürterek. “Sen hâlâ o klavyenin başında harflerle oynuyorsun, hâlâ yazıyorsun! Hadi, bırak şu bilgisayarı da ormana gidelim artık, nefesim daralıyor!”

“İyi, tamam, gidelim!” diyorum, klavyeden elimi çekerek. Burada hikayenin bağlamını şimdilik kesiyorum ve Mérxas'ın o hırpalanmış ruhunu peşime takıp ormanın o karanlık ağaçları arasına doğru yola çıkıyorum...

Önümüzde en az bir saatlik tekinsiz bir yolumuz var; ormana varıp kente geri dönmemiz aşağı yukarı iki saatimizi alır. Nasılsa o gökyüzünü yırtacak çığlığı atmak, o acıyı kusmak çok uzun sürmez...

Saat 22:16

Ormanın o uğultulu sessizliğinden, o devasa ağaçların koynundan henüz yeni döndük evimize. Mérxas, o yorgun gövdesiyle yatak odamdaki yatağıma uzanmış, gözlerini kırpmadan televizyonun o yapay ışığına, ekrana bakıyor. Arada bir sanki odanın duvarları üzerine geliyormuş gibi salona, yanıma gelip gidiyor; durmaksızın kahve tüketiyor, sigaranın birini söndürüp diğerini yakıyor. Az önce o karanlık caddeden geçip benzinliğe kadar yürüdü, kendine o sevdiği mavi Mixery'den ve bir paket sert sigara aldı. Söylediğine göre, benzinlikte bugün o hiç sevmediğimiz, asık suratlı, o kibirli şişko adam nöbetteymiş. O herif orada kasanın arkasında dikilince, insanın canı o neon ışıklı istasyona adım bile atmak istemiyor. Onun dışındaki günlerde ise o benzinlik, adeta bizim ikinci evimiz, sığınacağımız gibi... Biz kendimizi orada, kasanın arkasında o bizim deli fişek Sipan çalışırken inanılmaz derecede rahat, güvende hissediyoruz. Hele bir de o vardiyada, Helîn'nın o zarif kız arkadaşı Nûdem olunca, istasyonun o kasvetli havası anında edebi bir şenliğe dönüşüyor.

Mérxas, ben şu an klavyede bu satırları tıklar tıklar yazarken usulca arkamdan yaklaştı, gözlerini ekrana dikip okudu ve o muzip muzip gülümseyerek:

“Ben senin o süslü Nûdem'dan da bu hikayede bahsedeceğini zaten adımdan çok iyi biliyordum dostum...” diyor, gözlerini gözlerime dikerek. “Çünkü fedakar Helîn, o güzel Nûdem'ı

sırf senin o yalnız gözlerin şenlensin diye, senin için o benzinliğe getirip duruyor. Söylesene Alan, sen sahiden o esmer, o gizemli Nûdem'dan hoşlanıyor musun?" diyor ve yüzümdeki o en ufak mimiği yakalamak ister gibi sarsılmaz bir cevap bekliyor.

Ben hiç o edebi keyfimi bozmadan, parmaklarımı klavyenin üzerinde dans ettirmeye devam ediyorum; ama yanımda duran bu yaralı dostu da cevapsız bırakıp geçiştirmiyorum...

"İnan bilmiyorum Mérxas!" diyorum, sesimdeki o dürüst tınıyla. "Aramızda henüz o kalpleri titretecek hiçbir somut hadise, hiçbir yakınlaşma olmadı. Onun o koca gözlerinin arkasında benim hakkımda ne tür düşünceler beslediğini ben nereden bileyim ki? Sahi, sen dışarıdan bir göz olarak bu hususta ne düşünüyorsun?"

"Vallahi bana sorarsan Alan kardeş, o güzel Nûdem senden fena halde hoşlanıyor, gözleri seni arıyor hep..."

Aslında benim şu fani hayatta en sevmediğim, ruhumu en çok yoran şey de tam olarak bu belirsizlik silsilesidir... Nûdem, yiğidi öldürüp hakkını teslim etmek gerekirse; o minyon, kısa boyu, incecik ve zarif gövdesi, o yüzüne asalet katan uzun karakteristik burnu ve içine koca bir kâinatı sığdırmış gibi bakan o kocaman gözleriyle bana göre gerçekten de çok güzel, çok etkileyici bir kadın. Ama gelin görün ki, onunla şimdiye kadar topu topuna iki kez yan yana gelip, o istasyon gürültüsünde ayaküstü iki kelime edebildik. Mérxas, o bitmeyen uykusuz gecelerinde benden daha sık o benzinliğe damladığı için, Nûdem'ı orada benden çok daha fazla görme şansına erişmiş. Üstelik Nûdem'ın benden gizliden gizliye hoşlandığına dair o istihbaratı da kasanın arkasında votkasını yudumlayan Sipan'dan öğrenmiş. Bizim ketum Sipan ise

bana bu edebi meselede henüz tek bir kelime dahi fısıldamadı.

Ben bu hayatta o fırtınalı, o aniden patlak veren yıldırım aşklarını çok daha fazla severim. Kadın erkeğin gözlerinin içine bakar, erkek kadının ruhuna sızar ve bitti! O an zaman durur; kadın ve erkek birbirlerinin o büyümlü cazibesine kapılır, sırlıklam âşık olurlar ve bir ömür boyu o aşkın gölgesinde omuz omuza yaşarlar. Ama bu modern zamanların gelip gitmeleri, o bitmek bilmeyen nazları, *“Acaba benden hoşlanıyor mu, hoşlanmıyor mu?”* bilmeceleri... Ne bileyim, bana çok yorucu geliyor. İlk ay birbirlerini deliler gibi seviyorlar, ikinci ay incir çekirdeğini doldurmayacak sebeplerle gırtlak gırtlığa dövüşüyorlar; sonra yeniden aşka sarılıyor, ardından can düşmanı kesiliyorlar. Stres... Tamamen ruhu çürüten bir stres girdabı...

“Yooo! Yo!” diyorum yanımda dikilen Mérxas’a, konuyu ustaca saptırarak. “Sen şimdi benim Nûdem’la olan o meçhul hikayemi tamamen bir kenara bırak da, biraz kendine bak bakalım dostum,” diyorum gözlerimi kısarak: “O asil Helîn ile aran son zamanlarda epey iyidir, gülümsüyorsun, yanılıyor muyum?”

Mérxas aniden panikliyor, ellerini havaya kaldırarak: “Yahu Alan, gözünü seveyim yazma bunları şu ekrana!” diyor, sesindeki o çocuksu korkuyla. “Yarın öbür gün forumdaki o akrabalar, o tanıdıklar okursa onların yüzüne nasıl bakacağız, ne diyeceğiz?”

Ben de muzip bir kahkaha atarak: “Ne derlerse desinler be Mérxas! Şu sefil dünyada bizim de iki dost olarak şunun

şurasında birazcık edebi dedikodu yapmaya, hayatın neşesini sürmeye hakkımız yok mu yani?” diyorum.

Helîn, henüz yirmi beş yaşının o taze baharında, bizim Sipan’dan yaşça birazcık büyük bir kadın... Hani o eski şairlerin betimlediği gibi orta boylu, zayıf, tıpkı Sipan ve Nûdem gibi ince kemikli ve aynı zamanda insanı o asil duruşuyla büyüleyen son derece tatlı, vakur bir kadın. Hayatın o çetin yollarında bugüne dek kalbinin kapısını hiçbir erkeğe açmamış, daha önce hiç arkadaşı, sevgilisi olmamış. İşin garibi, bizim Mérxas otuz altı yaşına merdiven dayamış koca bir adam olduğu halde, onun da hayatı boyunca elini tuttuğu, ruhunu teslim ettiği tek bir sevgilisi, bir yol arkadaşı olmamış. Malum, bizim o katı Kürd toplumu böyledir işte; ya henüz o körpe gençlik yıllarında, ailelerin rızasıyla apar topar evlenirsin ya da o treni bir kez kaçırdın mı, ömrünün sonuna dek o yalnızlık kalesinde tek başına yaşlanırsın.

Mérxas’ın anlattığına göre, henüz on altı yaşının o pembe ergenlik dönemindeyken kağıt üzerinde, mektupların o gizli satırlarında kalan küçük bir çocukluk aşkı olmuş; gizli kuytulara, ağaç gölgelerinde sadece birkaç kez utangaçça öpüşmüşler, hepsi o kadar. Sonra... Sonra o amansız hastalık, o manik-depresif canavar Mérxas’ın bedenini ve zihnini bir karabasan gibi esir almış; artık olan olmuş ve o zehirli eşikten sonra bir daha asla hiçbir kadınla o mahrem, o yakın ilişkiyi kuramaz, o cesareti kendinde bulamaz olmuş. Çilekeş annesi, oğlunun bu yalnızlığına dayanamayıp ona memleketten, akrabalarından evlenebileceği birkaç cici Kürd kızı bulmuş, onun aklına sokmaya çalışmış; ama Mérxas o her zamanki soylu dik kafalılığıyla: *“Eğer bu hayatta bir gün evleneceksem, o evlilik mutlaka ruhumu teslim ettiğim, deliler*

gibi sevdiğim bir kadınla olmalı, aksi takdirde canım çıkana kadar yalnız kalırım!” diyerek resti çekmiş.

Gerçek hayatta o dört duvarın arasından dışarıya neredeyse hiç çıkmadığı için, o sanal evrenin, internetin o uçsuz bucaksız dehlizlerinde bugüne dek onlarca yabancı kadınla tanışmış, yazışmış; hatta cesaretini toplayıp bu kadınlardan yedi tanesiyle kentin loş kafelerinde yüz yüze görüşmüş. Ama nafile, o buluşmaların hiçbirinden kalbe dokunacak tek bir kıvılcım bile çıkmamış. İşin en dramatik yanı, bu kadınlardan iki tanesine o bilgisayar ekranının karşısında, o klavye başında yazışırken kelimenin tam anlamıyla deli gibi, sırsıklam âşık olmuş; fakat ne zaman ki o kadınların çıplak etten ve kemikten yüzlerini karşısında görmüş, o an büyü bozulmuş, içindeki o yapay aşk bir kuş gibi kanatlanıp gökyüzüne uçmuş, geriye koskoca bir hayal kırıklığı kalmış.

Mérxas, o katı yalnızlığı bir hırka gibi sırtına geçirip yaşamayı seviyor. Sahi... Yalnızlık dedim de, sahi neydi bu yalnızlık denilen o asırlık muamma? En iyisi bu gece yatmadan evvel siber uzaya, o internet sözlüklerine edebi bir göz atmak: *“Kendini o gürültülü kalabalıkların tam ortasında, aniden kaybolmuş ve kimsesiz hissetmek miydi yalnızlık? Yoksa insan ruhunun, tabanı görünmeyen karanlık bir kuyunun içine, sonsuz bir hızla düşmesi miydi? Nedir sahiden yalnızlık? O bitmek bilmeyen, uykusuz koyu geceler mi? Zamansız ve sinsice kapıyı çalan depresif bir kriz atağı mı? Yoksa uçsuz bucaksız gökyüzünde, kendi göç sürüsünden ayrılmış, kanadı kırık küçük bir serçenin çaresizliği mi? Ya da tıpkı bizim Mérxas gibi, o gri evin dört duvarı arasına sıkışıp kalmış, kentin kalabalıklarında hiç kimsenin görmediği, sesini duymadığı, toplum dışına itilmiş vasıfsız, dilsiz bir toprak tümseği mi? Yalnızlık, bir kara delik gibi insanı içine çeken anlık bir yutuluş mudur; yoksa sonu*

Mérxas, bugün o tekinsiz ormanın derinliklerine, o ıgık seansına doğru yürürken bana geçmişine dair bir sürü gizemli hikaye anlattı. Örneğın, daha birkaç gün evvel kendilerini o kadim İstanbul  ehrinden ziyarete gelen dayısının o hırslı oğlunun, Türkiye’nin o gizli istihbarat teşkilatında, yani M T’te resmi olarak çalıştığını söyledi. Dayısı ise yıllar evvel asil geçmişini bir kenara bırakıp Türk bir kadınla evlenmiş ve zamanın o acımasız çarkları arasında tamamen asimile olmuş, dilini ve köklerini unutmu  bir gölgeydi.

“Dayımın o istihbaratçı oğlu salonda gelip tam yanıma oturdu Alan...” diyor Mérxas, gözlerini uzaklara dikerek. “O koca saatler boyunca adamla havadan sudan başka tek bir kelime bile konu amadık, dilimiz bağlandı. Benim gibi bir adamın, onun gibi devletin o  elik çekirdeğinde görev yapan birinin yanında K rdlerden, o kadim acılardan bahsetmesi kelimenin tam anlamıyla en büyük tabuydu! Çok garip, çok ironik bir durumdu, biliyor musun? Yani bir an gözünün önüne getir; o devletin o gizli aygıtından, M T’ten gelen bir figür, bense o sistemin dışına itilmi  hasta bir Kürd  ocuėu... Ne kadar trajikomik, ne kadar absürt değil mi? Tabii bir yandan bakınca, onunkisi de bu zalim düzende bir nevi ekmek parası, hayat mücadelesi i te...”

Ormanın o uğultulu derinliklerine kadar gittik gitmesine ama, bizim Mérxas o koca ağaçların karşısında bir defacık olsun bile o içindeki zehri kusup bağıramadı. Ne yaptıysam, arkasından ne kadar dil d kt ysem olmadı, o ketum kilit s k lmedi g ğ s nden. Tabii ben onun o suskunluğına inat, bir deli gibi ormanın o ıssızlığına karşı avazım çıktığı kadar bağırdım çağırdım,  ıgıklarımla rüzgara bıraktım; dürüst

olmak gerekirse o an kendimi bambaşka, sanki zincirlerinden boşanmış bir köle gibi hissettim. Göğsümdeki o mimari kasvet dağıldı, bayağı hafifledim, rahatladım yani.

Fakat o karanlık dönüş yolunda, zihnim hep Mérxas'ın o istihbaratçı dayı oğlu Sami'ye takılı kaldı. Kendi kendime sordum; acaba o Sami, Mérxas ile birlikte çıkıp benim bu iki odalı evime misafirliğe gelseydi, ben bir yazar, bir mimar olarak ona nasıl davranır, yüzüne nasıl bakardım? Mérxas'ın o sevgi dolu anlatımına bakılırsa, Sami dışarıdan son derece cana yakın, insancıl ve iyi yürekli bir adammış. Bundan birkaç yıl evvel, Frankfurt am Main'ın o puslu sokaklarına geldiğinde –ki o dönem henüz Kürd lider Öcalan Kenya'da yakalanıp o adaya kapatılmamıştı– Sami, gizlice Mérxas'ın yanına sokulmuş ve kulağına eğilerek: *“Mérxas, eğer o adamın, Öcalan'ın Avrupa'daki o gizli adresini, kaldığı o güvenli evi biliyorsan ne olur bana ver; onu orada paketleyip devlete teslim edelim, büyük iş yaparız”* demiş. Bizim saf Mérxas, devletlerin bile köşe kapmaca oynadığı o gizli adresleri yatağından kalkmayan bir hasta olarak nereden bilecek?

Biliyor olsa dahi, o namuslu yüreğiyle o adresi devletin o soğuk ellerine asla teslim etmezdi ya, orası ayrı... Çünkü o fırtınalı dönemde Mérxas, içten içe PKK'nin o dağlardaki isyanına edebi ve hissi bir sempati duyuyordu. Ama gerçek hayatta, o ilk satırlarda da karaladığım gibi; onun öyle aktif bir partisi, ideolojik bir örgütü falan yoktu. O, daha çok ezilen halkının, Kürdlerin o bağımsız, o özgür geleceğini savunuyor ve bağımsızlıktan yana saf tutan tüm o sivil Kürd hareketlerini de karınca kararınca, elinden geldiğince desteklemek istiyordu. Desteklemek istiyordu diyeceğim ama; bizim Mérxas bu koca gurbet ellerinde tek bir canlı ruhu bile tanıımıyorken, o yatağından bile kalkamazken, nerede,

kimi, nasıl destekleyecekti ki? Hepsi zihnindeki o asil bir hayalden ibaretti...

Mérxas, tüm bu marazi hallerine rağmen, inanılmaz derecede parlak bir zekaya ve tanrı vergisi edebi yeteneklere sahip sıra dışı bir adamdır. Ben şu an masamın başında, klavyeden bu satırları satır satır karalarken, o da hemen arkamda, yatağın kenarına oturmuş o emektar gitarın tellerine dokunuyor. Vallahi abartmıyorum; odanın içine yayılan o tınıları duysanız, Isaac Albéniz mi dersiniz, Andrés Segovia mı, yoksa o flamenkonun efsanesi Vicente Amigo mu, ne dersiniz deyin, o gitardan dökülen nağmeleri kusursuz, büyüleyici bir ustalıkla çalıyor. Arada bir de çalmayı kesip usulca masama yaklaşıyor, ekranda onun hakkında yazdığım bu mahrem satırlara göz ucuyla bakıyor. Doğrusunu isterseniz, onun bu sessiz, bu sanatsal varlığı beni zerre kadar rahatsız etmiyor; hatta içimden bir ses fısıldıyor: *“Acaba bu deli çocukla Bornheim’da aynı daireye mi taşınırsak, hayatı ortak bir çatı altında mı göğüslensek ne yapsak?”* Gerçi ben fitratım gereği o mutlak yalnızlıktan, odamın o bakir sessizliğinden büyük bir haz alırım. Aynı dairede iki dost olarak oturmak fikir olarak kulağa çok hoş, çok edebi geliyor ama; Mérxas’ın o en büyük handikapı, o amansız hastalığı yüzünden kendi üstüne başına, kendi asgari bakımına bile mukayyet olamaması... İşte bu acı gerçek, tüm o pembe planları duvar gibi yıkıyor. Şayet birlikte eve çıksak, o fedakar annesi her Allah’ın günü bizim evimizde nöbette olacak, o anaerkil gölge başımızda dikilecek. Gerçi ev işleri, o lezzetli yemekleri pişirmek, pazar alışverişini omuzlamak benim için hiç sorun değil, hepsini seve seve yaparım ama... Sanırım böyle büyük, hayat değiştirecek kararlar üzerine düşünmek için henüz çok erken, zamanın akışına bırakmalı...

Mérxas, gitardan derin bir iç çekiş sesi çıkararak:

“Ben bu hayatta asla evlenemem Alan kardeş...” diyor, sesindeki o mutlak kabullenişle. “Ben daha şu fani dünyada kendi zavallı gövdeme, kendi bakımına bile mukayyet olamıyorken; elin kızını yanıma alıp ona nasıl bakarım, bir başkasının sorumluluğunu nasıl omuzlarım?”

Ben de yüzümü ona dönüp, o her zamanki gerçekçi tavrımla: “Senin bu çağda hiç kimseye bakmana, kimsenin hamiliğini üstlenmene gerek yok ki Mérxas dostum,” diyorum. “Hayat müşterek; senin bulacağın o güçlü sevgili, kendi ayaklarının üzerinde durur, kendi kendine bakar, olur biter.”

“Yok be abi, dünya senin o kitaplarındaki gibi toz pembe değil...” diyor, sigarasından derin bir nefes çekerek. “Bu hayattaki kadınların çoğu, hele ki o gencecik olanlar, doğanın o kaçınılmaz kanunıyla haklı olarak arkalarında bir çocuk, bir yuva isterler.”

Ben de o an hafifçe gülümseyerek:

“O zaman sen de kendine, hayatta o yollardan geçmiş, yaşını başını almış, kalbi durulmuş ve halihazırda çocuğu olan olgun bir kadın ara o vakit!” dedim şakayla karışık.

“Yapma be abi...” diyor Mérxas, gözlerini yere indirerek. “Kadın dediğin şey pazardan alınacak tezgâhtaki bir mal mı ki ben öyle çarşı pazar gezip arayayım? Hem sonra, diyelim ki öyle oldu; o elin çocuklu kadınının çocuklarıyla, onların o bitmeyen gürültüsüyle şu hasta halimle kim uğraşacak, hangi sabırla dayanacağım? Ben kendi öz yeğenlerimi eve getirdiklerinde onlarla topu topuna yarım saat oynuyorum, inan bana pestilim çıkıyor, ruhumu teslim edecek gibi bitip tükeniyorum. Benim bu fani dünyadaki kaderim, o alnıma yazılan kara yazı işte böyle yazılmış Alan... Ya bu sefil hayat

ömrümün sonuna dek böyle yapayalnız, böyle bir hayalet gibi akıp gidecek ya da bir gece yarısı bu acıya son verip intihar edeceğim. Çünkü dürüst olmak gerekirse, benim hayatım tamamen boş, hiçbir anlamı ve tutunacak tek bir dalı yok artık...”

“Niye öyle uğursuz konuşuyorsun Mérxas?” diyorum, içindeki o ani ürpertiği bastırarak. “Bak, ne güzel tam şu an yanımdasın, kentin o gürültüsünden uzaktayız; şu birlikte içtiğimiz kahvenin, pencereden süzülen o tütün dumanının, benim dostluğumun ve şu elinde duran mavi Mixery’nin senin o yaralı ruhun için hiç mi edebi bir değeri, hiç mi hatırası yok? Nasılsa devletten de seni geçindirecek kadar üç beş kuruş malullük parası alıyorsun; istersen o sanal forumlara gir, içindeki o zehri kelimelere dökerek biraz yaz, internet üzerinden o sevdiğin strateji oyunlarını oyna, hayatı böyle hafifleterek yaşa gitsin işte...”

Ben klavyenin tuşlarına bu teselli dolu kelimeleri tıklar tıklar vururken, Mérxas hâlâ koltuğunda oturmuş, gözlerini o ekrandaki harflere dikmiş beni izliyor:

“Yahu Alan, gözünü seveyim benim şu intihar düşüncelerimi, o içindeki karanlık planları şöyle çıplak harflerle yazıp durma şu ekrana... Yarın öbür gün Helîn bu satırları internette okursa benim hakkımda ne düşünür, benden tamamen tiksizmez mi?” diyor.

Ben de onun o korkularını dindirmek istercesine meydan okuyorum:

“Hiçbir şey olmaz Mérxas, rahat ol! Hayatta o marazi gerçekleri sahte maskelerin arkasına gizlemektense, o çıplak doğruyu asilce haykırmak her zaman en iyisidir! Nasıl olsa o

kız senin bu karanlık dehlizlerini bir gün er ya da geç öğrenecek. Ayrıca ben, öyle uluorta *‘İntihar edeceğim, bu gece canıma kıyacağım!’* diye feryat edenlerden pek korkmam dostum. Kendini o yüksek köprülerden aşağı bırakmak, o tetiği çekmek her baba yiğidin, her fani ruhun kârı değildir. Dürüst olalım, senin o ürkek kalbinde o ölümcül intiharı gerçekleştirecek o karanlık cesaret yok. Sen en iyisi o meşum düşünceleri kafandan sök at; ilerleyen günlerde sık sık o bizim dumanlı benzinliğe uğra, Helîn’nın elinden tutup kentin o şık sinemalarına, tiyatrolarına git, hayatın o canım keyfine bak!” diye sayfaya şakayla karışık edebi teselliler dökerken, Mérxas aniden ciddileşti, gitarı yatağın üzerine bırakıp sesini yükseltti:

“Hayatta olmaz Alan! Hayatta öyle sinemalara, tiyatrolara gidemem...” dedi, gözlerindeki o kapkara dehlizleri açarak. “Sen yazıyorsun, tıp kitaplarını karıştırıp sabahlara kadar internette o depresyon terimlerini araştırıyorsun ama, o meşum hastalığı şu canında, şu kemiklerinde hissetmek, onunla her sabah uyanmak bambaşka bir cehennem, sen bunu hâlâ anlamamışsın. Belki ben Helîn’yi kırmamak için ömrümde bir, bilemedin iki kez o loş sinema salonuna giderim ama ya ondan sonrası? Bir de sen beni o karanlık depresyonda değil de, o sahte cennetin, o maninin kollarına bırakılmışken yaşa da gör bakalım dünya kaç bucakmış... O manik nöbetlerde bilincimi kaybedip arkamda bıraktığım o devasa borçlar, o çılgınlıkla satın alıp ertesi gün hurdaya çıkardığım lüks arabalar... Daha neler neler var o madalyo-nun arkasında, bir bilsen...”

Cumartesi, 28 Şubat 2009, Saat 12:32

Haftanın o en güzel günleri olan cumartesi ve pazarları, Tanrı'ya binlerce kez şükürler olsun ki, o resmi mimarlık ofisindeki yorucu işime gitmiyorum, çalışmıyorum. Gerçi ben kendi mesleğimi, o çizim masalarını ve üretmeyi ruhumla seviyorum ama; bizim o dumanlı Mérxas ile dün gece sabaha karşı tam altıya kadar o odada oturup, kâinatın ve ruhun üzerine aralıksız sohbet ettik, kelimelerin belini kırdık. Gözlerimi hayata daha henüz yeni açtım ve uyanır uyanmaz, yüzüme o soğuk suyu bile vurmadan ilk refleksle o parıltılı bilgisayarın önüne oturdum, dünün anılarını kağıda geçiriyorum.

Ey fani dünya ey, sen nelere gebesin böyle! Dün gece o sabaha karşı, dışarıda kurtlar kuşlar uyurken Mérxas oturduğu koltuktan beni o çocuksu, o dahi sorularıyla adeta boğdu, zihnimi hamur gibi yoğurdu.

Gözlerini o pencereden dışarıya, gökyüzünün o meçhul karanlığına dikti ve: *“Söylesene Alan yazar, şu koskoca okyanuslar, şu ucu bucağı görünmeyen sonsuz uzay neden mavidir?”* diye sordu.

Ben de klavyenin başından hafifçe başımı kaldırıp, onun o yaralı ruhuna edebi bir selam çakarak cevap verdim: *“Çünkü ikisi de Mérxas kardeş... İkisi de tıpkı senin o içindeki deryalar gibi uçsuz bucaksız, alabildiğine geniş ve dibi görünmeyecek kadar derindirler, ondandır o asil mavilik...”*

„Mavi nedir?“ diyor. Mavinin o efsunlu rengini, kâinatın bu en derin muammasını kelimelerle tarif etmeyi kesin olarak bilmiyorum.

„En iyisi o sanal dünyaya, internetin dehlizlerine bakalım,“ dedim. O sonsuz ağda mavi için kimi hayallerin rengidir yazmış, kimi özgürlüğün ta kendisidir diye not düşmüş. Bazıları içinse mavi, sevgiliye duyulan, okyanusların o karanlık diplerindeki sonsuz bir hasretin tecellisidir... Kimileri de maviyi, tarihin, geçmişin ve geleceğin ufkunu mesken tutmuş göçebe düşler diye fısıldamış. Gökyüzüyle ve hırçın denizlerle sınırlanamayan bir sonsuzluktur o... Mavi... Masmavidir işte. Saf özgürlüktür ve sevmektir; sevgiyi o asil hırkasıyla kuşanıp yeniden sevmektir... Mavi, o vahşi okyanusların ötesindeki meçhul ülkedir. Bırak sesin aksın gökyüzüne Mérxas, aksın da gitsin o parlak yıldızları yıkasın!

Ben ekrandan süzülen tüm bu poetik satırları okuduktan sonra yüzüme baktı:

„Ya sen ne acayip, ne sıra dışı bir insansın! Çok yorgunsun değil mi?“ dedi ve o yaralı gövdesini alıp evine, kendi yalnızlığına doğru gitti. Gerçekten de yorgunluktan bitap düşmüş, ölüyordum; o kapıdan çıkıp karanlıkta kaybolduktan sonra kendimi yatağın şefkatli kollarına zor attım.

Bir de biz bu koyu gecede Mérxas’a sanal alemde bir Blog açtık. İlkin, „Tasarımı mavi olsun, ben o ebedi sonsuzluğu çok seviyorum,“ dedi; fakat gecenin o tekinsiz ilerleyen saatlerinde fikrini değiştirip, „Hayır, gece gibi simsiyah olsun siyah! Bir de yanına kan kırmızı yakışır!“ diye fısıldadı. Siyahın o gotik asaletini anlatırken gözleri parıldıyordu:

„Siyah, ruhun o derin duygusallığını ve asırlık hüznünü simgeler dostum. Gücü ve o dizginlenemez tutkuyu temsil eder. Bizim o doğulu topraklarımızda ve Batı'nın o rasyonel dünyasında siyah, matemin ve ölümün rengiyken, Japonya'nın o mistik coğrafyasında mutluluğun mustucusudur. Eğer arkada, fonda kullanılırsa karamsarlığın o dumanlı havasını çağırıştırır. Bak, Einstein bile o deha zihnini konsantre edebilmek, dünyadan soyutlanmak için pencerelerini kalın siyah perdelerle kapatır, gün ışığı sızmayan o zifiri odaları tercih etmişti...

Yeryüzündeki hiçbir rengin üzerini kapatamayacağı yegane renktir o; pek çok soylu ruha göre asaletin, kimine göre ise gece ayazının soğuk rengidir... Herkese gizli bir şeyler anlatabilen o gotik, o asıl renk... Siyah... Dünyanın o sahte parıltısından kaçan, dikkat çekmek istemeyen o mahcup insanlar siyahı bir zırh gibi kuşanırlar. Tabii ki bu benim kendi içsel düşüncem... Siyah; kalbimin o en derin kuyularına hapsettiğim, gün yüzü görmemiş anılarımın saklandığı o karanlık dehlizdir... Saf karamsarlıktır... Gecedir... Siyah... Umutsuzluğun ta kendisidir... Odalarının duvarlarını siyaha boyayıp o karanlıkta şarkılar besteleyen ünlü rockçular da vardır... Karadır... Zıttır... Ama olduğu gibidir, çırılçıplaktır, yapmacıksızdır... Hayata pembe değil, siyah gözlüklerle bakmaktır...“ dedi ve o hüzünlü çehresiyle hafifçe güldü.

„Ya kırmızı?“ dedim, onun bu edebi coşkusuyla bölmeden.

„Kırmızı, devrimci bir sevgi ve mutlak özgürlüktür... Ama bu kadar kelam yeter şimdilik... Peki Alan, bu internetteki milyonlarca web sitesi de gökyüzündeki o milyarlarca yıldız gibi koskoca bir boşlukta asılı değil mi? Sen tanınmıyorsun ki. Kim okuyacak tüm bu karalamaları? Hem sonra, bunları

tecrit edilmiş birileri okusa ne değişecek, ne olacak? Sen niye kendi güzel canını bu kadar zahmete sokuyorsun ki?“ diye sordu. Yüzünde o her zamanki kuşkucu, hafif müstehzi gülümseyişi belirdi.

„Hmm!“ diyorum içimden, sahi benimle şaka mı yapıyor bu çocuk? „Alan Lezan“ ismi bu kentin vitrinlerinde tanınmıyor, bu doğru; ama o mütevazı „Alan Lezan“ sitesi daha şimdiden, bir sene içerisinde tam 8.150 defa tıklanmış. Okuyan gözler genellikle o arama motorlarının patikalarından geçerek bizim bu edebi adaya ulaşıyorlar. Sitede ne kadar çok yazı, ne kadar çok mimari ve edebi link varsa, sanal evrende bulunma şansı da o nispette artıyor.

„Sen hiç merak edip o güzel kalbini yorma,“ diyorum sigaramdan bir nefes çekerek, „Yavaş yavaş senin o kederli siteni de keşfedenler, o satırları okuyanlar olacaktır. Artık zamanın o akışında, tesadüf eseri kaç talihli ruh o sayfayı bulur, bu kelimeler kime kismet olursa... Benim yazma tutkuma gelirsen; ben ilk etapta sadece kendim için, daha doğrusu yazarken ruhumun kanatlandığını hissettiğim, o eylemden sonsuz bir zevk aldığım için yazıyorum. Bu hayatta bir iş sadece o sefil paranın karşılığında yapılmaz bence. Bana göre insanoğlunun mayasında ‘özgür irade’ diye kutsal bir cevher vardır. İşte bendeki bu yazma iştahı da biraz o cevherden mülhem. Benim yaptığım, o kadim Krishnamurti’nin bahsettiği o mutlak özgürlük gibidir. Ben zaten sevdiğim o mimarlık mesleğimden, o çizim masalarından kendimi geçindirecek kadar yeterince para kazanıyorum. Belki de sen, hayatın o gürültülü akışında hiçbir şey üretemediğin, o eylemsizliğe mahkûm olduğun için gitgide her şeyi negatif, kötü ve karamsar bir süzgeçten görüyorsun. Bak, Almanların ruhu sakinleştiren çok güzel bir sözü vardır: ‘*Arbeit schafft Klarheit!*’ Yani iş, uğraşı, o

zihinsel emek, insanda berraklık yaratırımış... Kelimeleri tam kendi dilimize doğru tercüme ettim mi bilmiyorum ama, aşağı yukarı bu anlama geliyor işte! Bence sen de ne olursa olsun bir şeyler yap Mérxas, varsın yaptığın o şeyler o hasta zihnine şimdilik anlamsız, beyhude gözüksün. Nereden biliyorsun? Belki de bu fani dünyada yaptığımız her küçük şeyin kozmik bir anlamı vardır da, biz o küçük aklımızla henüz bilmiyoruzdur...”

„Hayret! Tam o eski filozoflar gibi konuştun be Alan!“ diyor Mérxas, şaşkınlığını gizleyemeyerek. „Sen ne güzel, arı gibi çalışıyorsun; mimarlık yapıyor, forumlarda kelimelerle dövüşüyor, o emektar gitarın tellerini ağlatıyorsun... Sabahın o kör vaktinde kalkıp işe başlıyor, akşamları bazen o neon ışıklı benzinliğe, bazen loş sinema salonlarına, bazen de tiyatroya bile gidiyorsun. Ama ben... Ben neden hiçbir şey yapamıyorum? Bu kâinatın adaleti nerede, bu büyük bir haksızlık değil mi? Gerçi sen de günün birinde öleceksin, zaten o kara toprağı girdiğimiz an her şey bitmiş olacak; sadece yediğimiz, içtiğimiz, o aldığımız birkaç nefes bize kâr kalacak, dünyanın o süslü malı yine dünyaya kalacak. Ama evet, sen de öleceksin, çünkü ölüm o mutlak kanundur ve herkesedir. Bu dünyayı, o yetim Kürdleri sen de kurtaramazsın, hele bu kırık kanadıyla ben hiç kurtaramam. Bana göre senin bu hayatta yaptığın çoğı şey de boşuna, yani tamamen anlamsız. Bir yüz, iki yüz sene sonra sen kimin umurundasın, adını kim anacak? Tamam, bazı fani ruhlar arkalarında bir çocuk bırakarak kendilerini ölümsüzleştirmek istiyor, bazıları da dünyaya nam salarak falan... Ama ben Pythagoras, Einstein veya Marx olsam, şimdi o soğuk mezarda öldükten sonra başkaları beni meydanlarda anmış, neyleyim, umurumda mı sanki?“

„Yahu arkadaş, dert ortaklığım!“ diyorum, sesimi biraz yükselterek, „Sen daha en başında, milyarlarca o hırslı akrozomun içinde amansız bir mücadele vermiş, o kutsal yumurtayı döllemiş, annenin o sıcak rahminin içinde kendine sarsılmaz bir yer edinip bu dünyaya doğmuş muzaffer bir savaşçısın...”

„He ya!!“ diyor, gözleri uzak bir hatırata dalar gibi. „Sahi, insan denilen bu muazzam canlı nasıl oluyor? Ne acayip, ne büyüleyici bir sır değil mi? İnsan gerçekten de dediğin gibi kâinatın en büyük harikası! Dokuz ay boyunca, o zifiri karanlıkta sadece hava bile almadan annenin karnında, onun göbeğine, o can damarına bağlı yaşıyor. Sonra bu gürültülü dünyaya gözlerini açıyor; hiçbir şey bilmiyor ya da genlerine kazınan çok az şeyle doğuyor. Bütün o bildikleri, o genetik mirasından ve anne karnındayken dış çevreden duyduğu o boğuk seslerden ibaret. İnsan aslında doğduğunda tam bir budaladır, değil mi? Peki, nasıl yapıyor sonra bu devasa şehirleri, gökyüzünü delen o gökdelenleri, karmaşık makineleri, uçağı, roketleri, o sanatsal filmleri, nehirlerin üzerine kurulan o görkemli köprüleri?.. Vallahi dostum, işte ben tüm bunları en ince ayrıntısına kadar düşünmeye başlayınca zihnimin vidaları gevşiyor, kafam patlayacak gibi oluyor. En iyisi mi her şeye boş vermek! Hiçbir şeyle uğraşmamak, eylemsizliğin o huzurlu koynuna sığınmak! Nasılsa günün birinde öleceğiz... Hayvanlara bir bak hele... Ne bu bitmez, tükenmez insanlar arası kavgalar, bu hırs, bu vahşet? Değer mi senin o sanal forumlara girip güzel moralini bozman, oradaki klavye şövalyelerinin hakaretlerine ve sefil küfürlerine maruz kalman? Değer mi senin bu nankör insanlar için sabahlara kadar yazman? Gerçi sen yazsan da, yazmasan da bu kâinatın umurunda değil ya! Nasıl istersen öyle yap. Bana ne? Değil mi? Ben bir gün mutlaka... Ah! Boş verelim Alan... Boş, bomboş bu dünya! Hani o eski

ozanlar der ya; Sultan Süleyman’a bile kalmayan bu yalancı dünya, bize nasıl kalır?”

Sipan bu felsefi hususta çok daha net, çok daha rasyonel düşünüyordu. Ona göre insanın kendisini sanatta ya da soyda ölümsüzleştirmek istemesi, o içgüdüsel çoğalma arzusu tamamen doğanın o amansız, mekanik bir gereği idi. Seks, insanoğlunun en zaruri, en vahşi ihtiyacıydı; sekssiz bir insanlığın var olması eşyanın tabiatına aykırıydı. Bu nedenle çocuk yapmak ve o tene dokunmak dünyanın en doğal ritmiydi. Ama ne zaman ki konu çocuktan, o yerleşik aile hayatından açılrsa, Mérxas’ın üzerine o tanıdık kasvet çöker, evine kapanmak ister ve günlerce o dört duvarın arasından dışarıya adımını atmazdı. Tas tamam böyleydi durum, yemin ederim tek bir kelime bile abartmıyorum. Şu koca yeryüzünde yaşamaktan, çevresindeki o sahte yüzlerden, kendi gölgesinden, gelecekte işini veya çocuklarını kaybetme ihtimalinin o soğuk korkusundan tir tir titreyen o kadar çok insan var ki, insanın akli hayali durur.

Oysa Mérxas, o esmer çehresiyle aynen Hollywood aktörü Keanu Reeves gibidir; hatta dürüst olmak gerekirse ondan çok daha iri, çok daha karizmatik ve yakışıklıdır. Eğer o Matrix filmindeki Keanu Reeves’i perdede görmüşseniz, bizim Mérxas’ı da ana hatlarıyla görmüş sayılırsınız. Üstelik Mérxas’ın boyu Keanu’dan çok daha uzun; kendi söylediğine göre tam 1.87 m. Böyle yakışıklı, uzun boylu, ince ve atletik bir erkeğe yeryüzünde hangi kadın âşık olmaz ki, bizim o naif Helîn da âşık olmasın? Ama ne var ki, kaderin garip bir cilvesi olarak Helîn ile onun arasında tam 11 senelik bir yaş farkı var... Fakat bazen o kentin caddelerinde, altmışlı, yetmişli yaşlarındaki o göbekli adamların yanında henüz hayatın baharında olan 18-20 yaşlarındaki körpe kızları görünce; ulan Alan, diyorum, bu temiz sevgideki 11 senelik

yaş farkı da lafı edilecek bir şey mi? Bilmiyorum, fedakar Helîn yarın öbür gün internete girip bu satırları okuyunca belki de bana çok büyük bir fırça atacak, kalbimi kıracak! Ama benim asıl amacım zaten Helîn'ı Mérxas'a zorla ayarlamak değil ki; Helîn'nın o benzinlik ışıkları altında Mérxas'a karşı sergilediği o ince davranışları, o şefkatli bakışları zaten kelimesiz her şeyi apaçık anlatıyor. Biliyorum, bizim o yaralı Mérxas da içten içe Helîn'dan çok hoşlanıyor, ama içindeki o hastalık canavarı yüzünden bir türlü cesaret edip de kızı elinden tutarak dışarıya davet edemiyor. Mérxas sürekli kendi iç sesini dinliyor, hep kendi marazi dünyasıyla meşgul. „Helîn bana sadece o insani acıması yüzünden öyle yumuşak davranıyor,“ diyor, „O, belki beni sadece kırık dökük bir kardeşi gibi seviyor, ötesini sanmıyorum, konduramıyorum,“ diye ekliyor. Ayrıca ona göre birine acımak, yeryüzünün en aşağılayıcı, en kötü duygusuydu. İnsanlar ne birbirine ne de dünyadaki diğer canlılara, yani örneğin o dilsiz hayvanlara asla acımamalıydı; acımak yerine adilce sevmeliydi.

Bazen böyle, kafasının içindeki o karanlık labirentlerde kaybolup Sipan gibi abuk subuk, fütursuzca konuşuyor; ama ben onun o yaralı dostluğuna hürmeten sesimi çıkarmıyor, bir şey söylemiyorum.

„Yahu kardeşim,“ diyorum masanın üzerindeki kahve fincanını doldururken, „Senin hiç mi hormonal, hiç mi seksüel isteklerin yok bu hayatta?“

„Yok be Abi!“ diyor, sigarasının küllerini dökerken, „Ben o ağır psikolojik ilaçları almaya başladığımdan beri seks nedir, ten nedir unuttum, bilmiyorum. Ben artık saf bir a-seksüelim! Ve aslında gerçek anlamda yaşamıyorum... Diyorum ya sana Alan, ben yaşayan bir ölüyüm. Sen benim ne kadar ağır bir

hasta olduğumu, içimdeki o uçurumu bir türlü anlamıyorsun ki!”

Bu sefer ses tonu sertleşiyor, bana gerçekten kızıyor. Ben de onun o parlayan öfkesini dindirmek için sesimi yumuşatıyorum:

„Tamam, tamam dostum,“ diyorum... „Öyleyse öyledir; ama kalbini titreten, o temiz ilgi duyduğun Helîn gibi asil bir kadının yanında belki her şey bambaşka olur, o ten yeniden canlanır, ne malum?“

„Yahu sus, kapat şu çeneni!“ diyor, panikle etrafına bakınarak, „Helîn bu yazdıklarını bir duyarsa vallahi ikimizi de mahveder, yüzümüze bakmaz bir daha.“

Ben de muzip bir gülümsemeyle meydan okuyorum:

„Etsin be Mérxas, ne olacak!“ diyorum. „Sipan o dumanlı istasyonda boşuna mı dedi; ‘Alan, git o Helîn ile Mérxas’ın arasını yap, onları evlendir, boy boy çocukları olsun da şu yalan dünyada mutlu mesut bir yaşam sürdürsünler’ diye?“

Bu edebi restimin üzerine, odanın o kasvetli havası bir anda dağılıyor ve hep beraber katıla katıla, neşeli kahkahalar atarak gülüyoruz. Tabii Helîn internete sızan bu mahrem satırları okuyunca yüzüme karşı ne der, nasıl bir tepki verir şimdilik meçhul; en geç pazartesi günü o neon ışıklı benzinliğe uğradığında o koca gözlerinden gerçeği öğreniriz. Ama müsaadenizle, şimdilik bu aşk ve dedikodu mevzusunu burada, bu dumanlı sayfada kapatalım.

Sipan’ın o gürültülü üniversitesinin bitmesine topu topuna iki sömestr kaldı. Önünde temizlemesi gereken sadece altı dersi

varmış. Ondan sonra o diplomayı eline alacak ve resmen diplomalı bir fizikçi olarak aramıza katılacak. Zaten şimdiden, o parlak zekasıyla diploma tezini çoktan hazırlamış gibi bir şey. Gitmiş, koca dünyada başka mevzu kalmamış gibi dahi Einstein'ın o meşhur görelilik teorisini en ince kılcal damarlarına kadar incelemiş. Geçenlerde bizim o mimarlık odasında bana kendi el yazısıyla Almanca birkaç teknik not yazıp vermişti; vallahi, billahi satırlardan tek bir kelime dahi anlamadım, her şey bana yabancı bir dil gibi geldi. Onun zaten o heyecanla anlattığı çoğu şeyi dinleyince, kendi kendime acaba diyorum bu deli çocuk benimle dalga mı geçiyor, yoksa şu fani aklımla gırgır mı geçmek istiyor, bir türlü kestiremiyorum. Şimdi kentin bir köşesinde kesin derin bir uykudadır; çünkü o bugün benzinlikte çalışmıyor, dün gece kesin o yüksek ritimli gece kulüplerine gitmiş, sabahın ilk ışıklarına kadar dans etmiştir. O da aslında bizim Mérxas gibi tam bir trans hastasıdır, o ritimlerde, o yapay dünyalarda kendini buluyor. Aslında ruhsal olarak ikisi birbirini çok iyi tamamlayan iki zıt kutup; ama ne var ki Mérxas ağır hasta ve maalesef onunla o gürültülü kulüplere, o parıltılı partilere falan gidemiyor, evinde kalmaya mahkûm.

Ayrıca, Sipan özünde son derece iyi, temiz ve dürüst bir insan olmasına rağmen, o bitmek bilmeyen zaafı yüzünden iki kez o vefakar Sîlan'ü başka kadınlarla kandırdı, aldattı. Sîlan ise bir sakız gibi, o çocukluk aşkının hatırasıyla ona yapışmış, ne olursa olsun onu bırakmıyor. Tabii eğer Sîlan bu ihanetleri bilmeseydi, ben de bir dost olarak onun o mahrem sırrını asla buraya, bu forum sayfalarına yazıp ifşa etmezdim; zaten her iki vukuatta da Sîlan bizim bu deli fişek Sipan'ı yatakta suçüstü yakalamıştı. Ben yine de Sipan için dürüst, altın kalpli bir insandır diyorum; ama ne çare ki, o estetik ve güzel kadınlara karşı iradesi anında zayıf düşüyor, eli ayağı dolanıyor. Sipan, sokakta biraz endamlı, güzel ve zeki bir

kadın gördü mü, hemen sıcak çayın içine atılan o beyaz şeker gibi eriyip gitmeye başlıyor.

Sîlan ise, tam olarak Sipan'ın boylarında ama ona kıyasla oldukça kuvvetli, yapılı bir kadın. Öyle çirkin bir tabirle şişko denilmez ama o podyumlardaki incecik mankenlerden de değil hani. Şöyle biraz büyük, dolgun kalçaları var... *Smile...* Gerçi bizim o çılgın Sipan zaten ince kadınlardan ziyade tam olarak böyle etli butlu, heybetli kadınları seviyor ve her seferinde o felsefî teorisini patlatıyor:

„Kadın dediğin şey Alan kardeş,“ diyor gözlerini kısarak, „Öyle olmalı ki, insan ona sarıldığında, kucığına ya da eline aldığı anda dünyada somut bir şeyin, bir varlığın olduğunu iliklerine kadar sezmeli, hissetmelidir.“

Sipan o kürdan gibi incecik kadınları hiç sevmiyor! Bu kadar edebi dedikodu sanırım bizim bu akşamki pazar mesaimize yeter de artar bile; ama yiğidi öldürüp hakkını yemeyelim, Sîlan de kendi çapında son derece alımlı, güzel bir kadın. Zaten benim bu hüznü hikâyemdeki kahramanlarımın, dostlarımın hepsi istisnasız çok güzel, çok özel insanlar! Şimdi şuracıkta birisine çirkin desem, ertesi gün hepsi birden o benzinlikte başıma çullanırlar, beni o caddede linç ederler! Aslında Sîlan'ün o fiziksel hatlarından böyle uluorta bahsetmek hiç istemezdim, çünkü ben onunla da çok iyi anlaşıyorum; yani aslında onu da kendi öz kız kardeşim gibi candan seviyorum, onun için çok iyi biliyorum ki benim burada yazdığım bu samimi satırlara asla kızmaz. Ama yine de olsun, durup dururken o güzel arkadaşlarımı niye kırayım ki?

Pazar, 1 Mart 2009, Saat 23:19

Saat tam 21:44'te Mérxas'ın o fırtınalı hikayesinin sekizinci bölümünü sanal alemdeki o forumlara astım, sayfaya bıraktım. Çok geçmeden Hollanda'nın o puslu sokaklarından bizim vefakar okuyucu Memocan şu samimi yorumu yazmış:

„Mérxas'ın o hüznünlü hikayesini büyük bir merakla okuyorum Alan. Aktif, sürekli yorum yazan bir okur olarak öne çıkmasam da, emin ol benim gibi arkada sessizce bekleyen birçok pasif okuyucu vardır bu sanal dehlizlerde. Bence yazarken yalın, sıradan, sokaktaki herkesin ilk okuyuşta anlayacağı o duru dili kullanmak her zaman daha doğru bir tercihtir! Eğer senin bu yazılarını takip eden okur profilin halktan, o sıradan insanlardan oluşuyorsa, cümlelerin arasına çok yaldızlı, o süslü aristokrat kelimeleri serpiştirmemek yerindedir.

Bence gelen eleştirileri, abartılı ve haksız olsalar bile asla göz ardı etmemek gerekir dostum. Bizim o coğrafyadaki esas sorunumuz; nasıl bir toplum ve nasıl bir demokrasi istediğimiz noktasında düğümleniyor. Bu hayati soruya vereceğimiz o kolektif yanıt, bizim gelecekteki kaderimizi belirleyecek...

Yazdığın bu metinler aslında birer deneme yazısı olmasına rağmen, bence edebi açıdan çok başarılı. Bir okuyucu olarak geçmişte o tozlu kütüphanelerde okuduğum sayısız kitapla kıyasladığımda bu net sonuca vardım. Başkalarının fikirlerini, o teorilerini kulak ardı etme, onları da heybene al; ama yazarken her zaman kendi içinden geldiği gibi, o vahşi nehrin akışı gibi yaz ki metnin o canım doğallığı, o bakir ruhu bozulmasın.

Bu meşakkatli yolda sana sonsuz başarılar dilerim Alan Lezan! Bu arada 7. Bölümü işlerin yoğunluğundan ötürü henüz okuyamadım, hemen ona geçiyorum.

Selamlar ve sevgiler, Memocan / Hollanda!”

Pazar günleri, bu batı kentlerinde her zaman o mutlak sessizliğin hüküm sürdüğü gri günlerdir. Dükkânların, o caddelerin Hristiyan âleminin o katı kurallarıyla tamamen kapalı olduğu, insana o zorunlu çalışmanın ve ekmek kavgasının başlayacağı o sevimsiz pazartesiye hatırlatan hüzünlü, melankolik bir gündür pazar. Bizim Kürdlerin o kadim takviminde pazar, haftanın o yorgun son günüdür; Avrupalıların o rasyonel takvimine göre ise haftanın ilk günü... Bununla birlikte, o fabrikalarda, o plazalarda ömür tüketen işçiler ve çalışanlar tarafından, gerek Avrupa’da olsun gerekse dünyanın diğer uzak kıtalarında olsun, en çok sevilen gün cuma akşamı, o soğuk yüzüyle en seilmeyen gün ise pazar gecesi olarak istatistiklerin o soğuk sayfalarına geçmiştir. Herhalde ertesi sabah o amansız iş çarkı yeniden dönmeye başlayacağı, o kölelik saati çalacağı içindir bu nefret.

Bizim dumanlı Mérxas için ise hayatta değişen bir şey yok; onun için takvimdeki her gün pazardır. Onun ne o kalabalık caddelere çıkıp alışveriş yaptığı vardır, ne de sabahın köründe kalkıp herhangi bir işe, ofise gittiği...

Ben kendi adıma pazar günlerini, cumartesi gecesinin o edebi yorgunluğuyla saat öğleden sonra 14:00’e kadar yatağımın o serin yalnızlığında yattığım için çok seviyorum; çünkü cumartesi günleri o kentin büyük marketlerinden haftalık büyük mutfak alışverişimi erkenden bitiriyorum. Onun için pazar, benim o mimar zihnimi ve bedenimi dinlendirmem

için biçilmiş kaftan, ideal bir sığınaktır. Hem zaten o zengin Farsçada „bazar“ kelimesi, tam olarak o alışveriş için kurulan, insanların kaynaştığı o canlı yer anlamında kullanılan kadim bir kelimedir. Diğer yandan pazar günü, tüm o çekirdek ailelerin bir araya gelip neşeyle parklarda gezdiği kırılğan bir gündür. *Sabbath* ise, Hristiyanlığın ve o eski dinlerin teolojik öğretilerine göre Tanrı'nın dünyayı yarattıktan sonra dinlendiği, insanın da dinlenmesi gereken o kutsal gündür.

Bizim deli fişek Sipan ise tam tersine:

„Şu hayatta pazar günlerini bir kez olsun bile sevedim be Alan!“ diyordu her seferinde. „Haftanın en kötü, en anlamsız, en içi boşaltılmış günüdür o! Pazar, devamlı insanın kulağına sinsice yaklaşan ve ‘yarın iş var, sakın eğlenme, çalışma, köşene çekil...’ diye fısıldayan hain, arkadan bıçaklayan bir arkadaş gibidir adeta. Pazar günü ruhundaki o isteksizlikle sürekli yataкта uzanmak istersiniz; dışarıya bakarsınız sokaklar bomboş, binalar gri, bütün o insanlar sanki bir salgın hastalıktan kırılmış gibi ölü gibidirler...“

Pazar, nedense insanın sırtına o bitmeyen ‘hazırlanma’ yükünü bindiren berbat bir gündür. Ertesi günkü o sıkıcı iş ya da o tekdüze okula hazırlanmanız beklenir toplum tarafından. Ama siz o pazar gününde ne kadar hazırlanırsanız hazırlanın, o yaralı ruhunuzla pazartesinin o sert tokatına asla hazır olamazsınız, olamazsınız işte! Çünkü ortada psikolojik, derin bir reddediş, bir varoluşsal kriz söz konusu!

Pazar, o güzel hafta sonu tatilinin son kırıntısı, son günü olması esasıyla da kelimenin tam anlamıyla iğrenç bir gündür. Cumartesi gecesi kulübe giderken, ‘Ooo yarın da koca bir gün tatil, süper!’ diye çocuk gibi sevinirsiniz; ama

pazar günü geldiğinde o lanet saatler sanki birileri arkalarından kovalıyormuş gibi bir başka hızlı akar. Akmasın, bitmesin bu güzel rüya, bitmesin bu özgür tatil istersiniz; ancak zamanın o acımasız çarkları durmaz, geçip gider. Duvara, saate baktığınızda akrep daha henüz yeni 12:00'yi gösteriyorken, bir de bakarsınız zaman bükülmüş saat 14:30 olmuş, sonra aniden 18:00'e fırlamış... Zaman sanki saliselerin üzerinden atlaya atlaya, sinsice kaçır gider elinizden. Bir de bakarsınız, o meşum uyku saatiniz gelmiş kapıya dayanmış. O hain arkadaş bir kere daha o tekinsiz sesiyle fısıldar kulağınıza: *'Haydi arkadaşım, vakit doldu, gözlerin kapanıyor, tatil bitti, kölelik düzeni seni bekler...'* Sevmem ben pazarı, nefret ederim!" diyordu.

İşin en garibi, Sipan'ın bu hayatta en çok sevdiği, tapığı gün ise o herkesin burun kıvırdığı pazartesi günüydü!

„Hafta sonunun o durgunluğunu, o yapay eğlencelerini doyasıya tattıktan sonra, pazartesi sabahı hayat sanki sıfırdan, yepyeni bir enerjiyle yeniden başlıyormuş gibi büyük bir iştahla işe güce, o laboratuvar tezgahlarına koyuluruz," diyor.

Çünkü Sipan, o genç gövdesiyle geleceğin o ağır planlarını yapmayı sevmeyen, tamamen günübirlik, anı ıskalamadan yaşamayı şiar edinmiş hür bir ruhtur.

Ben tam da şu an odamda, o loş ışığın altında klavyenin tuşlarına basarak bu satırları sayfaya üflerken, masanın üzerindeki telefon aniden titriyor; arayan bizim dumanlı Mérxas... Gecenin saati epey geç olmasına, akreple yelkovan tekinsiz bir vaktin üzerine devrilmesine rağmen, bir arayayım şansımı deneyeyim demiş; çünkü o da pazar günleri benim o mimar gövdemi yatakta uzun uzun dinlendirdiğimi bildiği

için, bu saatte erkenden yatağa gitmeyeceğimi, o bilgisayar ışığında kelimelerle raks ettiğimi çok iyi biliyor.

„Forumda Jan bana hitaben uzun uzun bir şeyler yazmış Alan!“ diyor, sesindeki o çocuksu heyecan dalgasıyla. „Eğer şu an o yeni bölümü yazıyorsan, Jan’a buradan çok özel, çok samimi selamlarımı ilettiğimi de satırlarına ekle; onun o kıymetli eleştirilerini de tıpkı o Hollandalı Memocan’ın kelimeleri gibi aynen, tek bir harfine dokunmadan metnin içine aktar, okuyucu görsün.“

Ben de kulaklığı düzeltip, klavyeden elimi çekmeden ona karşılık veriyorum:

„O zaman Mérxas dostum, madem Jan sana o kadar değer verip yazmış; istersen bu sefer o sanal foruma bizzat kendin girip, o ketum dilini çözerek Jan’a kendi kelimelerinin güzel bir cevap versen senin için çok daha hayırlı ve edebi olur, ne dersin?“ diyorum. Ama o, o tanıdık tereddüdün o soğuk duvarına çarparak sustu ve:

„Yok, yok!“ diyor, o her zamanki ürkek hırçınlığıyla. „Ben artık o sanal âlemde kimseye tek bir satır dahi yazmam! Ayrıca istersen Jan’ın dediğini yap, o bloğu o yabancı gözlerin tartışmasına aç; ama sakın ola benden tek bir cevap bile beklemesinler. Benim şu dünyada kimseye laf yetiştirecek, iki kelam edecek halim mi kalmış sanki? Şayet senin içinden geliyorsa otur kendin cevap yaz, ama beni bu işe karıştırma, ben yapamam. Bir de... Bir de şu an göğsüm fena halde daralıyor Alan. Canım yine o tekinsiz ormanın derinliklerine gitmek, o ağaçların karşısında avazım çıktığı kadar bağırarak istiyor. Ne dersin, benim için bir iki saatini feda edemez misin?“

Ben de o dün geceden kalan edebi yorgunlukla yüzümü buruşturarak:

„Yahu Mérxas, dün gece ormana kadar gittik de ne oldu? Ağaçların karşısında dut yemiş bülbül gibi sustun, tek bir çığlık bile koparamadın göğsünden. Gitmeyelim en iyisi, evinde otur dinlen,“ diyorum; ama o çocuksu bir ısrarla gözlerimin içine bakınca dayanamıyorum. „İyi, tamam o zaman, madem bu kadar çok istiyorsun, gidelim!“ diyorum.

Mérxas’ın o sessiz evi benim bu iki odalı daireme yürüyerek topu topuna beş dakikalık bir mesafede. O kapımı çalmadan evvel, masanın üzerindeki o parıltılı ekrana yanaşıp gelen elektronik postalarım hızla göz atmak istiyorum. Gelen kutusunda İsa’dan bir e-mail duruyor. Şöyle bir süzüyorum satırları; gerçekten de hayata dair çok güzel, çok derin ve kıymetli şeyler karalamış; fakat kendisinden resmi bir izin koparamadığım için o mahrem düşünceleri bu hikâyede uluorta yayımlamayacağım, dostluğun hukukuna sadık kalacağım. Ben tam o esnada bilgisayarı kapatmaya yelteniyorken kapının zili çalıyor, Mérxas o dumanlı gölgesiyle içeriye süzülüyor. Gözlerini o klavyenin üzerinde gezdirerek:

„Eğer uykusuz gecelerde böyle her önüne geleni buraya taşırsan,“ diyor sitemkar bir sesle, „Günün birinde bu senin asil hikâyen, tamamen başkalarının yazdığı o yabancı kelimelerin istilasına uğrar, senin sesin kaybolur.“

„Olsun be Mérxas!“ diyorum, o mimar sakinliğimle. „Hayatın ta kendisi de tam olarak böyle kozmik bir toplama albüm değil mi zaten? Benim için asıl önemli olan, bu sayfalara aktardığım, o tuşlarla hayata üflediğim tüm o

insanların, o kırık dökük hikâyelerin şu yeryüzünde sahiden var olmuş olmasıdır.“

„Nasıl istersen öyle yap, kalemin senin olsun,“ diyor koltuğa çökerken. „İstersen gitmeden evvel o dumanı tüten sert kahvelerimizden birer fincan içelim, ondan sonra o karanlık ormana doğru yol alırsın, ne dersin?“

„İyi, olur,“ diyorum, „Ama ben gecenin bu ilerleyen saatinde o koyu kahveden içmeyeceğim; malum, yarın sabahın o kör vaktinde kalkıp resmi mimarlık ofisindeki o çizim masasının başına geçmem, işe yetişmem lazım.“

Ona mutfakta cezvenin kokusuyla güzel bir kahve köpürtüyorum, karşısına geçip onun o ikram ettiği sert sigaralardan birini ateşliyorum. Mérxas ise o esnada ruhuna sülük gibi yapışan o amansız huzursuzlukla, odanın o dar çeperleri içerisinde tıpkı kafese kapatılmış vahşi bir leopar gibi durmaksızın dönüp duruyor; yüzündeki çizgilerden, o titreyen parmaklarından göğsünde dağlar kadar ağır bir sıkıntının hüküm sürdüğü apaçık okunuyor. Saat gecenin tam 00:44’ünü gösteriyor... Biz üzerimize o kalın paltolarımızı geçirip evden çıkıyoruz ve gecenin o zifiri, o buz gibi karanlığında, kentin arkasındaki o tekinsiz ormana doğru sessizce yol alıyoruz...

Pazartesi, 2 Şubat 2009, Saat 02:36

Ormanın o uğultulu karanlığından, o devasa ağaçların koynundan henüz yeni döndük evimize. Mérxas halen yanı başımda, yatağımın kenarında oturmuş, o biçare gözleriyle yüzüme bakıyor; dün gece o karanlık ağaçların altında, o göl kıyısında yaşanan o dehşet anlarını bu hikâyede kimseye

anlatmamam, o forum sayfalarına tek bir harf dahi çıtlamamam için adeta çocuk gibi yalvarıp yakarıyor. Ben ise çok iyi biliyorum ki, şayet içimdeki bu zehri, bu şok dalgasını tam şu an o beyaz sayfaya döküp kelimelerle evcilleştirmesem, bu gece uyku denilen o şifalı sızı gözüme bir damla bile uğramayacak, çıldıracağım. Mérxas'ın o bitmek bilmeyen feryatlarından sıyrılmak için, tıpkı o mesafeli, o soğuk kanlı Almanlar gibi artık evine, kendi yatağına gitmesini rica ediyorum. Mérxas, o kapkara gözlerini gözlerime dikerek öfkeyle haykırıyor:

„Bana ne yahu, ne halin varsa gör Alan!“ diyor, sesindeki o kırık hırçınlıkla. „Yaz ulan, içinden ne geçiyorsa, o klavyeneyi emrediyorsa öylece yaz! Sen zaten bu yazdıklarının çoğunu o edebi hayal gücünle uyduruyorsun, edebi bir yalanın arkasına saklanıyorsun! Şu sanal dünyada kim inanıyor ki senin bu süslü cümlelerine? Hem sonra, benim şu fani dünyada gerçekten kim olduğumu, göğsümde nasıl bir cehennem taşıdığımı o bizim deli fişek Sipan'dan, o vakur Helîn'dan, o koca gözli Nûdem'dan ve o heybetli Sîlan'den başka bu dünyada kim biliyor sanki? İstersen yaz, bana ne, kıyameti kopar! Onlar sanki benim şu yaralı umurumda mı? Ben burada, bu genç yaşımda hayata tutunabilmek için amansız bir ölüm kalım mücadelesi veriyorum, sen ise oturmuş o sefil romanının, o süslü kelimelerinin derdine düşmüşsün. Ben de seni bu yalan dünyada derdimi açabileceğim tek hakiki dost, bir sırdaş bilmiştim... Ama durma yaz! Yaz bakalım, günün sonunda o bembeyaz sayfalar dolunca eline ne geçecek?“

Bu zehirli kelimeleri yüzüme bir tokat gibi çarptıktan sonra kapıyı vurup o karanlık caddeden evine doğru gitti.

Ben o odanın tam ortasında, o gecenin ayazında şaşkınlık ve dehşet içinde kalakaldım. Duvara bakıyorum, saat gecenin üçüne doğru ağır adımlarla ilerliyor ve ruhumdaki bu fırtınayla benim gözüme bu gece uykusu herhalde zaten girmeyecek. Kendime o mutfağın soğukluğunda sert, simsiyah bir kahve yapayım en iyisi; sonra da hayatın, ölümün ve o meçhul insan ruhunun üzerine derinden derine, gecenin bu tekinsiz sessizliğinde uzun uzun düşüneyim. Mérxas'ın da şu an kendi odasında, o beyaz tavanı izleyerek uykusuzluktan kıvrandığını, yatmadığını çok iyi biliyorum. İçimden bir ses, „En iyisi ona hemen şimdi bir telefon et,“ diyor; onun o yaralı rızasını alarak yazarsam vicdanımın o sızlayan seli belki biraz durulur, içim daha rahat eder. Hem bana göre, benim Mérxas ile dün gece o karanlık ormanın derinliklerinde, o göl aynasının kıyısında yaşadığım o dehşet verici sahneyi bu forumdaki herkes, tüm o insanlık öğrenmeli ki, Mérxas bir daha asla böyle delice, böyle geri dönüşü olmayan meşum bir işe kalkışmasın, o tetiğe uzanmasın. Kendi dediği gibi, yukarıda isimlerini sevgiyle saydığım o birkaç dost yüzünden başka bu koca kentte kimse onu tanımıyor zaten. Tanısalar ne olacak, tanımasalar ne değişecek ki? Onun o her gece dudaklarından dökülen, „İntihar etmek istiyorum, bu gece canıma kıyacağım“ feryatları, aslında o karanlık dehlizden gökyüzüne doğru fırlatılmış çaresiz birer imdat çağrısı, bir sessiz çılgınlıktı... O, aslında o yaralı çocuk haliyle benden, benim dostluğumdan merhamet ve yardım istiyordu. Ah Mérxas... Keşke bu gece o soğuk evine gitmeseydi de, benim yanımda, şu güvenli odada kalsaydı çok daha iyi olurdu...

Neyse... Olanlar oldu bir kere, kelimeler artık serbest kalmalı.

Biz dün gece o uğultulu ormanın ağaçları arasında, o dar patikada sessizce yürürken; Mérxas aniden durdu ve bana o güne dek ruhunun en gizli, en mahrem odalarında sakladığı o sarsıcı sırrını açtı. Kendisinin biyolojik olarak bir erkek olmasına rağmen aslında biseksüel, hatta ruhunun derinliklerinde tam bir lezbiyen olduğunu, çünkü erkeklerin o kaba dünyasından, o hoyrat tavırlarından fena halde iğrendiğini anlattı. Yani eğer bu hayata bir kadın olarak gözlerini açmış olsaydı, asla bir erkeğin elini tutmak istemeyeceğini, yine bir kadının o şefkatli tenine, o zarif sevgisine sığınmayı arzulayacağını fısıldadı. Erkeklerin kurduğu bu vahşi dünyadan nefret ettiği için, kendisini bazen o narin bir kadınmış gibi hissettiğini, aslında yanlış bir erkek vücuduna hapsedilmiş mahzun bir kadın ruhu taşıdığını söyledi. Gecenin o kimsenin olmadığı en koyu anlarında, odasının kapısını kilitleyip gizlice o zarif kadın elbiselerini giydiğini, fakat çilekeş annesiyle o otoriter babası aniden içeri girip bu manzarayı görecekler ve o muhafazakar yürekleriyle bir şok geçirecekler diye de ödünün koptuğunu, korkudan tir tir titrediğini anlattı.

Biz ormanın o arka tarafında gizlenen, ağaçların kuşattığı o durgun göle yaklaştığımızda, suyun yüzeyi adeta siyah bir ayna gibi pürüzsüz ve düm düzdü. Doğanın o mutlak sessizliğini sadece meçhul bazı gece hayvanlarının ürpertici çığlıkları bozuyor; çok uzaklardan ise o göğe yükselen Frankfurt'un parıltılı silueti seçiliyor, otobandan akıp giden o süratli arabaların boğuk uğultusu kulaklarımızda yankılanıyordu. Mérxas yavaş, hipnotize olmuş adımlarla o siyah göle doğru yürüdü, eğilip yerden yassı bir taş aldı ve suyun yüzeyine fırlattı. Taş, o karanlık suyun üzerinde bir kuğu gibi dans edercesine seke seke kayıp gitti, gecenin kalbinde halkalar bıraktı. Mérxas durmadı, yerden bir taş daha aldı,

göle fırlattı ve aniden yüzünü bana dönerek, o gözlerindeki kapkara uçuşurumu açtı:

„Benim bu sefil yaşamım kelimenin tam anlamıyla koca bir boktandır Alan, koca bir hiç!“ dedi ve o an zaman durdu... Sağ cebinden o soğuk, o kapkara tabancayı çıkarıp şimşek hızıyla bana doğru uzattı:

„Hadi Alan! Sana yalvarıyorum, ne olursun çek şu tetiği ve öldür beni! Bitir şu işi!“ dedi, sesindeki o mutlak çaresizlikle.

Ben o an neye uğradığımı şaşırdım, beynimden aşağı kaynar sular döküldü, kelimenin tam anlamıyla dehşetengiz bir şok geçirdim.

„Yahu sen ne yapıyorsun! Bu ölümcül oyuncağı, bu tabancayı gecenin bu tekinsiz saatinde nereden buldun, nereden getirdin?“ diye bağırdım hemen, ellerim titreyerek.

„Frankfurt’un o karanlık arka sokaklarından gizlice satın aldım,“ dedi, sesinde en ufak bir titreme bile olmadan. „Şimdi ben arkamı sana, o durgun göle doğru döneceğim; sen de hiç tereddüt etmeden, o namluyu tam şu ensemeye, küçük beynime dayayıp vuracaksın beni...“ dedi ve o an dondum kaldım. „Ne olursun yap bunu Alan... Şu yeryüzünde bana bu büyük iyiliği, bu kutsal kurtuluşu ancak ve ancak senin o namuslu dostluğun yapabilir...“ diye ekledi.

Ben o anki refleksiyle ve can havliyle, ne yaptığımı bile bilmeden tabancayı onun o titreşen ellerinden çekip aldım; içgüdüsel bir öfkeyle namluyu o gökyüzünün karanlığına, yıldızların yüzüne doğru çevirdim ve ardı ardına tetiğe bastım. *Güm! Güm! Güm!* O vahşi patlama sesleri ormanın

uğultusunda yankılanırken havaya birkaç kez ateş ederek sarjördeki tüm o ölümcül mermileri bir bir boşalttım.

„Hayır, asla olmaz! Kendine gel ulan!“ diye kükredim, ormanı ayağa kaldıracak bir sesle. „Sen besbelli ki delirmişsin, çıldırmışsın sen! Kaldı ki ben bir yazarım, bir mimarım; ben senin o karanlık planların için tetik çekecek, bir insanı öldürecek o canılığı, o kapasiteyi ruhunda taşıyan bir katil miyim?“

Mérxas benim bu ani ve sert reaksiyonumdan sonra yüzüme nefretle baktı, beni korkaklıkla, o entelektüel laf gevezeliğiyle suçlamaya başladı. Benim o hayata dair yazdığım, forumlarda paylaştığım her şey sadece kuru bir kelime kalabalığından, boş bir gevezelikten ibaretmiş... Nasıl olur da ben, onun gibi acılar içinde kıvranan bir dosta şu fani dünyadaki bu son iyiliği, bu ölümcül şefkati bile çok görebilirmişim?

„Yahu kardeşim, sen kafayı mı yedin, deli misin nesen? Olmaz diyorum sana, olmaz!“ dedim, tabancayı montumun cebine gizleyerek. „Bir insan şu şanlı dünyaya ölmek için değil, o hayatın tadını sürmek, yaşamak için gözlerini açar. Hem sen hiç merak edip o vaktini zorlama; doğanın o kaçınılmaz kanunuyla günün birinde zaten o kara toprağa gireceksin, zaten öleceksin! Hadi bakalım, düş önüme, derhal eve gidiyoruz!“

Tabii dürüst olmak gerekirse, o karanlık ağaçların arasında bu tumturaklı cümleleri kurarken benim de zihnim darımdağındı, korkudan ne dediğimi kesin olarak bilmiyordum. Ben sahiden hayatımda ilk kez böyle çıplak bir ölüm tecrübesiyle, böylesi bir dehşetle yüzleşmiş, şok geçirmiştım. Yol boyunca durmaksızın, aralıksız bir şekilde, sesimin son

tonuyla bağırp çağırarak konuşuyordum; onun o yaralı kalbini teselli etmek, o intihar denilen meşum düşünceden vazgeçirmek için kelimelerle adeta bir duvar örmeye çalıştım. Ama o, ne söylersem söyleyeyim kafasını sallayıp „olmaz“ dese de, ne çare, tabancanın o soğuk karnında zaten tek bir mermi bile kalmamıştı artık! O ıssız patikada epeyce tartıştık, seslerimiz o karanlık ağaçların yapraklarında yankılandı durdu. O bana kendisini o göl kıyısında katletmem için yalvarıp duruyorken, ben adımlarımı hızlandırıp kentin o gri ışıklarına, eve doğru yol aldım... Dönüş yolunun o son demlerinde ise ikimizin de dudaklarına kilit vurulmuştu, tek bir kelime dahi konuşmadık; çünkü ben onun bu sorumsuzluğuna, beni böyle bir cinayetin eşiğine sürüklemek istemesine karşı inanılmaz derecede öfkelenmiş, kızmıştım...

Eve vardık, üzerimizdeki o buz gibi paltoları fırlatıp mutfağa geçtim ve ikimize de o yatıştırıcı sert kahvelerden birer fincan yaptım. Fincanı önüne sertçe bırakarak:

„Vallahi Mérxas,“ dedim, gözlerimi gözlerine dikerek, „Ben dün gece ve bugün o göl kıyısında yaşadığımız ne kadar dehşetengiz hadise varsa, hepsini ama hepsini o klavyenin başına geçip tek bir satırını bile gizlemeden bir yazacağım! İsterse o vakur Helîn okusun, isterse o sanal forumdaki kim okursa okusun, inan artık umurumda bile değil. Ben şahsen senin bu genç yaşında o soğuk mezara girmeni, ölmeni istemiyorum. Sen içindeki bu marazi hastalıkla, bu ağır felç halinle de olsa bu hayatta kalmalı, yaşamalısın. Sanırım benim bu yazdığım hikâyeyi o ekranların başında takip eden o vefakar okuyucular da tam olarak benim gibi düşünüyorlar. Büyük acılar çekiyorsun, ruhun o dehlizlerde un ufak oluyor, biliyorum; ama nasılsa günün birinde o mutlak ölüm kapını çalacak. Şimdi kendi ellerinle o gencecik canına kıymana hiçbir mantıklı anlam

veremediğim gibi, artık daha fazla bu intihar mevzusu üzerinde seninle çene yormak, tartışmak da istemiyorum. Yeter yahu! Beni daha fazla kızdırıp çileden çıkarma, vallahi şu hikâyeyi de tam şu an burada bitirir, bir daha tek bir harf bile yazmam!”

Sonra odadaki o gergin, o buz kesmiş havayı biraz olsun yumuşatabilmek adına şakaya vurarak:

„Hem bilirsin, şayet sen ölürsen benim bu edebi hikâye de anında başsız kalır, biter! Bense daha birkaç gün daha bu klavyenin başında keyifle yazmak, kelimelerin tadını çıkarmak istiyorum,“ dedim.

Mérxas, kahvesinden hüznü bir yudum alarak yüzüme baktı:

„Bak işte!“ dedi, o kırgın sesiyle. „Sen aslında beni, benim o can çekişen ruhumu değil; sadece kendini ve o bencil hikâyeni düşünüyorsun. Ben senin o entelektüel dünyanda gerçekten zerre kadar umurunda değilim Alan. Sen ne biçim, ne kadar katı bir insansın böyle?“ dedi.

O an, ona karşı o yolda bağırıp çağırdığıma, kızıp köpürdüğüme içten içe bin pişman olmuştum; çünkü karşımda duran bu çocuk bir oyun oynamıyor, o sanal alemlerdeki gibi rol yapmıyordu, o kelimenin tam anlamıyla klinikte yatması gereken ağır bir hastaydı... Ama ne çare, iş işten geçmiş, o sert kelimeler ağzımdan bir kez dökülmüştü...

Nûdem... Otuz iki yaşının o en olgun baharında, asil yüz hatlarına sahip, Mardin'in o kadim topraklarından kopup gelmiş bir İngilizce ilkokul öğretmenidir. Yükseköğrenimini –Helîn'nın o benzinlik sohbetlerinde bana gizlice anlattığına göre– o puslu Londra kentinde büyük bir başarıyla tamamlamış. Fakat ailesinin, köklerinin Frankfurt'ta olması sebebiyle o parıltılı Londra hayatını bir kenara bırakıp yeniden bu gri şehre geri dönmüş. Nûdem'in o gizemli hayatı hakkında şimdilik bildiklerim sadece bu küçük teferruatlardan ibaret.

Duvara bakıyorum, saat sabahın dokuzuna doğru ağır adımlarla ilerliyor; ben her ne kadar yatağa uzanıp dün gecenin o kabus gibi çöken yorgunluğunu uyuyarak atlatmak istedimse de nafile... Mérxas ile dün gece o karanlık ormanda yaşadığımız o dehşet anları, bir de birkaç saat sonra gitmek zorunda olduğum o resmi mimarlık ofisindeki yoğun işlerim zihnimi bir mengene gibi sıkıştırıyor; içimdeki bu yüksek heyecan dalgası yüzünden bir türlü uyuyamıyorum. Mutfağa geçip kendime sakinleştirici bir kediotu çayı demliyorum, ardından o ecza dolabından güçlü bir uyku hapi yutuyorum; ama nafile, uykusuzluktan ve o zihinsel yorgunluktan ötürü şu an adeta alkolsüz bir sarhoş gibiyim, ayaklarım birbirine dolanıyor.

Merak ediyorum, acaba o koca gözlü Nûdem şu dakikalarda o gürültülü okul sıralarında çocuklara ders mi veriyor? Yoksa henüz evinde, o loş odasında kahvesini yudumlarken o karakteristik burnuna düşen saçlarını mı düzeltiyor? Ne yapıyor acaba şu an? Sahi... Sahi ben neden durup dururken pazarın bu sersemliğinde onu düşünüyor, ondan bu edebi satırlarda bahsediyorum ki? Geçenlerde o tozlu kitapların

arasında Latin düşünür Publilius Syrus'un şu keskin sözünü okumuştum: „*Bir kadın ya deliler gibi sever ya da nefret eder; onun o gizemli dünyasında ortası, o gri alanı yoktur!*“

Ben de yakında, o zamanın amansız çarkları arasında kırk iki yaşına merdiven dayayacağım. Bu fani hayatta halen arkamda bırakabileceğim, sesini duyduğumda içimin titreyeceği çocuklarım olmadığı gibi; şu koskoca yeryüzünde beni o karşılıksız, o temiz duyguyla seven annem ve canım kardeşlerimden başka hiçbir kadın da yok. Ama ne yapalım, hayatın o mutlak kanunu bu işte! Sahi, neydi bu aşk denilen asırlık muamma? Bir yerde okumuştum, hınzır bir yazar şöyle not düşmüştü sayfaya: „*Her kadın mutlaka evlenmeli, ama her erkek ne olursa olsun evlilikten uzak durmalı, evlenmemelidir!*“ Belki de haklılık payı vardır bu sözün; ama sormak gerek, şayet o evlenilecek erkekler evlilikten bucak bucak kaçarsa, o güzel kadınlar kiminle evlenip yuva kuracak? Kadınların hepsi o lezbiyenlik rüzgarına kapılıp gidecek değil ya?

Geçmişimin o uzak sayfalarında, Jacqueline ile gerçekten çok güzel, çok derin ve uzun yıllara yayılan asil bir arkadaşlığımız, bir sevdamız olmuştu. Bana her fırsatta, o büyüleyici sesiyle beni dünyadaki her şeyden çok sevdiğini söylediği halde, günün birinde beni arkamdan vurarak başka bir erkeğin teniyle kandırdı, aldattı. Ben de bir mimar gururuyla, hiç tereddüt etmeden onun bu hayattaki çıkış biletini eline verdim, onu hayatımdan ebediyen sürgün ettim. Bu ihanet o dönem benim o narin ruhuma inanılmaz derecede ağır bir darbe vurdu, çok acı çektim. O fırtınalı kadından sonra hayatıma giren Agape ise, yeryüzünün gerçekten en kıskanç, ruhu en çok daraltan kadınıydı. Onun o boğucu sevgisinin üzerine sanal forumlarda o meşhur „**Agape**“ denilen hikâyeyi yazdım; o sayfayı da kapattıktan sonra bir

daha asla böyle dünyevi streslerin, o kadın nazlarının girdabına girmeyeceğime, ömrümün kalanını tıpkı o bilge dervişler gibi sakın, bakir ve mutlak bir inziva içinde yaşayacağıma kendi kendime yemin ettim.

Peki ya şimdi?.. Nûdem mı? Kırık dökük bir ruhla yeniden o yangının ortasına atılmak, yeniden aşkın o kor ateşinde yanmak... Benim bu yorgun kırk iki yaşımla, bu derviş hayatımla olacak iş mi acaba? Vallahi dürüst olmak gerekirse, o büyük aşklardan, o süslü sevgilerden, tutulamayacak o ağır yeminlerden ve o yapay iltifatları havada uçurmaktan doğrusu fena halde korkuyor, çekiniyorum. Hele o dünyaya bir çocuk getirmek, o devasa sorumluluğu omuzlamak konusunda da aynen bizim o çılgın fizikçi Sipan gibi düşünüyorum. Her Allah'ın günü o resmi ofiste 9-10 saat boyunca aralıksız çalış, çizim masalarında ömür tüket; ondan sonra o yorgun gövdeyle eve gel ve çocukların o bitmeyen gürültüsüyle, o bitmeyen ihtiyaçlarıyla uğraş... İnsanın kendine, o edebi yazılarına ve felsefi düşüncelerine ayıracak tek bir saniyesi bile kalmıyor ki! Belki de bundan tam yüz yıl evvel, o diyalektik materyalizmin babası Engels tam olarak bu çürümeyi kast ederek: „*Batı toplumundaki o vahşi kapitalizm, en nihayetinde o kutsal aile yapısını kökünden bitirecek, yok edecektir*“ diye yazmıştı. Gerçekten de dünyaya bir çocuk fırlatmak, onun kaderini üstlenmek muazzam bir sorumluluktur. Belki de ben de tıpkı Sipan ve Mérxas gibi, hayatın o ağır sorumluluklarını üstlenmekten bucak bucak kaçan ürkek biriyim. Ama öte yandan, kendimi onlarla bir tutarak haksızlık etmeyeyim; ne de olsa onlar klinik olarak hasta, bense sadece mutlak yalnızlığına aşık bir dervişim...

En iyisi bu meçhul kadın düşüncelerini bir kenara bırakıp, kendi asıl işime gücüme, o masamdaki çizimlerime geri döneyim.

Yine de insan sormadan edemiyor; kadın denilen o varlık, kâinatın en meraklı, en estetik ve en kusursuz organize olmuş muazzam bir organizmasıdır. Kadınsız, aşksız ve o asil duygulardan mahrum bir hayat, aslında yaşanmaya değer hakiki bir hayat değildir.

Acaba ben şu an parmaklarımdan dökülen tüm bu edebi satırlara, bu aşka dair yazdıklarıma gerçekten kalpten inanıyor muyuz?

Aşk dedim de sahi... Aslında aşk, öyle o internet sözlüklerindeki süslü kelimelerle, tıp kitaplarındaki kuru terimlerle asla anlatılamayacak kadar efsunlu, yaşanması elzem bir hikâyedir. Aşkı ve o kutsal sevgiyi ancak o ateşin tam ortasında kalbi yanan, o duyguyu iliklerine kadar yaşayan ruhlar bilir. Bizim bahtsız Mérxas, henüz 16 yaşının o pembe ergenlik döneminde kağıt üzerinde bir kez âşık olmuş; yani aşkın o teorik kokusunu az çok biliyor, ama o aşkı gerçek hayatın pratik sahnesinde, o mahrem yakınlıkta asla doya doya yaşayamamıştır. Geçenlerde internetteki edebi bir sayfada rastlamıştım, şöyle yazıyordu: „*Aşk, insanın elini kolunu bağlayan o kaçınılmaz kader gibi bir şeydir. Sevgiliye o buruk 'hoşça kal' dedikten asırlar sonra bile, o dünya gözüyle onunla tekrar karşılaşacağını kesin olarak bilmektir. Aşk, insanlığın mutluluk dediği o soyut olgunun etten ve kemikten kendisidir. Sizi o şefkatle kucaklayan kolların, zaman durdukça sizi daha da çok, daha da sıkı sarmasıdır...*“ Gerçekten de aşk, benim şu fani dünyada şahsen tanıklık ettiğim en güzel, en ilahi duygudur. Ama gelin görün ki bu aşkı kelimelerle nasıl tarif etmeli, nasıl anlatmalı? İnanın ben

de bilmiyorum. Bizim Mérxas da günün birinde o karanlık dehlizinden çıkıp deliler gibi âşık olmalı; sevmeyi, sevilmeyi ve o kaybettiği insani mutluluğu yeniden öğrenmeli. Ama çocukcağız tam yedi uzun senedir o soğuk hastane koridorlarında tedavi görüyor; bu kentte kapısını çalmadığı hemen hiçbir psikolog kalmamış, aylarca o kasvetli psikiyatri kliniklerinde yatmış. Avuç dolusu o ağır, o beyni uyuşturan kırmızı reçeteli ilaçları alıyor; ama ne çare, yine de yaşamayı, o sabahları uyanmayı bir türlü sevmiyor, her fırsatta intihar edip o karanlığa karışmak istiyor.

Peki, ben... Ben bir dost, bir yazar olarak bu yaralı çocuğa nasıl yardım edebilirim acaba?

Pazartesi günleri, o güzel gözlü Nûdem saat 10:50 ile 11:40 arasında o küçük çocuklara İngilizce dersi vereceğinden, şu dakikalarda henüz evindedir, hazırlanıyordur. O da tıpkı Helîn ve o bizim diğer benzinlik ahalisi gibi benim bu forumlarda harf harf paylaştığım Mérxas'ın hikâyesini büyük bir merakla takip ediyor. Belki de tam şu an, o da bilgisayarının başına oturmuş, o zarif parmaklarıyla bana o koca gözlerinin arkasındaki düşünceleri içeren uzun bir mail yazıyordur, kim bilir? Bense klavyede bu son cümleleri tuşladıktan sonra hemen yerimden kalkacak, paltomu giyip doğrudan Mérxas'ın o sessiz evine gideceğim; çünkü ne zaman telefon etsem, o çilekeş annesi titrek bir sesle açıyor telefonu ve: „Mérxas yine o kapkara odasına çekildi Alan oğlum, yatağından kalkmıyor, dünya gözüyle kimseyle görüşmek istemiyor,“ diyor. Ben de az önce telefonda onun o ağlayan annesine; „Siz hiç kendinizi helak etmeyin anne, ben birazdan oraya geleceğim ve gerekirse Mérxas'ı elinden tutup o profesyonel hastaneye, o kliniğe yatıralım,“ dedim. Annesi o an derin bir iç çekerek, „Olur Alan oğlum, ne olur gel kurtar bizi,“ dedi.

Zavallı, çilekeş anneler!.. Neden doğururlar ki bu sancılı çocukları bu zalim dünyaya? Onların o hayırsız, o hasta çocuklarının elinden ömür boyu neler çektiklerini, içlerindeki o sönmeyen yangını şu yeryüzünde hakkıyla bilen birisi var mı acaba? O küçücük yaştan alıp, o ergenlik çağının fırtınalarına kadar bir evlada verilen o devasa, o kutsal emeği o fedakar annelerden başka kim bilir, kim anlar ki? Sonra... Sonra bir gün anlamsız bir savaşın tam ortasında, ya da bir trafik kazasında, ya da o amansız ruh hastalığının pençesinde intihar ederek ansızın ölüp gidiyor o evlatlar. Şayet bizim Mérxas bu gece o meşum düşüncesini gerçekleştirip intihar etseydi, o zavallı annesi o gri salonun ortasında ne düşünür, nasıl bir cehennem azabı çekerdi, bunu o narin kalbinde hisseden tek bir kul var mı acaba?

Neyse, vakit daralıyor; saat geç olmadan ben en iyisi hemen çıkıp Mérxas'a uğrayayım.

Saat 12:44

Mérxas'ın o sessiz evinden henüz yeni geldim odama. Sabah saat tam dokuzu çeyrek geçe o binanın kapısındaaydım. Mérxas o kapkara depresyonun etkisiyle bana kapıyı ilk etapta kesinlikle açmak istemedi; kilitli kapının ardında, o çilekeş annesiyle birlikte dakikalar boyu dökmediğimiz dil, etmediğimiz yalvarış kalmadı, en nihayetinde o demir kilidi söküp içeri girmemize izin verdi. Küçücük, adeta bir hapisane hücrelerini andıran mahzun bir odası var Mérxas'ın. Topu topuna 12 ya da 14 metrekarelik dar bir alan... Tavanı ve duvarları o hastane beyazına boyanmış, insanı freezes eden çiğ bir oda. Dışarıya açılan penceresi de öyle büyük, ferah sayılmaz. O kapıdan içeriye adımınızı attığınızda, hemen sol tarafta, duvarın önünde bir metre genişliğinde, tüm

o edebi ve şahsi eşyalarının yığılı olduğu simsiyah bir raf göze çarpıyor. O rafın hemen arkasında o serin yatağı, yatağın tam karşısında ise o emektar bilgisayarının üzerinde durduğu siyah bir çalışma masası ve masanın önünde de o siyah ahşap sandalye... Oda inanılmaz derecede tertemiz, pırıl pırıl. Belli ki o fedakar annesi sabahın köründe içeri girip her yeri silmiş, o kırık dökük eşyaları tek tek düzeltmiş. Mérxas, o bitkin çehresiyle bana göz ucuyla odadaki o siyah sandalyeyi işaret etti; ben de sessizce geçip o sandalyeye oturdum. O ise o yorgun gövdesiyle, yanına o koruyucu bir melek gibi sokulan annesiyle birlikte yatağın kenarına ilişti.

„Eee... Nasıl gidiyor bakalım Mérxas... İyi misin dostum?“ diye sordum, dün geceki o dehşet anlarını gizlemeye çalışarak.

Mérxas ilkin o kapkara, o dipsiz gözleriyle bana baktı, ardından başını yavaşça yere indirip annesine döndü... Annesi, o kırıkmış ellerini önünde birleştirerek:

„Her zaman ki gibi Alan oğlum,“ dedi, sesindeki o mutlak kabullenişle. „Değişen, yüreğimize su serpen hiçbir şey yok!“ Anlaşılan o dünya tatlısı annesinin, dün gece o karanlık ormanın derinliklerinde, o göl kıyısında oğlunun kafamıza dayamaya çalıştığı o silahtan, o ölümcül krizden zerre kadar haberi yoktu. Şayet ben dün gece o ormanda soğukkanlılığımı kaybedip Mérxas'ın o çılgın isteğine boyun eğseydim ve o tetiği onun kafasına çekseydim; şimdi şu an bu sıcak odada, bu masanın başında oturup bu edebi satırları yazıyor olmayacaktım. Orada, o gölün o siyah aynasına bakarken kalbimin nasıl sıkıştığını, o an hissettiğim o saf dehşeti buraya kelimesi kelimesine aktarmayı çok isterdim ama inan dürüst olmak gerekirse buna gerçekten kalbimin takati yetmiyor, yapamıyorum. O an odada, o çilekeş kadının

yüzüne bakıp; „*Anacığım, sizin bu biricik oğlunuz dün gece beni katil yapıyordu, intihar etmek istiyor, gelin şunu zorla akıl hastanesine kaldıralım*“ diye haykırmayı geçirdim içimden; fakat sonra o solgun yüze bakınca aniden vazgeçtim. Annesi bilmesin, bu ağır yükü o zayıf omuzlarına almasın dedim. Şayet bir gün Mérxas o meşum kararı kesin olarak verir ve intihar ederse, artık eder ve o an zaten her şey için çok geç olmuş demektir. Ama şu an asıl önemli olan, o kozmik mucize, onun tüm bu kıyamete rağmen hâlâ hayatta olması ve tam karşımda nefes almasıdır.

Mérxas'ın annesi mutfağa geçip bize o kokulu kahvelerimizden yapınca, ben Mérxas'ın gözlerinin içine bakarak, o profesyonel ruh hastanesine gitmemiz hususunda bu sefer bayağı sert ve ısrarcı bir tonda konuştum. O da elindeki fincana bakıp iyice düşündükten, içindeki o canavarla tartıştıktan sonra en nihayetinde başını sallayıp „olur“ dedi; zaten dışarıdan bakıldığında da uykusuzluktan ve o buhrandan ötürü inanılmaz derecede kötü, bitkin gözüküyordu. Kahvelerimizi o sessizliğin içinde son yudumuna kadar içtikten sonra, vakit kaybetmeden Mérxas'ı o büyük kentin psikiyatri hastanesine götürüp resmen yatırdık. Bizim dumanlı Mérxas şimdi en az altı hafta boyunca o beyaz odalarda, uzman doktorların gözetiminde kalacak; çünkü ben kliniğe vardığımızda oradaki nöbetçi başhekiye dün gece ormanda yaşanan o intihar teşebbüsünü, o silah mevzusunu açık seçik, tek bir ayrıntıyı bile gizlemeden anlattım. Onlar artık modern tıbbın o imkanlarıyla onun o kırık ruhuna bir çare bulurlar inşallah, tek duam budur...

Hastanenin o demir kapısından çıkıp eve dönerken gökyüzüne baktım; bugün artık bu saatten sonra kafayı vurup yatmanın, o uykunun arkasına saklanmanın hiçbir edebi

anlamı kalmadı. Hayat tüm o vahşi ritmiyle dışarıda akıp gidiyor...

Demin o parıltılı ekrana yanaşıp gelen kutusuna, o soğuk maillere yeniden baktım; ne çare, kimseden tek bir satır, tek bir mavi ışık gelmemiş. Sahi, Nûdem denilen o koca gözlü kızcağız durup dururken bana neden bir e-mail göndersin ki? Beni henüz doğru dürüst tanımıyor bile; şu fani dünyada topu topuna iki kez karşılaştık, beni artık sadece Helîn'nın o gizemli anlatılarından, bir de sanal forumlarda harf harf paylaştığım bu uykusuz hikâyelerimden ve web sitelerimden biliyor. İçime tekinsiz bir kurt düşüyor aniden: Acaba Helîn, o narin kızı sahiden benim o derviş yalnızlığımı dağıtmak, benim için mi o gürültülü benzinliğe getirip duruyor? Yahu ben gecenin bu saatinde kafamda neler kuruyor, neler saçmalıyorum böyle? En iyisi bu felsefi sanrıları bir kenara bırakıp kendi asıl işime gücüme, o masamdaki mimarlık çizimlerime bakayım... Akşama doğru nasılsa o tanıdık benzinliğe şöyle bir uğrarım; bakarsın kader bu ya, Nûdem da o parıltılı dükkânın bir köşesinde duruyordur. Burada, bu odanın sessizliğinde kaleme aldığım bu mahrem satırları nasılsa salı günü o kalabalık forumlara bir bir asacağım. Burada fısıldadıklarımı, Mérxas ile o göl kıyısında yaşadığımız o dehşet anlarını Nûdem şimdilik hiç ama hiç bilmiyor...

Saat 19:23

Üzerimde dağlar kadar ağır, sinsi bir yorgunluk olmasına rağmen, içimdeki o meçhul çekime karşı koyamayıp yeniden o benzinliğin neon ışıklarına doğru yürüyorum. Sipan beni o gri kapıda görür görmez çocuksu bir sevinçle gülümsüyor; fakat yüzümdeki o solgunluğu, o dün gecedен kalan edebi ve

ruhi yorgunluğu fark edince hemen o kalın kaşlarını çatıyor. Kuşkulu gözlerle dükkânın sağına soluna bakıp, adımlarını yavaşça yanıma doğru sıklaştırıyor:

„Dostum Alan, bir şey mi oldu, yolunda gitmeyen bir şeyler mi var?“ diyor, sesini alçaltarak.

Ben de göğsümde daha fazla taşıyamadığım o ağır yükü serbest bırakıyorum; dün gece o karanlık ormanda Mérxas ile aramızda olup biten o ölümcül sahneyi, o patlayan silahı bir bir anlatıyorum ona. Sipan, derin bir iç çekerek başını sallıyor:

„O ağır hasta Alan,“ diyor, gözlerindeki o gerçekçi ciddiyetle. „Onun o marazi ruhunun artık bizim dostluğumuzun ötesinde, çok acil ve profesyonel bir yardıma ihtiyacı var. İnan bana, o steril hastane odası şu an onun o karanlık dehlizleri için dünyadaki en güvenli limandır. Onu ikna edip o kliniğe kaldırmamız, onun o yaralı canını korumak adına yapabileceğiniz en asil şey olmuş,“ diyor.

Biz o neon ışıkların altında, saat gecenin dokuzuna gelene dek koca bir zamanı sadece Mérxas'ı, onun o kırık dökük zihnini konuşarak tüketiyoruz. Sipan, o her zamanki neşeli haliyle bu hayata, bu topraklara ne kadar sıkı bağlarla bağlı olduğunu, tam da bu yüzden o intihar denilen meşum düşünceleri, o ölme arzularını anlamakta fena halde zorlandığını itiraf ediyor; sonra da konuyu değiştirip bana geleceğe dair o parıltılı planlarını anlatmaya başlıyor.

Öğrendiğime göre, Sipan ve Helîn'ya o vefat eden anne ve babasından miras olarak, şu kentin göbeğinde oturdukları o geniş dört odalı daire ve bankada birikmiş tam 235 bin Euro nakit para kalmış. Bizim hırslı Sipan, bu muazzam paranın

bir kısmıyla kent merkezinde kendisine ait, cıvıl cıvıl edebi bir kafeterya açmanın hayalini kuruyor; fakat kız kardeşi Helîn o vakur duruşuyla buna kesin bir dille ‘hayır’ diyor-muş:

„Bu mirasa, bu ata parasına şimdilik asla dokunmayalım Sipan,“ diyor-muş Helîn. „Şu an benzinlikten kazandığımız mütevazı bütçe ikimizin geçimine de fazlasıyla yetiyor. Hem sonra, şayet Sipan kafeterya işletmeciliği gibi o yorucu, o gürültülü işlere bulaşırsa, o zorlu üniversite eğitimini, o asil okulunu asla tamamlayamaz, yarıda bırakır.“

Ben de araya girerek Sipan’ın gözlerinin içine bakıyorum:

„Helîn kelimesi kelimesine haklı dostum,“ diyorum. „Madem şu an kazandığınız o gündelik para hayatınızı döndürmeye yetiyor, o zaman ticari maceraları bir kenara bırakıp sadece o okulunu, o doktoranı bitirmeye bak sen.“

O da hüzünlü bir tebessümle, „Bakalım, göreceğiz bir,“ diyor, omuzlarını silkerek. „Ben de bu hayatta biraz yaşlandım sayılır Alan. Benim yaşımdaki meslektaşlarımın elinde unvanları, doktoraları uçuşurken, ben daha şu asil diplomayı bile elime alıp duvarıma asamadım.“

Ben de elini dostça sıkarak, „Sen o kutsal diplomanı ilkin sağ salim cebine koy, ondan sonra o ticari dünyada ne yapmak istiyorsan yine yap; ama ne olursa olsun o okulu bitirmelisin,“ diyorum.

Biz tam bu hararetli mevzunun ortasındayken, kapının camı aralanıyor, Helîn ve o koca gözli Nûdem da içeriye süzülüyorlar. Ben o esnada Sipan’ın hemen yanı başında, o kasanın arkasındaki kuytu koltukta oturmaktaydım. Onlar o

zarafetle içeri girince, bir mimar nezaketiyle hemen yerimden kalkıyorum ve dükkânın içindeki o yüksek ayak masasına doğru adımlıyorum. Elbette asıl niyetim, orada tüm zarafetiyle ayakta duran, o saçlarını düzelten Nûdem ile iki kelam edebilmek, onun o büyümlü sesini yakından duyabilmek. Ve çok geçmeden, o masanın etrafında Nûdem ile birlikte o kadim Kürd tarihi, Kürdler ve benim bu sanal forumlarda harf harf paylaştığım edebi yazılarım üzerine derin, efsunlu bir sohbele dalıyoruz. Zamanın nasıl aktığını fark etmediğimiz o büyümlü anların arasında, birbirimize telefon numaralarımızı, o şahsi e-mail adreslerimizi alıp veriyoruz. Nûdem o koca gözlerini gözlerime dikerek, bana mutlaka uzun bir mail yazacağını, fakat benden kesin bir edebi söz vermeme, onun o mahrem satırlarını asla bu yazdığım hikâyede uluorta yayımlamayacağımı şart koşuyor.

Ben ise o katı yazar duruşumla kafamı sallayarak, „Hayır, asla böyle bir söz veremem Nûdem!“ diyorum. „Benim şu fani hayatta, bu yazarlık yolculuğunda kiminle nasıl bir yaşanmışlığım, nasıl bir ilişkim varsa, onun ruhundan dökülen o yazılara da bu hikâyenin o beyaz sayfalarında mutlaka yer vereceğim...”

„İyi, sen nasıl istersen öyle olsun Alan! O zaman ben de o katı kurallarına karşılık sana tek bir satır bile mail yazmam,” diyor, sesindeki o hınzır meydan okumayla. Dudaklarımızda ince, pembe birer tebessüm beliriyor o an...

Saat 22:18

Bugünlük, bu yorgun salı günü için bu beyaz sayfaya son satırları karalıyorum artık. Gözüm o telefonun ekranında, içten içe hâlâ Nûdem’den gelecek o ilk gizemli maili bekliyorum. Bir yandan da o soğuk hastane odasında bıraktığım Mérxas’a ruhumun en derin yerinden şifalar

diliyorum... Onun o karanlık zihninin aydınlanması için yarın sabah üşenmeyip o eski kiliseye gidecek ve onun adına sessizce dua edeceğim. Çok iyi biliyorum, ben normalde öyle metafizik şeylere, dini ritüellere pek inanan, bel bağlayan bir adam değilimdir; ama kim bilir, belki de o gökyüzünün ötesinde, o kozmik yüceliklerde sesimizi duyan meçhul birileri vardır ve bu çaresiz çığlığımı işitir.

Sahi... Ben şu fani ömrümde o mazlum Kürdler için, o dağlardaki çocuklar için az mı gökyüzüne bakıp dua ettim sanki?

Aslına bakılırsa dua etmek denilen o şey, insan ruhunun o mutlak çaresizlikle, o duvarlarla yüzleştiği an sığındığı son bir hayatta kalma refleksidir. Şu an Mérxas'ın o delice durumu karşısında, ben de gerçekten onun o saçları ağarmış bıçare annesi kadar büyük bir çaresizliğin pençesinde kıvranıyorum. Onu öyle çok uzun yıllardır, çok yakından tanıdığım da söylenemez; ama nedendir bilinmez, onun o yaralı, o yanlışı vücuda hapsedilmiş mahzun ruhuna karşı içimde inanılmaz derecede derin bir acıma duygusu besliyorum. Biliyorum, belki de bu acıma duyguları, Mérxas'ın o dün geceki felsefi tiradında öfkeyle söylediği gibi insanı alçaltan kötü bir şeydir; ama ne çare, ben ona içten içe çok acıyorum işte. Bunun o psikolojik nedenini, ruhumdaki o gizli kökenini ben de kesin olarak bilmiyorum...

11. Bölüm

Ertesi gün o benzinliğin kuytusunda Sipan, Helin ve Nûdem'a; Mérxas hakkında dün gece o uğultulu ormanın derinliklerinde, o sakin göl kıyısında yaşadığım o dehşetengiz

sahneleri, o şarjörü havaya boşalttığım ölümcül anları tek bir teferruatı bile atlamadan bir bir anlattım. Ah dostlarım, keşke tam o esnada orada olup, benim o fırtınalı kelimelerimi dinleyen Helîn'nın o güzel yüzünü, o gözlerindeki çıplak dehşeti kendi gözlerinizle görebilseydiniz...

Kızcağızın o an sıcacık benzi soldu, yüzü saniyeler içinde sapsarı kesildi, korkudan dizlerinin bağı çözüldü de neredeyse oracıkta yere yığılacaktı.

Helîn, titreyen ellerini göğsüne bastırarak:

„Biz en iyisi, hiç vakit kaybetmeden hemen yarın sabah o soğuk hastaneye gidip onu ziyaret edelim!“ dedi, sesindeki o anaç telaşla.

Sipan de hemen lafa girerek:

„Evet, haklısın Helîn, ben yarın nasılsa o resmi ofiste çalışmıyorum, sabah erkenden gidip uğrayalım, onun yanında olduğumuzu hissettirelim gerçekten!“ dedi.

Ben de o yorgun mimar gövdem esneterek:

„O kasvetli hastane binası benim bu iki odalı evime zaten çok yakın bir mesafede, ben sabahın o ilk ışıklarıyla erkenden bir uğrar, durumuna bakarım,“ dedim. Nûdem ise tüm bu hararetli konuşmalar boyunca o köşede sessizce durdu, dudaklarından tek bir kelime dahi çıtlatmadı; çünkü o asil kadın, bizim bahtsız Mérxas'ı bizim onu tanıdığımız o eski, o derin bağlarla tanı mıyordu ne de olsa.

O gürültülü dükkânın içinde Nûdem ile arada bir, o sessizliğin ortasında göz göze geliyor, birbirimizin ruhuna dokunur gibi hafiften, gizemli bir edayla gülümsüyorduk.

Dışarıda ise o gri Frankfurt göğünden ince ince, melankolik bir yağmur çiseliyor, kentin üzerine kapkara bir gece ağır adımlarla çöküyordu...

İçimdeki o hınzır adam sormadan edemiyordu: Nûdem eğer bu gece bu benzinlikten çıkıp o yalnız evine doğru giderse ne yapacaktı acaba? Acaba o loş odasına çekildiğinde, söz verdiği gibi bana o beklediğim e-maili, ya da o küçük cep telefonundan kalbimi titretecek bir sms'i yazacak mıydı? Acaba şimdi cesaretimi toplayıp ona, „Hadi bu gece bir yerlere kaçalım, gecenin tadını çıkaralım“ desem mi diye içimden geçiriyorken; Nûdem'in o anki dalgın bakışlarından, onun da tıpkı Helin ve Sipan gibi kafasında sadece Mérxas'ı, onun o intihar krizini düşündüğü apaçık okunuyordu. Sonra kendi kendime, „Aman Alan, boş ver! Kendine gel, yarın da koca bir gündür; edebi bir arsızlıkla kadını daha ilk günden usandırıcı bir ablukaya alma, şu derviş halinle kadıncağızı kendi sessizliğinde rahat bıraksan çok daha iyi edersin,“ dedim içimdeki o sese. Hepsiyle o yağmurun altında teker teker vedalaştıktan sonra o yalnız evime doğru yürüdüm.

Ertesi gün, saat tam 14:30'da o kasvetli hastanenin gri koridorlarına adım attım ve Mérxas'ı o beyaz odasında ziyaret ettim. Ruh hali, çünkü o çılgın şok anına kıyasla biraz daha sakin, biraz daha iyi görünüyordu. Sadece gözlerinde yeryüzünün tüm yorgunluğu vardı; öğrendiğime göre gece yine o beyaz tavana bakmış, tek bir saniye bile uyuyamamıştı. Doktorlar onun bu amansız uykusuzluğunu ve o marazi nöbetlerini dizginlemek adına aldığı o ağır ilaçların dozunu epeyce yükseltmişlerdi. Odadan dışarı çıktık, hastanenin o

devasa ağaçlarla bezeli sessiz parkında ağır adımlarla dolaştık, karşılıklı birer sert sigara ateşledik. Hastane yönetimi ve doktorlar, Mérxas'ın o intihar eğilimini kontrol altında tutabilmek için yanına gölge gibi takip edecek genç bir tıp öğrencisi vermişlerdi; şayet Mérxas yeniden delice bir intihara kalkışacak olursa, o genç adam anında müdahale edecek, onu o ölümün kıyısından çekip alacaktı.

Mérxas, o sigarasının dumanını gökyüzüne doğru savurarak:

„Yahu Alan, bu can benim canım değil mi, bu hayat benim fani hayatım değil mi, sahi bu beyaz önlüklü insanlar çıldırmış mı, deli mi ne? Ben şayet kendi irademle istersem bu sefil yaşamıma son veririm, istersem de canım sıkılır yaşamaya devam ederim, onlara ne oluyor ki, neden benim ölümümün üzerine bu kadar titriyorlar?“ diye çocuksu bir hırçinlikle yakınıp duruyordu.

Yanı başımızdaki o sarışın Alman öğrenci ise eline kalın bir tıp kitabı almış, parktaki o ahşap banka oturmuş, bizim o yabancı kelimelerle yaptığımız hararetli tartışmaya zerrek kulak asmadan, tamamen kendi kitabının sayfalarına dalmıştı. Ayrıca hastane yönetimi Mérxas'ı, o ağır psikoz nöbetleri geçiren ve intihar tehlikesi en üst safhada olan o klinikteki en tehlikeli, en ağır depresyon hastalarının yanına yerleştirmişti. Üç tane genç tıp öğrencisi, günün yirmi dört saati boyunca üç vardiya halinde durmaksızın nöbet değiştirerek gözlerini Mérxas'tan ayırmıyor, onun o yaralı gölgesini daimi bir gözetim altında tutuyorlardı.

Geçenlerde internetteki edebi bir sayfada rastladığım şu parıltılı dize düşüyor zihnime: „*Aşk, kadının o ipeksi saçlarında başlayıp, o narin topuklarında son bulan muazzam, büyüleyici bir gezintidir...*“ Nüdem, o benzinliğin

neon ışıkları altında, ruhumun o estetik süzgecinden geçtikten sonra gözüme her yönüyle öyle büyüleyici, öyle güzel görünüyor ki, sanki onun o kusursuz varlığında hiçbir insani leke, hiçbir kusur yoktur.

Acaba aradan üç ay, koca bir yıl ya da iki uzun yıl geçtikten sonra da onun o koca gözleri hakkında, onun o asil ruhu hakkında yine böyle edebi, böyle yüksek cümleler kurar mıy expansion? Bir başka şair ise şöyle not düşmüştü o sayfalara: *„Aşk, o deli rüzgârın karanlık ağaçların arasında dolaşırken çıkardığı o uğultulu, o hüznü sesini tek başına dinleyip, o sevgili yanınızda olmadığı için derinden derine hayıflanmaktır...”* Sahi, aşk denilen bu efsunlu iksirle, içimizdeki o dervişane, o köklü yalnızlık bir gün sahiden giderilir miydi, yoksa bu da mı edebi bir yalandı?

O esnada masama yanaşıp elektronik postalarımı baktım; bizim o sadık okuyucumuz İsa'dan gelen mailde şu samimi satırları okudum:

“Sevgili Alan, bugünkü o sanal forumda paylaştığın yazın kelimenin tam anlamıyla su gibi akıcı, muazzam olmuş. Seni canıgönülden kutlarım. Kalemin bu sefer çok daha usta, çok daha rafine! Metinde edebi bir gedik, bir mantık çelişkisi aradım ama inan tek bir tane bile bulamadım. Bir önceki o dağınık yazında Mérxas’la o karanlık ormana gitme mevzusu vardı, o sahne iki kere mükerrer işlenmişti ve akışı biraz zedeliyordu. Ama bu sefer, o dehşet anlarını tek bir çırpıda, o tatlı ve derin akışla bir solukta okuttun bize. Hani o eski bilgiler derler ya: ‘İştah, insan yedikçe açılır.’ İşte yazı yazmak da tam olarak böyledir; sen o klavyenin tuşlarına bastıkça, kelimeler hayata üflendikçe insanın o edebi iştahı daha da çok açılıyor...”

Şayet kadim dostum İsa'nın o mailde dediği gibi, bu sefer o sayfalarda sahiden akıcı ve „biraz daha ustaca“ bir üslupla yazmayı becerebilmişsem, kibirlenmek, övünmek gibi olmasın ama içimin edebi bir sevinçle, mavi bir huzurla dolduğu apaçık bir gerçektir. O zaman, geceler boyu uykusuz kalarak bu beyaz sayfalara aktardığım tüm bu kırık hayatlar, demek ki Mérxas'ın o sinizm dolu iddialarındaki gibi boşuna, beyhude bir çabadan ibaret değildir. İsa ve o ekranların başında benim bu hikâyemi takip eden o vefakar okuyucuların bu satırları okuduklarında ruhlarında duydukları o derin hisleri, o buruk üzüntüyü, o ani mutluluğu ve o edebi sevinci kelimelerle nasıl anlatabilirim ki? İnanın bilmiyorum.

Mavi neydi sahi, o tutkulu kırmızı neyin nesiydi? Sevgi denilen o asırlık muamma gerçekten neydi? İnternetteki edebi bir forumda şairin biri şöyle karalamıştı: „*Sevgi; o saf şefkati hissetmek, o kuytu bahçelerdeki mahzun menekşelerin kokusunu ta uzaktan duyabilmek demektir; insanın kendi ruhunda sakladığı o gizli kırmızıyı, o asil maviyi dünya gözüyle görebilmesidir belki de. Sevgi; hayatı tüm çıplaklığıyla deneyimlemek, onu özümsemek ve o kutsal farkındalığın ışığı altında bilinçle yaşamaktır. Sevgi, ruhun o amansız hastalıklarına sürülen ilahi bir ilaçtır; kalpteki en derin, en kanamalı yaraların o şifalı merhemi gibidir. Sevgi, aç gönüllerde doyumluk bir ekmektir; sevgi efsunlu bir şaraptır ki, insan o kadehten içtikçe ruhu hafifler, rahatlar. Sevgi her şeydir; karşındaki o insanı, ondan geleceğe dair hiçbir şey beklemeden, arkasında hiçbir gizli amaç gütmeyen, onu sadece o olduğu için önemsemek ve ona mutlak bir değer vermektir!*“ diye yazıyorlar o beyaz sayfalara...

Ah benim canım kardeşlerim, canım okuyucularım... Ben şayet sevgi ve aşk gibi o kâinatı döndüren muazzam duyguları hakkıyla kaleme dökebilseydim; zaten o an kadının

o gizemli doğasını, o karanlık uzayın ötesindeki o kozmik sırları, o kır çiçeklerinin o büyüleyici kokusunu da tamamen çözmüş, anlamış olurdum. Ama bir mimar sakinliğiyle düşününce, en iyisi insan ruhunu böylesine hırpalayan bu tür efsunlu şeyler ile fazla uğraşmamak, o felsefi dehlizlerde kaybolmamak gerek. Gerçek hayat, tüm o çıplaklığı ve acımasızlığıyla hemen yanı başımızdan akıp gidiyorken, ben o yakıcı duyguları doyasıya yaşamak yerine, burada, bu uykusuz odada oturmuş onları kelimelerle yazmakla, edebi formlara sokmakla uğraşıyorum. En iyisi şu an o masanın üzerindeki telefonu elime alıp Nûdem’i doğrudan aramak... Bakalım o koca gözlü kız şu dakikalarda kendi yalnızlığında neler yapıyor?

Ben tam da bu uykusuz satırları klavyede karalarken, meğer bizim Nûdem foruma henüz yeni astığım o sarsıcı 10. Bölümü bir solukta okumuş ve benim hakkımda, o kendi hayal gücünün pürüzsüz tuvalinde kendisine göre edebi bir Alan resmi çizmişti bile. Beni aramak, o sesimi duymak için ekranın başında çok düşünmüş, dakikalarca tereddüt etmiş ama nedense o kadınsı gururuyla bir türlü aramaya cesaret edemiyordu. O da tam şu an, tıpkı benim onun o gizemli telefonunu beklediğim gibi, büyük bir heyecanla benim ona telefon etmemi bekliyordu. Ama Nûdem, o bildiğimiz klasik anlamdaki erkeğin o ilk adımı atmasını pasifçe bekleyen o pısrırık kadınlardan değildi; aksine, o ruhunun derinliklerinde ilgi duyduğu, o entelektüel çekim hissettiği erkeği gözünü kırpmadan arayabilecek kadar cesur, modern bir kadındı. Ama nedense bu sefer, tıpkı benim gibi bir türlü o son hamleyi yapamıyor, cesaret edip tuşlara basamıyordu. İşte tam ben kafamda bu edebi ihtimalleri tartıp bunları yazıyorken, telefonun o sessiz ekranı aniden aydınlandı ve Nûdem’den kalbimi yerinden oynatan kısa bir sms düştü ekrana:

„Alan, bu hafta sonu birlikte o görkemli operaya gidelim mi?“ diye yazmış.

Opera mı?..

Ben kentin bu gri koşturmacası içinde hayatımda opera gibi asil, opera gibi parıltılı bir şeyin var olduğunu bile çoktan unutmuşken; Nûdem’in o koca gözleriyle karşımda durup benimle oraya gitmek istemesine tabi ki çocuksu bir sevinçle, büyük bir edebi mutluluk duyuyorum.

Hafta sonu mu?.. Neden yarın değil de hafta sonu? Eyvah... Ben tam bu tatlı karmaşanın ortasındaiken, odada aniden kıyamet kopuyor; bir yandan evin o dış kapısının zili acı acı çalıyor, bir yandan da masadaki telefon çılgınlar gibi zırlıyor. Gecenin bu tekinsiz vaktinde kim olabilir acaba bu davetsiz misafir? İlkın can havliyle telefona doğru hamle yapıyorum. Ahizeden „Alan! Benim, Helîn!“ diye telaşlı bir ses yükselirken, ben bir yandan telefonu kulağımda tutup bir yandan da koridora koşarak dış kapının o otomat düğmesine ardı ardına basıyorum; ama ne çare, binanın o ana giriş kapısını aşağıda sıkıca kilitlemişler. Telefonda Helîn’ya durumun vahametini alelacele açıklıyor, kendisini hemen iki dakika sonra geri arayacağımı, ilkin aşağıya inip o kapıyı açmam gerektiğini söylüyorum. Koşarak merdivenlerden aşağı iniyorum, o dış kapının buzlu camından içeriye bakınca gözlerime inanamıyorum; karşımda, o sokak lambasının solgun ışığı altında bizim firari Mérxas duruyor!

„Mérxas! Sen... Senin ne işin, ne arıyorsun gecenin bu kör saatinde burada? Sen o klinikte, hastanede olmalı değil miydin?“ diye bağıyorum şaşkınlıkla.

„Yahu bırak Allah aşkına o kasvetli hastaneyi Alan!“ dedi, sesindeki o her zamanki hırçın, o özgürlükçü tonla. „Ben o delilerin, o beyaz önlüklülerin arasında, bütün o gencecik yaşamımı hastane koşelerinde çürüyerek mi geçireceğim yani?“

Neyse, onu o ayazdan kurtarıp yukarıya, benim o iki odalı daireme çıkardık. Mutfakta ona hemen o sakinleştirici sert kahvelerimizden birini pişirdim; o esnada söz verdiğim gibi hemen bizim o endişeli Helîn’yi aradım ve durumun aslı hissini ona bir bir izah ettim. Ah dostlarım, telefonda Helîn’nin o an nasıl üzüldüğünü, o anaç yüreğinin nasıl kan ağladığını kelimelerle tarif edemezsiniz. Telefonu kulağımdan çıkarıp bizim o asi Mérxas’ın eline tutuşturdum; Helîn ve Mérxas, o ahizenin ucunda belki tam bir saat boyunca, o gecenin sessizliğinde durmaksızın konuştular, dertleştiler. Sonra telefon kapanınca Mérxas’tan o hınzır tebessümüyle öğrendim ki, meğer bizim o vefakar Helîn ile yarın sabah için çok gizli, çok tatlı bir randevu ayarlamışlar bile. İkisi, kentin o parıltılı merkezindeki o meşhur „Einstein Cafe“de sabah erkenden baş başa güzel bir kahvaltı yapmaya gideceklermiş. Mérxas, o kahvesinden bir yudum alarak muzipçe gülümsedi ve: „Hem biliyor musun Alan, senin bu forumlarda harf harf yazdığın o edebi hikâyeler, o bizim benzinlik maceraları Helîn’nin zerre kadar umurunda bile değilmiş. Helîn bana telefonda, ‘Eğer o Alan’ın yazdığı o süslü kelimeler, o edebi hikâyeler kendisini o odasında mutlu ediyorsa, varsın o forumlarda içinden ne geçiyorsa istediği gibi yazsın, kalemi özgürdür’ dedi,“ diye anlattı. Bunu bana geçen gün o masanın başında koca gözlü Nûdem da çıtlatmıştı zaten...

Mérxas, o fincanı masaya bırakıp o beyaz odaların, o tıp öğrencilerinin kendisini kelimenin tam anlamıyla deli ettiğini, bir daha asla o kasvetli kliniğin kapısından içeri adımını dahi

atmak istemediğini büyük bir öfkeyle söylüyor. Tabii haksız da sayılmaz; dile kolay, tam 17 uzun sene boyunca o soğuk odalarda gördüğü o bitmek bilmeyen psikolojik terapilerden, yattığı o kasvetli hastanelerden, avuç dolusu yuttuğu o ağır şizofreni ilaçlarından fena halde bıkmış, ruhu ruhsuzlaşmıştı. „Ama şimdilik, bu geceki edebi bölümün altına benim çok iyi olduğumu, içimin ferahladığını yaz dostum, okuyucu öyle bilsin,“ diyordu. Ayrıca bu ruhunu kavuran biseksüellik mevzusunda, bizim o deli fişek Memocan’a iletmem için, benim onun adına kentteki birkaç uzman doktorla görüştüğümü de o sayfalara mutlaka not düşmemi istiyordu. Zira o profesör doktorlar, onun bu çift yönlü cinsel kimliğini son derece insani ve normal karşılıyorlardı. Asıl mühim sorun, onun biseksüel bir ruh taşıması değil; o beyninin kıvrımlarına sülük gibi yapışan o ağır psikoz nöbetleri, o ağır depresyonlar ve o her gece dudaklarından sızan o meşum intihar düşünceleriydi. Mérxas aniden o yaralı elini kalbine götürerek gözlerimin içine baktı:

„Söz veriyorum Alan!“ dedi, sesinde ilk kez duyduğum o net, o berrak inançla. „Söz dostum, bundan sonra bir daha asla ama asla o soğuk ölümden, o intihar sahnelerinden bahsetmeyeceğim, o defteri kapattım. Sen şimdi durma, o klavyenin başına geç ve tüm bu yaşadığımız çılgın geceyi, o hastaneden kaçışımı olduğu gibi yaz, harf harf yaz!“ diyor.

Mérxas, odadaki o geniş pencereye arkası dönük olan o rahat koltuğa kurulmuş, keyifle sigarasını tütürüyor. Besbelli ki bu gece o soğuk, o yalnız evine gitmeyecek, benim bu derviş hanemde, yanı başımda kalacak; ama bir yandan da yarın sabah o devasa Frankfurt’un göbeğinde, o kalabalık caddelerin arasında Helîn ile nasıl güvenle buluşacağını kara kara düşünüyor. Çünkü bizim firari Mérxas, o marazi agorafobisi yüzünden metroya binmekten, o yeraltındaki

gürültülü trenlerin içine girmekten ve o kalabalık meydanlarda tek başına yürümekten fena halde korkuyor, panikliyor. Ben de onun bu çaresiz halini görünce hemen masadan telefonu aldım, bizim o vefakar Helîn'yı yeniden aradım ve durumun bu lojistik fobi kısmını ona güzelce açıkladım. Helîn, o telefondaki huzur veren sesiyle hafifçe güldü:

„Aman Alan, bu mu yani sorun? Hiç dert etmesin o yaralı çocuk,“ dedi. „Nasılsa altımda araba var, o nerede isterse, sabah erkenden gelir onu senin o iki odalı dairenden kendi ellerimle alırım, birlikte kahvaltıya geçeriz.“

Sağ olasin, var olasin güzel kalpli Helîn... Onun ne kadar asil, ne kadar merhametli bir insan olduğu hayata karşı sergilediği her tavrından, o her jestinden apaçık okunuyor zaten. Ve o an, hayatımda ilk kez bizim o bahtsız Mérxas'ın o solgun yüzünde, o kapkara gözlerinin kenarında hakiki bir sevinç belirtisi, pembe bir ışık görüyorum. Satırlara „*Sanki o göl kıymındaki mutlak ölümden, o sıcak hayata yeniden dönmüş gibiydi*“ diye karalayacağım ama inan edebi bir mübalağa değil, kelimenin tam anlamıyla sahiden de öyleydi...

Daha pazar günü o karanlık gölün kıyasında, o buz gibi ayazda benden kendisini enselerinden vurarak öldürmemi, bu canı bitirmemi isteyen bu karmaşık insan; pazartesi günü kendi rızasıyla hastaneye yatırıyor, salı gecesi o klinikten bir yolunu bulup firar ediyor, gelmiş şimdi benim bu mütevazı salonumda oturmuş, yarınki kahvaltının sevinciyle çocuk gibi gözlerinin içi gülüyor! İnşallah, şu gökyüzünün altındaki tek duam odur ki, yarın sabah o güneş doğduğunda her şey yeniden tersine dönmez, o karanlık dehliz geri gelmez...

Mérxas, ben bunları klavyede hızla tuşlarken arkamdan yanaşıp ekranda yazılanları tek tek okuyor ve omzuma dostça vurarak:

„Yaz dostum, hiç durmadan yaz!“ diyor, o yüzündeki çocuksu neşeyle. „Ben artık o eski, o meşum, o ruhumu çürüten karanlığa asla geri dönmeyeceğim. Mavi olsun bundan sonra tüm gecelerimiz, masmavi... İnanması zor belki o okuyucular için ama, ben o kasvetli hastanede bugün en azından kesintisiz üç saat boyunca deliksiz uyudum. Belki de o damarlarıma zerk ettikleri o 10 mg’lık valiumun o uyuşturucu etkisindendi, bilemiyorum; ama ne olursa olsun ben bu gece o beyaz yatakta üç dört saat boyunca huzurla yattım ya, sen istersen inanma bana...”

„İyi, çok iyi o zaman madem öyle,“ diyorum, o klavyeyi yavaşça yana kaydırarak. „Haydi bakalım firari beyefendi, doğruca yatağa! Saat gecenin on ikisine doğru ağır adımlarla ilerliyor, sabaha dinç kalkman lazım...”

Odanın içinde aniden ikimizin o gür, o erkeksi kahkahaları yankılanıyor!

„Aman Mérxas, sesli gülme yahu! Benim bu Alman komşularım gürültü konusunda fena halde hassastır, şimdi duvarı tıklatıp huzurumuzu kaçırmassınlar,“ diyorum, parmağımı dudaklarıma götürerek.

Mérxas, o muzip gözlerini kırparak:

„İyi, tamam,“ dedi, „Sadece küçük bir edebi şaka yaptım. Ben geceleri gerçekten, tüm o ilaçlara rağmen halen öyle kolayca yatamıyorum Alan. O doktorların verdiği valiumlar, maliumlar, o güçlü uyku hapları benim bu volkanik zihnime

zerre kadar tesir etmiyor. En iyisi uykuya teslim olana dek şurada biraz Helîn'dan, biraz da o senin şu koca gözlü Nûdem'ından konuşalım, dedikodu yapalım. Ondan sonra, o koyu sohbet bittiğinde sen kendi yatağına yatmaya gidersin, ben de yavaşça kendi evime doğru yol alırım, ne dersin?"

„Yooo, oracıkta dur bakalım firari dostum!“ dedim, o kapıya doğru yürüyerek. „Sen öyle hemen gitmek yok, en az birkaç gün boyunca benim bu derviş hanemde misafirim kalacaksın. Bu parıltılı interneti, bu geniş salonu ve mutfaktaki tüm o cezveleri tamamen senin emrine bırakıyorum. Gecenin bir yarısı aniden o marazi deliliğin tutup da tekinsiz bir yerlere kaçmaya kalkışmayasın diye, bu dış kapıyı üzerimize sıkıca kilitleyecek, o demir anahtarı da montumun gizli cebine, tam kalbimin üzerine koyacağım. Sen artık sabaha kadar bu odanın sessizliğinde ne yaparsan yap, o senin o yaratıcı zihnine kalmış bir şey. Sana şimdi salonda pamuk gibi yumuşak bir yatak hazırlıyorum, ondan sonra da uyumak üzere kendi odama çekiliyorum! İster koltuğa uzanır o beyaz tavanı izlersin, ister o yatakta huzurla yatarsın, karar senin.“

Bu tekinsiz gece ve bu fırtınalı kısım da, kelimelerin o büyüdüğü dansıyla burada nihayete ermiş olacak artık! Bu yeni bölüm de o eski 10. bölüm gibi vurucu, onun gibi asil oldu mu, o edebi çıtayı yakaladı mı inan bilmiyorum. Bana göre sanıyorum pek olmadı, içime tam sinmedi ama söz veriyorum, arkasından gelecek olan o yeni bölümleri çok daha usta, çok daha rafine bir dille yazmayı deneyeceğim. Siz kıymetli okuyucularımın o yüksek affına ve o edebi hoşgörüsüne sığınarak, bu bölümü dijital dünyada olduğu gibi, o ham haliyle forumlara asacağım...

O sanal forumlar, o web siteleri artık tamamen benim bu uykusuz satırlarımla, benim bu kırık dökük hayat hikâye-

lerimle dolup taştı. Ama en iyisi her şeyi o kendi doğal akışına, kelimelerin o nehir yatağına bırakmak. Geleceğe dair içimde tatlı bir heyecan dalgası var; önümüzdeki cumartesi akşamı o koca gözlü Nûdem ile birlikte o görkemli kentin operasına gideceğiz, o asil aryları dinledikten sonra da doğrudan o yeraltı dünyasının kalbine, „Tanzhaus Westend“e geçip o çılgın „Techno-Trance“ ritimleriyle sabaha kadar çılgınlar gibi dans edeceğiz.

Ben tam o parıltılı cumartesinin hayaliyle bu son satırları karalarken, gözüm bir anlığına o açık olan forum sayfalarındaki diğer haberlere kayıyor ve içime buz gibi, kapkara bir edebi çelişki çöküyor:

Şu fani dünyada, benim o kendi coğrafyamda birileri o kutsal gerilla giysileriyle o karlı dağlara çıkıp özgürlük uğruna kahramanca can veriyorken, birileri o gri salonlarda kirli siyasetin çarklarını döndürüyorken, birileri o asil sanatın doruklarında geziyorken; öte tarafta binlerce mazlum insan o açlığın, o sefaletin pençesinde can çekiyor, belki de kafasını sokacak sıcak bir tek odası, yatacak bir tek şiltesi bile yok... Bense burada, bu batı konforunun ortasında o koca gözlü güzel bir kadınla operaya gitmenin edebi planlarını yapıyorum. Hayret verici, insanı kendi vicdanıyla vuran ne tuhaf, ne trajik bir paradoks değil mi bu?

Mérxas yavaş adımlarla arkamdan süzülüp geldi ve ekranda duran yukarıdaki bu vicdani satırları tek tek okudu. Yüzünde o buruk, o bilge tebessümle:

„Hee ya Alan abi, haklısın sahiden!“ dedi, o sigarasının külünü silkerek. „Ne trajik, ne kadar komik bir çelişki değil mi şu fani hayat? Burada o süslü operaya gidip o burjuva şarkılarını dinleyeceğine, o asil dağlara, o peşmerge saflarına gidip o kutsal toprağın uğruna savaşırsana ya neden

gitmiyorsun? Biz burada, bu batı kentlerinde birer kaçak gibi karı kız peşinde, o süslü hayallerin ardında ömür tüketirken; o bizim canımız, o kadim ülkemiz vahşi bir işgal altında, barbarlar tarafından talan ediliyor. Geçen gün o sanal forumdaki bir okuyucu o bilge yorumunda, ‘Siyasetin o kirli, o kaba dilini, o asil edebiyattan ve o saf sanattan kesinlikle ayırmak, uzak tutmak lazım’ diye yazmıştı. Ama ne çare Alan abi, o lanet olası siyaset, o halkımızın bitmeyen trajedisi bizim ta ruhumuza, kemiklerimize kadar işlemiş, bizi bizden almış değil mi? En iyisi sen şimdi o klavyedeki bu ağır, bu can yakan vicdani satırların hepsini tek bir tuşla sil gitsin; bize hayata dair, o kadına ve aşka dair bambaşka, daha hafif şeyler yaz!”

12. Bölüm

Çarşamba, 4 Mart 2009, Saat 07:32

Odanın sessizliğini bıçak gibi kesen çalar saatimin zili amansızca çalarken, bir yandan da Mérxas baş ucumda dikilmiş, o hırçın sesiyle, „Alan, Alan! Kalk artık!” diye bağırıp duruyor. „Modern dünya, o her sabah bıkmadan tekrarlanan iş hayatı seni çağırıyor!” diyor, sesindeki o ironik neşeyle. Ben ise tam o esnada, o bitmek bilmeyen komik rüyalarımın koridorlarında, uçsuz bucaksız bir maviliğin en derin yerinde gezinmekteyim; kartondan derme çatma bir kutuya binmiş, galaksiler arası bir seyahatte, bir gezegenden diğerine özgürce uçup gidiyorum. Dün gece o uzun edebi uykusuzluğun ardından geç yattığım için, ruhumu bu fani dünyaya ancak zor bela uyandırabiliyorum.

Mérxas mutfğa süzölüp bana sıcacık, mis kokulu bir kahve pişirmiş; fakat hareketlerinde, o kapkara gözlerinde tedirgin bir heyecan var. İçimdeki o kuşkulu yazar sormadan

edemiyor: Belki de bu çocuksu heyecanı, bugün güzel kalpli Helîn ile o „Einstein Cafe“de yapacağı o gizemli kahvaltı randevusu içindir, diye geçiriyorum aklımdan. Sesimi çıkarmıyor, o derviş sessizliğini koruyarak porselen fincandan derin bir yudum alıyorum; ardından o beyaz dumanı içime çekmek üzere parmaklarımın arasına sert bir sigara sıkıştırıyorum.

Mérxas, o buğulu cama arkasını dönerek:

„Ben bu gece, o uykusuzluğun tam ortasında tekinsiz bir şiir yazdım Alan!“ diyor, gözlerini gözlerime dikerek. „Ruhumdan dökülen o satırları okumak ister misin?“

„Olur, neden olmasın! Oku bakalım,“ diyorum. Ve onun o titrek elinden aldığım kâğıttaki şu mahrem satırlara bırakıyorum kendimi:

YALNIZLIK

Karanlık geceler gibidir içim,

Yalnızım.

Nedir arkadaşlık dediğin?

Yalnızım.

Okyanus gibi derin...

Yalnızım...

Şiiri bitirip o beyaz kâğıdı yavaşça masanın üzerine bırakıyorum.

„Güzel, sahici bir sitem,“ diyorum, sesimdeki o olgun tonla. „Arkadaşlık denilen o asırlık müessesenin aslında tam olarak ne anlama geldiğini inan ben de kesin olarak bilmiyorum Mérxas; ama yalnızlık denilen o dipsiz kuyunun, o sinsi

acının ne demek olduğunu en az senin kadar iyi biliyorum. Şimdilik buradasın, yanımdasın ya, en iyisi ben şu masadaki mimarlık çizimlerime, işime gücüme bakayım; sen de şayet yorgunsan o geniş yatakta biraz uzanıp dinlen istersen...”

„Tamam, haklısın,“ diyor ve o asil anlayışıyla kendi sessiz köşesine, büyük odaya doğru geri çekiliyor.

Saat tam 10:00’da Helîn o arabasıyla buraya, bu iki odalı daireme gelecek. Ben de o zamana dek vaktimi öldürmek adına ilkin o hararetli sanal forumlara ve internetteki günlük gazetelere şöyle bir göz atıyorum; kayda değer, mühim hiçbir şey yok. Bu koca dünya, tüm o acılarına ve karmaşasına rağmen her zamanki gibi kendi bildiği o eski yörüngesinde dönüp duruyor; ben de derin bir nefes alıp masamdaki işimin başına koyuluyorum.

Çizimlerin arasında kaybolmuşken, bir an zihnim kentin o gürültülü silüetine, New York ve Frankfurt’un gökyüzünü delen o devasa gökdelenlerine gidiyor. Acaba diyorum kendi kendime, o parıltılı cam kulelerin içinde, o çelik ofislerde gece gündüz çalışan insanlar nasıl hayatlar yaşıyorlar? Onların o modern yaşamlarının arkasında ne gibi trajik problemleri, ne gibi gizli buhranları vardır acaba?

Bir de şu yeryüzünde, o yukarılara doğru sonsuz milyarları, hesapsız servetleri olan o imtiyazlı sınıfı düşündüm. Acaba o zenginliğin, o ihtişamın içinde de tıpkı bizim Mérxas gibi intihar etmenin eşiğine gelen, o parıltılı yaşamdan fena halde bıkmış, ruhu iflas etmiş insanlar var mıydı? Bahçelerinde onlarca lüks villası olan, o büyük ve gösterişli arabalarıyla caddelerde salınan o insanlar, o konforun içinde sahiden mutlu muydular? Bakanlar, Başbakanlar, o dünyayı yöneten muktedirler o kapalı kapıların ardında nasıl birer hayat

yaşıyorlardı? Sonra zihnim o dehasıyla her şeyi inşa eden mühendisleri düşündü. Devasa bir uçağı gökyüzüne salan ya da şu an önümde ısıldayan, bu kelimeleri dünyaya yayan şu komplike kompüteri icat eden bir mühendisin zihnindeki o pürüzsüz çarkları hayal ettim.

Sahi, önümde duran bu sihirli kompüter denilen makine tam olarak nasıl işliyor, nasıl bir mucizeyle çalışıyordu?

İnsan o plastik tuşlara parmaklarıyla hafifçe basıyor, harfler o pürüzsüz ekrana adeta birer sakız gibi, birer edebi nakış gibi yapışıyor; sonra bir tıkla o yazıyı o uzak forumlara asıyorsun, dünyanın bir ucundaki hiç tanımadığın başkaları onu okuyor ve böylece zamansız bir düşünce aktarımı gerçekleşiyor. Artık bu modern çağda o elektronik iletişim sayesinde; karşılıklı hararetili tartışmalarımızı, o edebi düşünce alışverişlerimizi, ortak toplumsal kaygılarımızı, uzlaşmalarımızı, umutlarımızı, düşlerimizi ve geleceğe dair tüm o beklentilerimizi telefon kablolarının içindeki o mikroskobik optik lifler, o efsunlu ışık hızındaki cam lifler aracılığıyla birbirimize iletiyor ve paylaşıyoruz. İşte tam da bu tür derin, bu tür içinden çıkılmaz kozmik şeyleri düşündükçe, tıpkı Mérxas'ta olduğu gibi benim de kafam patlayacak gibi oluyor!

Ben masamda oturmuş tüm bunları klavyede harf harf yazarken, bizim Mérxas koridorda adeta bir hayalet gibi odaya girip gidiyor...

Mutfaktan taze kahve alıyor, sürekli sigara içiyor; çünkü benim yatak odasında sigara dumanının o ipeksi örtüsünü tüttürmek kesinlikle yasaktır. Ve bazen arkamdan süzülüp ekranda yazdığım bu felsefi satırları merakla okuyor...

„Alan!“ diyor, o alaycı yüzüyle. „Sen edebi kelimelerle uğraşırken gerçekten kafayı fena halde yemişsin, bilmem farkında mısın?“

„Neden öyle diyorsun, nesi var ki?“ diyorum, başımı ekrandan kaldırarak.

„Çünkü sana ne o elin milyarderlerinin şatafatlı yaşamından, o sırça köşklerinden Alan? Onlar bu evrenin içinde bambaşka bir galaksinin, başka bir dünyanın insanlarıdır, anlıyor musun bunu? Bizler ise bu vahşi kapitalist okyanusta çok ama çok küçük, ehemmiyetsiz balıklarız. Bizim şu fani varlığımızdan, şu odadaki nefesimizden o uzaktaki ailelerimizin dışında şu koskoca dünyada hiç kimsenin haberi yok. Bizler o devasa modern makinenin ufacık, paslı bir çarkı bile değiliz anlıyor musun? Biz şu dünyada sahiden var mıyız, yoksa hiç var olmadık mı; söyle bana, bu durum kimin umurunda, kimi ilgilendirir ki?“

Mérxas'ın o her zamanki nihilizminden sıyrılıp bu sabah böyle hararetle, böyle rasyonel konuşması doğrusu içimi edebi bir sevinçle dolduruyor; çünkü bu sözler, onun hiç olmazsa şu an var olduğunun, yaşadığının ve o uzak ailesi için hâlâ büyük bir değer taşıdığının bilincinde olduğunu gösteriyor. Ne var ki, onun o kırık ruhunda hayaller ve geleceğe dair renkli düşler fena halde eksik...

Mérxas bana göre bugün nedense o sinsi hastalığından, o intihar krizlerinden hiç ama hiç bahsetmedi. Tam iki saattir ben masamda harıl harıl çalışırken, o odanın içinde koridorda sürekli gitti geldi ve ağzından neredeyse sadece Helin'nin adı döküldü, hep ondan bahsetti. Bu durum, onun o yaralı ruhunun bir kadının ışıyla iyileşmeye başladığının kanıtı gibiydi ve beni tabi ki derinden sevindiriyordu.

Tam o esnada dış kapının zili melodik bir sesle çalıyor... Beklenen misafir, Helîn geldi! Mérxas yerinden ok gibi fırlayıp kapıya doğru koşuyor... Ve merdivenlerden aşağıya, o sokak kapısına doğru adımlarken bana neşeyle, „Ciao Alan!“ diyerek el sallıyor. „Ciao! Ciao Mérxas, yolun açık olsun!“ diye bağıriyorum arkasından.

Saat tam 11:35'te, o sokaktaki buluşmanın ardından ikisi birlikte yeniden benim daireme geri geldiler...

Helîn, arabadan indikten sonra ilk iş olarak nezaketle benim evime uğramak istemiş... İçten içe Mérxas'ın durumunu fena halde merak ediyormuş; Mérxas da o çocuksu sevinciyle, 'O zaman hadi öyleyse, sen de yukarı gel, Alan'a bir selam verelim' demiş ve onu da beraberinde yukarıya getirmiş.

„Hoş geldiniz... Helîn, birer sıcak çay mı ikram edeyim, yoksa sert bir kahve mi?“ diyorum.

Mérxas, o her zamanki iştahıyla, „Ben güzel bir kahve içerim dostum,“ diyor. Helîn ise sadece bir bardak duru su istiyor ve salonda, ayakta sanki her an aceleyle kapıdan çıkıp gidecekmiş gibi öyle sık sık duruyor...

„Lütfen ayakta durma, otur şöyle rahatça!“ diyorum ve Mérxas'ın hemen yanı başındaki o boş kadife koltuğu işaret ediyorum.

Helîn koltuğa ilişirken, Mérxas onun az önce kafede söylediği tüm o sözlerin kelimesi kelimesine haklı olduğunu itiraf ediyor. Anlaşılan bizim o vakur Helîn, o Einstein Cafe'nin masasında Mérxas'a epeyce hayat nasihati vermiş, en azından o gözü yaşlı annesinin hatırı için bile olsa bu hayata tutunması, Mérxas'ın ne olursa olsun yaşaması

gerektiğini onun o yaralı kalbine adeta kazımış. Ben araya girip Helîn'ya bakıyorum:

„Peki Helîn, o resmi ofisteki işi, vardiyanı ne yaptın?“ diyorum. „Bu çarşamba günü normalde sabahtan akşama dek çalışman gerekmiyor muydu senin?“

Helîn, o yorgun saçlarını geriye doğru atarak:

„İş yerine sabah erkenden telefon ettim Alan,“ diyor. „Şakaklarım patlayacak gibi, başım fena halde ağrıyor dedim. Önümüzdeki pazartesi gününe kadar doktor raporu aldım, evdeyim.“

„En doğrusunu, en güzelini yapmışsın!“ diyorum, kafamı sallayarak. „Senin şu son günlerde yaşadığın o gerilimden sonra gerçekten ruhsal bir dinlenmeye, derin bir nefes almaya fazlasıyla ihtiyacın vardı. İlk o deli fişek ağabeyin Sipan'ın bitmeyen vukuatları, şimdi de bizim bu firari Mérxas'ın o orman maceraları... İtiraf et, ikisi birden senin o narin omuzlarına biraz fazla ağır geldi değil mi?“

Mérxas o esnada koltukta dikleşip bana doğru dönüyor:

„Alan, sen konuşurken inan tıpkı o eski, o otoriter babalar gibi görünüyorsun,“ diyor, sesindeki o hüzünlü hayranlıkla. „Keşke ben de senin gibi hayata karşı böylesine „olgun“, böylesine sarsılmaz durabilseydim de insanlara böyle bilgece nasihatler verebilseydim... Ama ne çare Alan, bu hayatta nasihatlerle, o süslü edebi laflarla ruhun o sinsî hastalıkları, o endojen depresyonlar geçmiyor. Bu marazi hastalığın ancak o klinik tedavisini o uzman psikiyatrlar görür; ama ne yazık ki yeri geliyor, o beyaz önlüklülerin elinden bile hiçbir şey

gelmiyor. İnsanın o karanlık psikolojisi, o bilincin dehlizleri ne kadar karmaşık, ne kadar tekinsizdir biliyor musun?”

Helîn, o güzel yüzünde beliren buruk, hüzünlü bir tebessümle araya giriyor:

„Bak hele, şimdi de karşımızda büyük bir filozof gibi konuşuyor!“ diyor, Mérxas’ı işaret ederek. „Ama o şatafatlı kelimeleri sıralarken, arkasında bıraktığı o zavallı annesini, o uykusuz babasını hiç ama hiç düşünmüyor...”

Ardından o keskin gözlerini doğrudan Mérxas’ın gözlerine dikerek sesini yükseltiyor:

„Sen ve senin gibi o bencilce intihar edenler, benim şu fani hayatta tanıdığım, tanıyabileceğim en büyük egoistlersiniz! Egoistsiniz siz Mérxas, kelimenin tam anlamıyla bencil egoistler! Siz o karanlık anlarda sadece kendi acınızı, sadece kendinizi düşünürsünüz; siz o tetiği çektiğinizde ya da o ipi boynunuza geçirdiğinizde, geride kalanların ömür boyu çekecekleri o cehennem azabı, o sönmeyen yangınlar sizin zerre kadar umurunuzda bile değil, değil mi?”

Mérxas, bu ağır itham karşısında adeta sarsılıyor, elindeki sigarayı kül tablasına bırakarak:

„Hayır, asla öyle değil Helîn!“ diyor, sesindeki o çıplak çaresizlikle. „Ben aslında özümde intihar etmek, bu canı uluorta yok etmek falan istemiyorum. Ama ruhumun en derin yerinden sökülüp gelen bu meşum ölüm düşüncelerinin, bu sinsî seslerin tam olarak neden kaynaklandığını, o biyolojik kökenini inan ben de size kelimelerle anlatamam. Neyse ki şu dünyada o bizim dilimizden, o marazi halimizden anlayan o şıfalı doktorlar, o psikiyatrlar var... Yoksa biz çoktan hapı

yutmuş, o kapkara toprağın altına girmiştik bile. İntihar eden bir insanın ardından o geride kalan annelerin, o çaresiz kardeşlerin elbette nasıl büyük bir korla yandığını, nasıl acı çektiğini çok iyi biliyorum. Ama benimle aynı kaderi paylaşan ve o psikiyatri kliniğinde birlikte yattığım, yakından tanıdığım o iki kader arkadaşım geçen ay intihar ettiler; ve inan bana, onlar o kendilerini yiyen amansız acıdan, o ruhsal ıstıraptan o ölüm sayesinde ebediyen kurtuldular... Söyle- senize bana, benim bu fani yaşamım ve bu fani vücudum sadece bana ait değil mi Helîn? Eğer ben bir insan olarak bu hayatın o ağır yüklerine dayanamıyor, bu varoluşu kaldıramıyorsam; belki de bir anlık bir ölümlle her şeyi bitirmek, ömür boyu o acı dehlizlerinde kıvrılmaktan çok daha iyidir. Öyle değil mi Alan, sen bir yazar olarak söylesene, haksız mıyım?“

Ben o an büyük bir edebi sessizliğe bürünüyorum, dudaklarımı mühürleyip susuyorum. Doğrusunu isterseniz, o odanın içinde ikisi de kendi pencerelerinden, kendi kaderlerinden bakınca sonuna kadar haklıydılar. Ama bir insanın, gencecik bir fidanın böyle hoyratça ölümünü ben de tıpkı Helîn gibi içten içe bir türlü kabullenemiyor, mantığıma sığdıramıyordum. Çünkü diğer bir açıdan bakınca, o yaşam denilen kutsal hediye gerçekten kendi ellerindeydi; o canla ne yaparlarsa yapsınlardı... Ama hayır, o pazar gecesi o uğultulu ormanlık alanda, o karanlık gölün kıyısında yaşanan o dehşet anlarını, o patlayan silahı ve o çıplak ölümü yeniden düşününce içim ürperiyordu; „Hayır,“ diyordum kendi kendime, „Helîn kelimesi kelimesine haklı.“

Mérxas, benim bu sessizliğimi fark edince hüsrarla iç çekiyor:

„Siz ikiniz de bu fani hayatta o amansız hastalığın, o insanı yaşayan bir ölüye çeviren ağır endojen depresyonların aslında

ne olduğunu zerre kadar anlamıyorsunuz!“ diyor. „Benim şu dünyada intihar etmek istemem inan benim kendi irademde, benim elimde olan bir şey değil. Biliyorum, siz benim bu haykırışlarımı ciddiye almıyor, benim sadece edebi bir şaka yaptığımı, ilgi çekmeye çalıştığımı sanıyorsunuz; ama ben aslında ölüm konusunda çok ama çok ciddiyim. Ne var ki... Ben de o tetiği çeken, o asil intihar edenler kadar büyük bir cesarete maalesef sahip değilim! Şayet sen o pazar gecesi o gölün kıyısında beni vursaydın, beni orada öldürseydin Alan, biz şimdi burada, bu sıcak salonda oturmuş bunun felsefi tartışmasını yapıyor olmazdık. Ama sen bir dost olarak bana bu büyük iyiliği, bu ebedi kurtuluşu çok gördün, yapmadın bana bu iyiliği...

Ben bu intihar olgusu üzerine yıllardır kütüphanelerde çok okudum, çok araştırma yaptım Alan. Hayatın içindeki birçok değişik sosyolojik ve psikolojik faktörün etkisiyle ortaya çıkan bu efsunlu olayı açıklayabilmek için, yeryüzündeki her bilim dalı, kendi dar konu alanı içinde kalarak soruna farklı boyutlardan yaklaşıyor. Yüzyıllar boyu süren bu bilimsel açıklama çabaları, ne çare ki henüz kesin, pürüzsüz bir sonuca varmış değil. İntihar konusunda günümüze kadar sayısız felsefi düşünce, teoriler ileri sürülmüş ve binlerce klinik araştırma yapılmıştır. Birbirlerinden fena halde farklı olan bu bilimsel görüşler, intiharın o gizemli nedenlerini de bambaşka koşullara bağlarlar. İntiharın o karanlık nedenlerini doğrudan kişinin ruhuna ve yaşadığı topluma bağlayan o sosyolojik görüşlere, özellikle daha fazla değinmek ve bunlar üzerinde derin derin düşünmek yararlı olur elbette. Ama bendeki bu illetin, toplumdan ziyade daha çok *endojen*, yani tamamen biyolojik, genetik bir beyin kimyası bozukluğu olduğunu düşünüyorum! Neyse... Ruhumuzu daha fazla karartmayalım, kapatalım bu kasvetli konuyu en iyisi.“

Helîn, o esnada masanın üzerinde duran, dün gece benim harf harf yazdıklarımı, o bizim benzinlikteki konuşmalarımızı okumak istedi; ama bir yazar kıskançlığıyla o sayfaları ona açmadım, okumasına müsaade etmedim. Kendisine, metne hiçbir yabancı el değdirmeden, tek bir kelimesini bile değiştirmeden yarın sabah olduğu gibi o sanal forumlara asacağıma dair edebi bir yazar sözü verdim. Saat öğlen bire doğru yaklaşırken Helîn, Mérxas'ın o eczaneden alınan ağır klinik ilaçlarını zamanında içmesi için onu kolundan tutup o kendi evine doğru götürdü. Ben de onlar kapıdan çıkar çıkmaz o sessizliğin içinde klavyenin başına geçtim ve yukarıdaki tüm bu fırtınalı satırları ekrana bir bir tuşladım. Bakalım bizim bahtsız Mérxas, o evdeki ilaç seansının ardından buraya geri geldiğinde bana kendi ruhuna dair daha neler anlatacak, merakla bekliyorum...

Saat 14:51

Mérxas'ın o ilaç kokan evinden çıkıp buraya, benim bu sığınağıma geri geleli aslında birkaç saat oldu; ama benim masamdaki mimari projelerin, o çizimlerin yoğun olmasından ötürü klavyenin başına geçip iki satır yazamadım. Zaten bugün sırf bir istisna, edebi bir kaçamak olsun diye, o yoğun iş esnasında, çizimlerin arasında yazıyorum bu satırları. Bizim Mérxas, eve geldiğinden beri beni gerçekten hiçbir hususta rahatsız etmiyor, varlığıyla yük olmuyor. Genellikle o sessiz yatak odasına gidiyor, bazen oradaki küçük televizyona bakıyor; yanında getirdiği o küçük MP3 çalara kulaklığını takmış, kendi dünyasında müzik dinliyor. Benim durduğum bu büyük odaya ise sadece o sigarasının ipeksi dumanını tütürmek için uğruyor. Şu son birkaç saat içinde her ne yaşanmışsa, o Einstein Cafe'deki buluşmada Helîn onu adeta büyülemiş, ruhuna efsunlu bir değnek dokundurmuş

sanki. Ağzını her açtığında, durmadan büyük bir hayranlıkla Helîn'dan bahsediyor.

„Alan, biliyor musun, belki de o masada ona karşı biraz ayıp oldu,“ diyor, gözlerini kaçırarak. „Ben bugün Helîn ile o gürültülü kafedeyken kendi içime kapandım, çok ama çok az konuştum. Helîn gerçekten kelimenin tam anlamıyla çok zeki, çok asil bir kız. Bana o kısa sürede kendi hayatına dair neler anlatmadı ki?“

„Neler anlattı peki, merak ettim?“ diyorum, kalemimi masaya bırakarak.

Yüzünde hafif, hüzünlü bir gülümsemeyle:

„Sana anlatayım ki, sen de o klavyenin başına geçip o forumdaki meraklı okuyucularına bir bir anlataşın değil mi?“ diyor muzipçe. „Hayatın o çıplak acısından ve o sönmeyen kederden bahsetti... O da tıpkı ağabeyi Sipan gibi, anne ve babasının o anı, o trajik ölümünü bence kendi içinde tam olarak işleyememiş, o yası ruhunda bitirememiş. Sahi Alan... Bu dünyada insanlar neden ölür ki? Şu gökyüzünün altında sonsuzca, ölümsüzce yaşasaydık her şey çok daha güzel olmaz mıydı?“

Ben şaşkınlıkla ekrana bakakalıyorum. „Yahu Mérxas, bunu sahiden sen mi bana söylüyorsun? Kulaklarıma inanamıyorum!“ diyorum, sesimi yükselterek. „Sen daha düne kadar, hatta birkaç dakika önce bu fani yaşamın ne kadar çekilmez, ne kadar acı dolu olduğunu söylüyor, benden seni öldürmemi isteyip intihar planları yapıyordun; şimdi ise karşımda oturmuş o ebedi, o sonsuz yaşamdan bahsediyorsun? Bu ne yaman çelişki böyle?“

„Yahu ne bileyim Alan, bir anlık, o kahvenin sıcaklığıyla öyle düşündüm işte,“ diyor, omuzlarını çocuk gibi silkerek. „Kim bilir, belki de doktorlar klinikte o ilaçlarımın dozunu yükselttiğinden beri yine hafiften o manik evreye girdim, zihnim ondan böyle uçuşuyor herhalde. Ama Helîn bugün beni resmen sarstı, o asil duruşuyla beni büyüledi! Aslına bakarsan dostum, şu hayat özünde çok, çok güzel bir şeydir; ama insanı bu fani dünyada ayakta tutan, seni o sabahlara uyandıran bazı parlak rüyaları ve edebi düşleri olmalıdır insanın. Bende ise ne yazık ki uzun zamandır her şey bomboş, kapkara bir delik! Nedense şu hayatta hiçbir şeyden, o renklerden zerre kadar zevk alamıyorum... Bazen bu dünyadaki her şeyin, o aşkların ve bedenlerin ne kadar geçici, ne kadar fani olduğunu düşününce kafayı yiyesim, çıldırasım geliyor. Sonunda hepimiz o kapkara topraktan geldik, günü geldiğinde yine o soğuk toprağa döneceğiz. Bizler de neticede o vahşi doğanın birer çaresiz çocuğu değil miyiz Alan?“

„Valla Mérxas, bu senin bahsettiğin varoluşsal konular üzerine yüzyıllardır dünyanın en büyük, en dahi filozofları da ömür boyu kafa patlatıyor; ama o ölümün arkasında neyin ne olduğunu, o büyük sırrı ancak biz de öldükten sonra belki öğrenebiliriz,“ diyorum, o bilge mimar tavrımla. „Bence şu an senin için asıl mühim olan, o ölümün kıyısından dönüp şu an hayatta olman; elindeki o sert sigaranın, o sıcak kahvenin ve bugün Helîn ile yaptığın o efsunlu konuşmaların tadını sonuna kadar çıkarabilmendir. Nasılsa zamanı geldiğinde hepimiz sırayla yaşlanacağız, sonra da eğer kaderde varsa Allah'ın izniyle o ebedi uykumuza, ölüme teslim olacağız. Doğanın o sarsılmaz kanunu bence tamamen bundan ibarettir. Sahi, sen hiç şu yeryüzünde kendi iradesiyle intihar eden bir hayvan örneği gördün mü, duydun mu hiç?“

Mérxas gözlerini parıldatarak öne doğru atılıyor:

„Var, var Alan! İnan bana var!“ diyor heyecanla. „Daha geçenlerde edebi bir dergide, bilimsel bir makalede okudum; yüzlerce dev balina, meçhul bir nedenle bilinçli olarak o mavi denizi terk etmiş, sürüler halinde o kızgın kıyıya vurup adeta topluca intihar etmişler.“

„Yapma ya! Sahiden doğru mu bu anlattığın?“ diyorum, şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırarak.

„Yahu sen en iyisi o felsefi soruları bırak da masandaki o asıl işine gücüne bak Alan; şayet burada boş boş konuşup seni işinden alıkoyuyor, seni rahatsız ediyorsam ben yavaşça kendi evime de gidebilirim...“

„Yooo! Sakın ha, asla!“ diyorum, elini tutarak. „Sen beni zerre kadar rahatsız etmiyorsun dostum. Masamda birikmiş resmi bir mektup var, onu da hızlıca kaleme alacağım; ondan sonra mimarlık işlerim bugünlük için tamamen bitti sayılır... Artık projenin geri kalan kısmını yarın sabah taze bir kafayla yaparım...“

„Okay, anlaştık o zaman!“ diyor Mérxas, yüzünde o çocuksu tebessümle. „O zaman ben de gidip içerideki o küçük televizyona bakayım; bakalım şu senin bahsettiğin koca dünya, sahiden o yörüngesinde pürüzsüzce dönmeye devam ediyor mu, göreliv...“

Biz burada, bu iki odalı dairenin sessizliğinde hayatı ve ölümü tartışırken; aldığımız duyumlara göre Sipan, gecenin bu saatinde Frankfurt’un o parıltılı „**Udagawa**“ restoranında, o çok iyi tanıdığı Japon bir kadınla baş başa oturmuş keyifle suşi yiyormuş. Sipan’ın o bizim Sılan ile aylardır bitmek

bilmeyen, o evi cehenneme çeviren kavgalarının asıl gizli nedeninin, o gizemli Akana denilen kadından kaynaklandığını bugün Helîn o kafede bize uzun uzun anlattı. Gerçi Sipan'ın kendi harareti anlatımlarına bakılırsa, şimdilik Akana ile kendisi arasında henüz öyle somut, ileriye dönük bir şey yokmuş; ama ne çare ki o keskin kadınların gözünden şu fani dünyada hiçbir küçük teferruat, hiçbir kaçamak gizli kalmaz, asla kaçmaz.

Bizim deli fişek Sipan, her ne kadar Sîlan'ü ruhunun derinliklerinde hâlâ çok sevdiğini iddia etse de, özünde o kadının o boğucu ablukasından fena halde bıkmış, yıpranmıştı. Çünkü Sîlan, onun attığı her adıma, o gece hayatındaki her işine hoyratça karışıyordu. Üstelik Sîlan, o disiplinli hayatıyla alkolden ve uyuşturucu maddelerden kelimenin tam anlamıyla nefret ederdi; Sipan ise tam aksine, o gece dünyasının, alkolün ve uyuşturucunun adeta sadık bir kölesiydi. Tabi o anlık kafayla o tekinsiz dünyadan edebi bir keyif alıyordu ama bazen o dozu, o sınırı o kadar çok kaçırıyordu ki, sonu hep hüsrân oluyordu. Sipan'ın gün boyu o yeşil marihuanayı ciğerlerine çekmediği, o dumanla tütülenmediği tek bir günü bile yoktu neredeyse. Şantiyedeki işe gelirken veya akşamleyin işten eve dönerken, direksiyon başında muhakkak usta parmaklarıyla kalın bir cigara sarardı. Hele o çılgın hafta sonları geldiğinde, o yeraltı kulüplerinde eline, avucuna ne tekinsiz hap geçiyorsa gözünü kırpmadan yutardı. Sipan'ın kelimenin tam anlamıyla deli divane, uçurumun kenarında yürüyen trajik bir yaşamı vardı. O loş odalarda hayatına girip çıkan o meçhul kadınların, sabahlara kadar içtiği o sert alkollerin, damarlarına aldığı o uyuşturucuların inan haddi hesabı, hiçbir sınırı yoktu.

Helîn, o narin sesine çöken o hüzünlü tonla: „Sipan'ın o haris gözü, aslında sadece o vefat eden anne ve babamızdan geriye

kalan o miras paradadır,“ diyor iç çekerek. Sipan ise o vizyoner mimarlık edasıyla: „Ben o parayla büyük ticari işler yapacağım; bankada duran o 235 bin Euro’yu zekamla katlayıp kısa sürede milyonlar haline getireceğim,“ diye hayaller kuruyormuş. Helin ise ruhunun derinliklerinde, Sipan’ın bu muazzam mirası eline aldığı an o yeraltı dünyasında, uyuşturucu bataklığında, alkol masalarında ve meçhul kadınların koynunda bencilce yiyip bitireceğinden fena halde korkuyor; „Ben ona hakkım olan o payımı asla devretmeyeceğim, onun o hayalini kurduğu o kirli milyarlarında da zerre kadar gözüm yok,“ diyormuş kararlılıkla...

13. Bölüm

Perşembe, 5 Mart 2009, Saat 08:14

Sabah erkenden o parıltılı ekranı açtığımda, bizim uzaklardaki kadim dostumuz Memocan’dan hem bana hem de bizim firari Mérxas’a ortak, sıcacık bir elektronik posta, bir e-mail gelmiş olduğunu görüyorum. Heyecanla satırları okumaya koyuluyorum:

“Sevgili Alan, dün gece o sanal forumda paylaştığın o sarsıcı 11. Bölümü henüz birkaç dakika önce bir solukta, büyük bir edebi hayranlıkla okudum! Mérxas ile ilgili o ormandaki dehşet anlarının ardından gelen yeni, o umut dolu haberleri okuyunca inan içime mavi bir huzur doğdu, çok sevindim! Bahtsız Mérxas dostumuza ruhumun en derin yerinden büyük geçmiş olsun dileklerimi iletiyorum. Senin bu son bölümde harf harf yazdığın o satırlara bakılacak olursa, Mérxas’ın o yaralı ruhunda, o karamsar dünyasında nihayet iyiye, hayata

doğru giden bazı umut verici emareler, pembe ışıklar belirmeye başlamış.

Bence bu hayatta onun o marazi hastalığına, o dipsiz dehlizlerine gelebilecek en şifalı, en asil ilaç; onu tüm kalbiyle, o karşılıksız merhametiyle seven (ki bu anlattıklarına bakılırsa o asil kız Helîn'ydı) güzel bir kadınla birlikte ortak bir hayatı, o aynı yuvayı paylaşması olacaktır diye düşünüyorum. Mérxas'ın o her şeyi anlamsız gören boş hayatına hakiki bir anlam katacak, o narin gövdesine yeniden canlılık ve o eski yaşam sevincini aşılacak birisinin varlığı; onu her gece yiyip bitiren o kısır döngüden ve içini kapkara bir bulut gibi karartan o meşum ölüm düşüncelerinden hızla sıyrılmasına muazzam bir şekilde hizmet edecektir, buna tüm kalbimle inanıyorum..."

„Ne diyeyim sana Mérxas kardeş! Bir ağabey keliması olsun kulağına: Madem bu fani dünyaya gözlerini açtın, payına düşen her türlü sızıya inat, son nefesine kadar yaşama sarılmalısın. Kaderin dalgaları her saniye ruhunu hırpalasa da içinde o kadim direnme gücünü taşımalısın. Zorluklar karşısında diz çökme! Vakti saati geldiğinde nasıl olsa hepimiz bu sahneden çekileceğiz. Bu varoluş kavgasında, son ana dek o hırçın mücadele azmiyle soluk almalıyız. Bana göre, şartlar ne kadar ağır olursa olsun, intiharı seçmek sinsî bir irade zayıflığıdır... Kim bilir kaç insan senin geçtiğin bu karanlık dehlizlerden geçti ama onlar ölümü bir kurtuluş saymadı. Bence Helîn'ya karşı kalbinde bir sızı, bir hoşlanma varsa cesaretini topla ve ona açıl; senin ruhuna üflenecek yegâne şifa O'dur.”

Mérxas, ekrandaki bu satırları süzünce parmaklarının arasına sert bir sigara sıkıştırdı. Adımları onu odanın kuytu bir

köşesine götürdü. Bir süre dumanın ipeksi örtüsü altında düşündükten sonra, sesindeki o buğulu tonla konuştu:

„Arkadaşına söyle,” dedi, „dediğini yapmaya gayret edeceğim ama acaba Helîn’nın o gizemli kalbi de beni arzuluyor mu? Üstelik ben tam on yedi senedir bu marazi illetten başka hiçbir şey yapmadım; devletin lütfettiği şu 345 Euro’luk maluliyet maaşıyla hayatımı nasıl idame ettireceğim? Ne yapıp edip bir işe sarılmam lazım. Fakat sen benim şu anki halime bakma; hekimlerin ilaç dozunu yükseltmesinden ötürü zihnim hafıften manik bir gökyüzünde uçuşuyor. Şayet bu kimyasalları bıraksam ki bedeni ve mahrem arzuları kurtarmak adına bunu yapmam şart, o vakit yeniden o kap-kara depresyon kuyusuna yuvarlanacağım... Ah, boş ver Alan! En iyisi benim hakkımda tek bir kelime dahi karalama! Beni bu dünyada hiç kimse anlamaz. Şayet kolum yahut bacağım kırık olsaydı, o sargıları gören kimse bana bu klişe nasihatleri vermeye cürret edemezdi. Lakin ruhun hastalıkları gözle görülmez; görünmediği için de kimse inanmıyor, o sinsî acıyı kimse anlamıyor.”

Sigarayı dudaklarının arasına yerleştirip çakmağı çaktı; odada küçük bir alev parladı ve söndü. Beş dakika süren o ağır, edebî sessizliğin ardından hüznle mırıldandı:

„Ben en iyisi o kendi yalnızlığıma, evime döneyim Alan. Sana da beyhude bir yük oluyorum. Şu hayatta en içerlediğim, kendime yediremediğim şey budur işte: Birilerine muhtaç bir çocuk gibi yük olmak. Ben otuz altı yaşındayım; kimsenin benim için gözyaşı dökmesini, o acıyan bakışlarını üzerimde gezdirmesini istemiyorum. Benim fitratım böyle, ne yapayım? Benden artık pürüzsüz, sağlıklı bir insan çıkmaz. İşte kader dediğimiz o muazzam el tam olarak budur Alan! İrâdenin dışında, ruhuna dayatılan her şey kaderdir; gerisi

sadece alelade birer tesadüf. Helîn asıl bir kız, beni canıgönülden istese dahi, ben onun ömrüne mutluluk katacak o kapasitede değilim. Hem söylesene, sen bu hikâyeyi nereye kadar sürdüreceksin? Beni bu satırların arasında intihar ettir ve bu azabı burada bitir. Biliyorum ki senin kalemin o sahte, pembe sonları sevmez. Yahut bir istisna yap ve o uzak dostunun dediğini dinleyip beni Helîn'nın o şifalı kollarıyla birleştir. Fakat asıl mühim olan, Helîn'nın o mağrur ruhunun ne istediğidir. Eğer o benim bu kırık dökük halimle mutlu olabilecekse, ben şahsen bu kadere karşı durmam; lakin biliyorum, onun o güzel yaşamını bir cehenneme çevireceğim. On yedi senedir bu illetin pençesinde kıvranıyorum. Achim ile Tom o pazar gecesi ölümü seçip ebedi huzura kavuştular; bense hâlâ bu fani dünyada eziyet çekiyorum. Neden biliyor musun? Çünkü ben bir korkağım; canımın yanmasından, sakat kalmaktan fena halde korkuyorum. Onun için o soğuk namludan çıkacak tek bir kurşun en asil kurtuluştur ama sen o gece şarjörü acımasızca havaya boşalttın Alan!”

„Öff, yeter artık!” diye çıktım, sesimdeki o mimar sabırsızlığıyla. „Kusuruma bakma dostum ama hem beni hem de o sadık okuyucuyu fena halde bıktırdın. Seni tanıdım tanıyalı dilinde hep aynı marazi heceler, hep aynı melankoli! Biz seni anlamıyoruz, kabul! O vakit seni anlayan o beyaz önlüklü doktorların, o steril kliniklerin yanında kalsaydın ya!”

Mérxas'ın gözlerinde kırılgan bir şimşek çaktı: „İyi öyleyse, ben gidiyorum Alan!” dedi. Eşyalarını telaşla topladı ve kapıyı ardı sıra sertçe çarparak o karanlık koridora süzüldü.

Göğsüme oturan o ağır yükü derin bir Of çektim ve masamdaki çizimlerin başına koyuldum; fakat içimdeki o edebi

nehir kurumuştı, canım hiç çalışmak istemiyordu. Keşke zamanında o taş binaları inşa eden mimarlığı değil de; ruhun o tekinsiz dehlizlerini çözen psikolojiyi, o derin psikiyatri bilimini okusaydım. Çevrem, o gizli akıl hastaları ve yaralı ruhlarla hıncahınç doluydu. Ama boş ver, boş ver...

Bu „boş ver” kelimesi, şu fani dünyada sığındığım en zarif limanlardan biridir. Sahi, insan bazı mühim şeyleri o zihninde boş vermezse ne olur? Ruhun o ince telleri kopar ve insan kendisi de o deliliğin girdabına kapılır herhalde. En iyisi mi, her şeyi o zamanın akışına bırakalım. Şu koca dünya, şu uçsuz bucaksız uzay, o dilsiz hayvanlar, o kırılğan bitkiler... Bana ne yahu onlardan? Ben gece gündüz çalışıp o projeleri çizmezsem, şu iki odalı dairenin kirasını, önümdeki somun ekmeği, parmaklarımın arasındaki şu sert sigaranın parasını kim ödeyecek? Neyse... Sinirlerimin telleri biraz gergin; birazdan o sessizliğin içinde yatışır elbet...

Peki ama, bir insan neden intiharın o soğuk nefesini özler ki?

Bireyin; anası, babası yahut ruhunun ikizi saydığı o çok mühim bir kimse tarafından hoyratça reddedilmesi, o terk edilme duygusunun bıraktığı o derin yarayla tek başına baş edememesi mühim bir etken olabilir mi? Kişinin, yaşamın o amansız güçlükleri karşısında yapayalnız bırakılması, kalbindeki o sinsî kaygıyı ve güvensizliği tek başına sırtlanmak zorunda kalışı mıdır ölümü çağıran? Aile denilen o mukaddes bütünlüğün kısmen zedelenmiş, ağır bir yara almış olması yahut o yuvada huzurun hiç bulunmaması mıdır? O anlayışsız, o düşmanca anne baba tutumlarına maruz kalmanın bıraktığı o silinmez izler mi? Yoksa beyin kimyasının o gizli oyunu, o içsel ya da dışsal depresyonun karanlığı mı? Alkolün ve o tekinsiz maddelerin damarlarda aşırı dozda gezinmesi mi? Bir aile üyesinin yahut çok yakın

bir canın ebedi kaybı; o çok sevilen, o kapkara toprağın altına giren ölmüş kişiye yeniden kavuşma arzusu mu? Yoksa o sinsi, uzun süreli ve ölümcül bir illetin bedeni tüketmesi mi? Ya da kişinin o mahrem cinsel kimlik buhranları içinde boğulması mı?

Saat akşam yediye doğru evriliyor... En iyisi şu masadan kalkıp köşedeki o gürültülü benzinliğe uğrayayım; bakalım bizim deli fişek Sipan ne âlemde, ne işler karıştırıyor?

Sipan, o parıltılı benzinlikte tam beş senedir gece gündüz çalışıyor. İstasyonun o neon ışıklarının altına adım atar atmaz, Mérxas ile aramızda geçen o hararetli konuşmaları ona bir bir anlatıyorum. Sipan, o vurdumduymaz edasıyla kasanın arkasından bana baktı:

„Sen onu ruhunla anlamalısın Alan,” dedi, sesindeki o olgun tonla. „Onun o marazi hastalıktan başka tutunacak hiçbir dalı yok ki, dünyadaki diğer renkli şeyler üzerine konuşsun? Mérxas sürekli kendi iç sesini dinliyor, kendini fena halde hırpalıyor. Ayrıca çocuk hasta; hastaya şefkatle yaklaşmak, onu o haliyle kabul etmek gerekir. Bence en iyisi sen şimdi hiç vakit kaybetmeden ondan hemen özür dile!”

Sipan’ın bu haklı uyarısı içimdeki o yazar gururunu kırdı; cebimden o gümüş renkli telefonu çıkarıp Mérxas’ı aradım ve kalbini kırdığım için ondan nezaketle özür diledim. Mérxas, o ahizenin ucundan gelen yorgun sesiyle:

„Fark etmez Alan,” dedi, „Seni çok iyi anlıyorum. Sen bu hususta yalnız değilsin; zaten şu dünyada o beyaz önlüklü hekimlerden başka kim beni hakkıyla anlıyor ki, sen de anlayasın?”

„İstersen o loş evden çık, buraya, benzinliğe gel,” dedim, sesimi yumuşatarak. „Birazdan bizim o vakur Helîn da buraya damlar, karşılıklı iki lafın belini kırar, lak lak ederiz.”

„Yok, yok,” dedi hüsrarla, „Ben en iyisi bu gece o kendi sessiz odamda kalayım... Siz keyfinize bakın, tadınızı kaçırmayayım.”

Telefon kapandıktan sonra Sipan, bana Bornheim taraflarında, o kendi evine yakın kuytu bir dükkân bulunduğunu müjdeledi. Önümüzdeki haftadan itibaren artık bu gürültülü benzinliğe gelmeyeceğini, patrona çıkışını verdiğini söyledi:

„Sana o mekânın mimari planlarını getireyim; bana orada el birliğiyle, görkemli ve şık bir Bistro açalım Alan, ne dersin bu işe?”

Ben de o vizyoner mimar duruşumla yüzüne baktım: „Sen ilkin o yarım kalan okulunu, o fizik eğitimini pürüzsüzce bitirsen daha hayırlı olmaz mı Sipan? Ananızdan, babanızdan kalan o muazzam miras parası zaten bankada güvende duruyor; her ay yüzde üç buçuk faiz getirisi var. Bu da senin payına ayda net 342 Euro demek. Üstelik devletten de 476 Euro burs alıyorsun; ikisini topladığında eline ayda 818 Euro gibi temiz bir para geçiyor. Üstelik kafanı sokacak bir evin var, kira derdin yok; bu para senin gibi bir gence nasıl yetmez, neyine yetmez?”

„Yok Alan, sen o dışarıdan görünen parıltıya bakma, işin aslını bilmiyorsun,” dedi, gözlerini kaçırarak. „Her aybaşı benim o banka hesabım sinsî bir fırtınayla ekside patlıyor. O ünlü „Cocoon“ kulübüne yahut Frankfurt’un diğer o lüks mekânlarına gittiğimde, daha kapıda sırf giriş parası olarak gözümü kırpmadan 20-30 Euro feda ediyorum. Düşün artık

gerisini; o gece hayatının yeme içmesini, o şatafatını da ekleyince para bana mısın demiyor, su gibi akıp gidiyor. Gerçi haklısın, normal bir hayata yeter ama ben artık o sıkıcı okul sıralarından, bu gürültülü benzinlikten ve cebimde az bir parayla sünepe gibi yaşamaktan fena halde bıktım. Para, ancak büyük riskler alıp ticari işler yapınca kazanılır; dirsek çürütüp okumakla şu dünyada zengin olunmaz. Hem sonra ben yirmi yedi yaşındayım; o zorlu doktorayı bitirene kadar yaşım otuz dördü bulur ki, bu da parlak bir fizikçi için çok geç bir yaş demektir. Bu koca dünyayı o paranın gizli gücü döndürüyor Alan! Ben ne yapıp edip çok para kazanmaya bakacağım... Kim ne derse desin, arkamdan ne konuşursa konuşsun!”

„Peki ya o vahşi piyasada tutunamaz, iflas edersen ne yapacaksın?” diye sordum şüpheyle.

„Canım sağ olsun be Alan! İnsanın şu fani bedende sağlığı yerinde oldukça, gider sokakta su satar, yine de o ekmeğini taştan çıkarır, aç kalmaz değil mi?”

Ardından söz döndü dolaştı, o gizemli Nûdem’in üzerine geldi. Orada hayretle öğrendim ki, Nûdem aslında Sipan’ın o eski mahalledeki komşusu ve çocukluk arkadaşımı. Sipan, Nûdem’in adını dudaklarına aldığı an alt dudağı hafiften titremeye, gözleri buğulanmaya başladı. Ben de bir yazar sezgisiyle fazla üzerine gitmedim, o mahrem yarayı deşmedim. Aslında meraktan patlıyordum ama nasılsa önümüzdeki cumartesi günü Nûdem hakkında o gizlenen birçok şeyi ilk ağızdan öğrenecektim.

Sipan aniden bana döndü: „Sen o kadim şehir Mardin’e hiç gittin mi Alan?” diye sordu.

Ben de iç çekerek, „Mardin’e değil, o doğduğum topraklara, Kürdistan’a ben buralara geldiğimden beri, yani tam yirmi yedi yıldır ayak basmadım,” dedim.

„İçinde hiç vatan hasreti, o toprakların kokusu tütmüyor mu?”

„Bazen... Çok nadir de olsa tüter...”

„Neden gitmiyorsun o zaman, seni tutan ne?”

„Kürdlerin ve Türklerin o feodal, o baskıcı kültürünü, o sığ zihniyetini sevmiyorum.”

Tam o esnada, o benzinliğin cam kapısı büyük bir hışımla açıldı; içeriye adeta bir kasırga gibi Sîlan girdi. Öfkeden gözü dönmüştü; Sipan’ı herkesin içinde rezil rüsvay etmeye başladı. Ağzına gelen en ağır hakaretleri, en galiz küfürleri o tiz sesiyle bağırarak istasyonun duvarlarında yankılatı. Ben bir dost olarak yanına süzöldüm; o hırçın öfkesini biraz olsun yatıştırıyım, sakinleştireyim dedim lakin tüm edebi çabalarım beyhude kaldı, fırtına dinmedi. Meğerse bizim o deli fişek Sipan, Sîlan ile olan o sancılı ilişkisine daha dün gece kesin olarak son vermiş! Sîlan bağılıyor, çağırıyor, hıçkırıklarla ağlıyor, sızlıyordu; lakin Sipan, adeta çelikten bir robot gibi o parlak kasanın arkasında dikilmiş, yüzündeki o hissiz maskeyle sesini bile çıkarmıyordu.

Kasada müşteri kuyruğu bir yılan gibi uzamaya başlayınca, Sipan aniden o çelik sessizliğinden fırladı; ön tarafa, benim ve o tezgahın yanında avazı çıktığı kadar bağırarak Sîlan’ün yanına geldi. Kadının narin kolundan sertçe kavradı:

„Dışarıya çık Sîlan, yeter artık! Senden ve senin bu boğucu ablukalarından çektiğim yetti artık! Ben seni ruhumun derinliklerinde sevmiyorum anlıyor musun, sevmiyorum! Sen benden daha ne istiyorsun, defol git başımdan!” diye kükreyerek onu kapıya doğru itmek istedi. Lakin o an Sîlan, o cinnet anıyla önündeki rafta duran bütün sigara paketlerini, motor yağlarını, motor aksesuarlarını eline ne geçiyorsa alıp sağa sola fırlattı; dükkânın içinde bir o yana bir bu yana delice saldırdı. En son sesiyle bağırdı, çağırdı, ağladı, sızladı ve nihayet o fırtınanın sonunda bitap düşerek biraz sakinleşti. İyi ki şefin asil oğlu Can o esnada yanımızdaydı da soğukkanlılıkla gidip o uzayan kasadaki müşterilerle ilgilenildi.

Sipan, Sîlan'ü o duman altı arka odaya, personelin dinlenme odasına doğru çekti ve orada kapalı kapılar ardında uzun uzadıya hararetle tartıştılar. O kargaşanın arasında, odanın kapısından dışarıya sızan fısıltılardan Nûdem'in ismini de birkaç kez duyar gibi oldum; lakin Nûdem'in bu çetrefilli aşk üçgeniyle, bu kirli işle ne alakası olduğunu bir türlü zihnimde oturtamadım, çıkaramadım. Vallahi Sîlan'ün o odada, o öfke nöbetinde daha neler yaptığını, o camları nasıl yumrukladığını kelimesi kelimesine anlatmak isterdim ama o sahneleri yazıya dökmeye edebi gücüm yetmiyor... Sîlan fena şekilde yaralanmıştı; elinden gelse, o an gözünü kırpmadan Sipan'ı orada öldürecek. Kadının içi sönmeyen bir kinle, zehirli bir nefretle doluydu.

Tüm bu sarsıcı olayların ardından, Sipan'ı bu gece bu zifırı karanlıkta yalnız bırakmamalıyım diye düşündüm. Kendisini biraz yatıştırdıktan sonra, saatine sadık olan Helîn geldi benzinliğe. Ve biz, sanki az önce o mekânda hiçbir fırtına kopmamış, hiçbir dram yaşanmamış gibi, hayatın o sıradan, günübirlik meselelerinden bahsettik. Sîlan ise Helîn'nın o zarif gölgesi benzinliğe düşmeden az evvel; kalbi kırık, ruhu

dargın ve gözü yaşlı bir halde istasyonu terk edip o karanlık caddede kaybolmuştu. Doğrusunu isterseniz, Sîlan'ın o çaresiz, o gururu ayaklar altına alınmış haline içten içe çok üzüldüm lakin elden ne gelir, bu amansız aşk oyununda yapılacak hiçbir şey yoktu.

Helîn, o doktor raporunun huzuruyla evde dinleniyordu; bize Mérxas ile telefonda uzun uzun görüştüğünü ve yarın gün ağardığında onunla yeniden o büyümlü kafede buluşacaklarını müjdeledi. Ben de saate baktım, gece yarısı on ikiye doğru adımlarken o yorgun bedenimi alıp evime, bu iki odalı sığınağıma geldim; ve masanın başına geçip bugün şahit olduğum tüm bu fırtınalı sahneleri klavyede harf harf yazmaya çalıştım.

Saat gecenin bir buçuğuna doğru sinsice ilerliyor ve ben sahiden fena halde yorgunum, göz kapaklarım ağırlaşıyor. Bizim firari Mérxas, dün gece o felsefi sohbetimizde, ‘İnsan neden uyur ki, neden yatıp vaktini öldürür?’ demişti. ‘İnsan öldüğünde zaten o kara toprağın altında sonsuza dek yatacak; en iyisi mi, şu fani yaşamda uykudan çalıp az yatmalı’ diyerek o marazi fikrini savunmuştu. Ama ben nedense o yatağın ipeksi beyazlığına gömülmekten, uyumaktan edebi bir haz alıyorum. Günde en az 5-6 saat o tatlı uyku uykusunu almasam, ertesi gün caddelerde sarhoş gibi, bir hayalet gibi geziniyorum.

Sahi, insan neden yatar?

Elbette o yorgun bedeni ve yıpranan ruhu dinlendirmek için... Anamız doğa, o muazzam dehasıyla şu evrendeki her küçük çarkı, her teferruatı mükemmelen ayarlamış diyeceğim ama bakıyorum da bazı insanların o tabiatın sarsılmaz kanunlarına hiç de öyle pürüzsüz uydukları yoktu. Belki de

doğa, o zannettiğimiz gibi kusursuz ve adil bir saat gibi işlemiyor; kim bilir, belki de onun da kendi içinde gizli kusurları, derin sakatlıkları var. İstisnalar, o her asil kuralı delmek için her zaman pusuda bekler. Bu nedenle geceleri uykusuz kalmak, sabahlara dek yatamamak, eşcinsel yahut biseksüel olmak belki de o doğanın kendi içindeki en saf, en doğal renklerinden biridir. Şu koca yeryüzündeki altı buçuk milyar insanın hepsinin tek bir kalıptan çıkmış gibi heteroseksüel olması, saati geldiğinde uysal birer koyun gibi uyuması vesaire, anlaşılan o varoluşun kanununa fena halde aykırı, imkânsız bir şeydir.

Ah Mérxas... Keşke şu fani yaşamından, o gökyüzünün mavisinden birazcık olsun zevk alabilseydin, mutlu olabilseydin. Ben en iyisi yatmaya, o ebedi rüyalarımın koridoruna gideyim artık. Yarın cuma... O gizemli cumartesiye, o büyük buluşmaya şunun şurasında sadece bir tek gün kaldı... Eğer kaderde amansız bir kaza yahut meçhul bir bela başımıza gelmezse, pazar günü yine bu masada, bu parıltılı ekranın başında oturacak; Nûdem ile yaşadığım o efsunlu anları, o mühim sırları size harf harf anlatacak, kalemin elverdiği ölçüde hakiki sevgiden ve aşktan bahsedeceğim...

Ama bu gece, o benzinlikte Sılan ve Sipan arasında patlak veren o haris, o vahşi kavgayı görünce; aşkın o tekinsiz doğasına karşı içime sinsi, kapkara bir korku salındı...

14. Bölüm

„Aşk; şimdi zamanı değil diye beklemeyi bilmektir. Aşk, asırlık bir sabırdır.“

İtiraf etmeliyim ki, bende bir yazar olarak eksik olan yegâne şey, işte bu asil sabırdır. İstiyorum ki, şu fani dünyada her şey bir günün, tek bir gecenin içinde çözülsün, halledilsin. Neyin ne olduğunu, o gizemli kadınların kalbinde neyin saklandığını hemen o an öğrenmek istiyorum. Nûdem, kelimenin tam anlamıyla esrarengiz, labirent gibi bir şahsiyettir. Bana ruhunun en derin yerinden âşık olsa dahi, bunu o mağrur gururu yüzünden belki de hiçbir zaman bana söylemeyecek, o mahrem sırrı kendi kalbinde bir mücevher gibi saklayacaktır. Çünkü o gün bana o buğulu sesiyle: „*Aşk üzerine beyhude konuşulmaz Alan, aşk sadece yaşanır,*“ demişti.

Helîn'nın o keskin kadın gözlemlerine bakılırsa, Nûdem bana sırlıslıklam âşıkımış; lakin ben bu efsunlu itirafı başka dudaklardan değil, bizzat Nûdem'in o kendi kiraz dudaklarından duymak istiyorum. Belki de içten içe korkuyor, duymak istemiyorum, kim bilir? Ama doğrusunu söylemek gerekirse, geceleri yatağa uzandığımda, elimde olmadan zihnimin onun o zarif silueti üzerine kurulduğu, onu derin derin düşündüğüm çok olur.

Bizim bahtsız Mérxas, bir defasında arkamdan süzülüp ekrandaki yazıları okurken bana: „Sen Alan, benim gibi o hassas bir kalp insanı değilsin; sen mantığın soğuk sınırlarında gezen bir kafa insanısın,“ demişti. „İnsanın kalbi o göğüs kafesinde ona ne fısıldıyorsa, insan tereddüt etmeden onu yapmalı,“ diye akıl vermişti. „Sen şimdi o felsefi mevzuları, Nûdem'ı falan bir kenara bırak da kendi içine bak Alan; onu karşında gördüğünde, o asil teni tenine yaklaştığında tam olarak ne hissediyorsun? Karnının içinde ürkek kelebekler uçuşuyor mu, yahut kalbinde o tatlı heyecanın kıkırdamaları var mı, ondan haber ver bana!“

„Aşk; korumaktır, o ağır sorumluluğu sırtlanmaktır. Bağlandığını sandığın o büyüdü anda bile, karşındakine özgürce ‘hayır’ diyebilme şansını tanımaktır; aşk, muazzam bir incelikler.“ (İnternet)

Doğrusunu isterseniz, ben şu hayatta yeniden aşka düşmekten; o efsunlu duygunun şehvetiyle karşımdakini incitmekten, onun o narin gururuna saygısızlık etmekten fena halde korkuyorum.

Tam o esnada dış kapının zili melodik bir sesle çalıyor... Gecenin bu tekinsiz saatinde kim olabilir acaba?

Kapıyı açıyorum: „Gel içeri... Mérxas! Nereden geliyorsun böyle gecenin bir vakti?“

„Köşedeki o yaşlılar yurdu varya, o huzurevine uğradım; iş için ön görüşme yaptım... Neler karalıyorsun bakayım yine o sihirli ekranda?“

İçeri süzülüyor, arkama geçip yukarıda harf harf yazdığım o mahrem satırları merakla okuyor.

„Yahu Mérxas, bu saatte de iş mi sorulur adamlara? Saat akşam yediye geliyor, resmi daireler çoktan kapandı!“

„Bana önümüzdeki pazartesi sabahı gel dediler Alan,“ diyor, gözlerinde umutlu bir parıltıyla. „Biliyorsun, ben orada yıllar evvel o sivil hizmet döneminde tam üç ay boyunca çalışmıştım... Eğer bir aksilik çıkmazsa, sabah vardiyasında günde altı saat çalışarak kendimi bir deneyeceğim... Denemek nasılsa bedava değil mi Alan dostum?“

„Vallahi harika ediyorsun, çok sevindim!“ diyorum, o bilge mimar edasıyla kafamı sallayarak. „Sende sahiden gözle görülür edebi bir ilerleme var Mérxas; inşallah bunun arkası gelir, o eski yaşam sevincine yeniden tutunursun...“

„Ayrıca bugün Helîn ile yeniden gizlice görüştüm...“ diyor, muzipçe gülümseyerek. „Bakıyorum da ben âşık, sen âşık... İki ana karakterin aynı hikâyede, aynı satırlarda böyle delice âşık olmaları edebi açıdan iyi bir şey mi acaba Alan, ne dersin?“

„Demek sen de o aşkın narına düştün ha! Niye olmasın be Mérxas? Ben burada uydurma bir roman değil, o hayatın çıplak gerçeklerini, hakiki bir günlüğü yazıyorum. Yaşanan neyse, ekrana düşen de odur!“

„Sipan, Silan'den tamamen ayrılmış demek... Yazık oldu o güzel kadına, biraz üzüldüm açıkçası.“

„Hayat budur işte Mérxas, o parıltılı sahnelerin arkasında olur böyle trajik şeyler... Eeee, anlat bakalım, Helîn ile baş başa neler konuştunuz?“

„Vallahi öyle hayatın içinden, günübirlik şeyler... Biraz da o kirli politikadan bahsettik. Helîn, politikanın insanın ruhunu kirleten, çok tekinsiz bir oyun olduğunu söyledi... Sen istersen o büyüleyici yazına kaldığın yerden devam et Alan, ben de o esnada şu içerideki geniş yatakta biraz uzanıp dinleneyim... Ama meşum konulardan değil, o efsunlu öpücükler üzerine yaz bu gece Alan! Sahi, insan bir kadının o sıcak dudaklarını öptü mü, niye o bedeni bir volkan gibi infilak ediyor, niye kanı damarlarında böyle coşkuyla çağlıyor? Bu insanoğlu gerçekten çok garip, çok çözülemez

bir yaratık değil mi? Aşk, sevgi, o büyülu öpücük... Hey babam hey, ne muazzam sırlar bunlar böyle!“

„Yahu Mérxas, yoksa sen o kafede Helîn'yı gizlice öptün mü?“ diye soruyorum, muzip bir yazar merakıyla.

„Öpsem bile bunu sana kelimesi kelimesine söyler miyim hiç Alan? Çünkü sen önünde duran o makinede hiçbir sırrı saklamıyor, her şeyi uluorta yazıyorsun. Yarın öbür gün Helîn bu satırları okursa benim hakkımda ne düşünür, o asil yüzü yere düşmez mi? En iyisi sen bu mahrem hikâyede cinsel ve erotik şeyler üzerine hiçbir şey karalama; çünkü senin bu yazdığın metin çok şahsi, çok tehlikeli bir evrak. Onun için o mahrem detaylara girmeden, daha genel, daha felsefi yazmaya bak ey yazar!“

Öpücük mü?

Aşk mı? Ya da o saf sevgi mi? Bunların o gizemli anatomisi üzerine, o beyaz ekranda kelimeleri nasıl yan yana getirmeli, nasıl yazmalı inan ben de bilmiyorum...

Ekranda parıldayan o dipsiz sanal dehlizlerde gezinirken, bir yerlerde şu satırlara rastlıyorum:

„Öpücük, somut bir ifadeyle, iki dudak arasındaki o en kısa, o en mahrem mesafedir; kalbin amansız bir yoğunlaşmayla iki kıyıyı birbirine mühürlemesidir. Bir anlık sonsuzluktur. Belki de aşk ve heyecan taşıyan gizemli bakterilerin, o ruhani mikroskobik zerrelere tükürük yoluyla bir tenden diğerine süzülmesidir. Ve şayet bu eylem iki sevgili arasında vuku buluyorsa, tenlerin o en hırçın, o en şehvetli birleşmesine giden yoldaki en tılsımlı, en etkin eşiktir.“

Hayret verici bir muamma... Dudaklar dilsiz bir arzuyla dudaklara dokunuyor ve insan o saniyede sinsi bir şehvetin, kor bir alevin esiri oluveriyor. Süzülmeye devam ediyorum satırlar arasında:

„Aşk, o en çıplak gerçektir; sevgilinin ruhunu ve gövdesini tüm kusurlarıyla, hiçbir maske olmadan görebilmektir. Sevmek sarsılmaz bir inanış, kesintisiz bir yaşamaktır. Sevdiğini kendi nefesinde, kendi canında duyumsamaktır... İkilikler o kutsal ateşle bir olur; yani iki ayrı kalpten tek bir vuruş, tek bir nabız doğar. İki ayrı gönül yoktur sevgide; tek bir ülkenin tebaası olmaktır...“

Ben bu felsefi satırların, bu edebi kelimelerin arasında adeta hipnotize olmuşçasına gezinirken, Mérxas odanın loşluğundan sessizce süzülüp yanımda bitti. O alaycı gözlerini ekrana dikerek konuştu:

„Alan, sen hâlâ şu aşkın ve sevginin o bitmeyen teorilerini mi karalıyorsun? Yahu sen bu mevzuları daha geçen gün de harf harf işledin, yeter artık. Ruhunun o gizemli kadına, Nûdem’a fena halde sıırıslıkam âşık olduğu buralardan bile belli oluyor... Bak, ben de okuyorum o ekrandakileri,“ dedi ve parmağıyla satırları takip ederek sesini yükseltti:

„Aşk, hayatın bize sunduğu o en zarif, o en öngörülemez sürprizdir; bu yüzden o şatafatlı ordusuyla kalpleri ne zaman istila edeceği hiç bilinmez. Daha ne olduğunu, o tılsımın nereden geldiğini bile anlayamadan onun o mutlak hükümdarlığına boyun eğiverirsin. Aşk, yeryüzünün en yalın, en pürüzsüz anlatılan tek kavramıdır; çünkü onun adı zaten kendisidir. Onu tasvir etmek için sonu gelmez, ağdalı cümleler kurmana lüzum yoktur; ‘Âşık oldum!’ dediğin an, zamandaki o hırçın sular durur. Küçük bir çocuk bile o an

gözlerinin içine bakıp seni rahatlıkla anlayabilir; zira aşkın o efsunlu dili tektir.“

Mérxas, internetin o soğuk dünyasından aktardığım bu satırları edebi bir dikkatle okuduktan sonra yüzünü yüzüme yaklaştırdı:

„Sen âşıksın Alan, kelimenin tam anlamıyla divanesin!“ dedi, sesindeki o her şeyi bilen bilge tonla. „Lakin sevgi denilen o asil saray bambaşkadır. Aşk, hoyrattır; bir kır çiçeğine de konar, tekinsiz bir çöplüğe de. Ama sevgi öyle ucuz değildir. Bir insanı gerçekten o kalbin en derin odasından sevmek zaman ister, asırlık bir emek ister. O fırtınalı aşk bir gün kanat çırpıp uçup gittiğinde; geride kalan o duman altı enkazda o insanı sahiden sevip sevmediğin ancak o vakit beliriverir. Bilmem anlayabiliyor musun beni yazar dostum?“

Bakışlarını gözlerime mühürleyip o kırık aile hikâyesinin perdelerini araladı:

„Benim annem henüz on beş, babam ise on yedi yaşının o toy baharındayken evlendirilmişler; düşünebiliyor musun bu trajediyi? Ne aralarında bir aşk varmış ne de bir sevdâ... Birbirlerinin yüzünü bile görmeden, o katı feodalitenin, görücü usulünün emriyle bir yastığa baş koymuşlar. Babamın babasından kalan uçsuz bucaksız arazileri varmış, maddi durumları iyi diye öylesine alelacele baş göz etmişler onları. Annemi daha ilkokul üçüncü sınıftayken o sıralardan koparmışlar; bırakmamışlar ki o masum kızcağız okulunu bitirsin, dünyayı tanısin. Şimdi söylesene bana Alan, bu zoraki esarete aşk denilir mi? Bilemem... Lakin bunca yıla, bunca fırtınaya rağmen hâlâ aynı çatının altındalar; bazen hırçınla dövüşür, kavga ederler ama o kavgalar da genellikle

benim şu marazi hastalığım, benim bu bitmeyen dertlerim yüzündendir...”

„Peki ya sen?” diye sordum, masadaki mimari kalemi parmaklarımın arasında çevirerek. „Helin ile evlenmeyi, ortak bir geleceğe yürümeyi düşünüyor musun?”

„Daha yeni tanıştık bira...” dedi, o doğunun kadim şivesine sığınarak. „Bırak hele, o köprünün altından biraz daha hırçın sular aksın, zaman o taşları aşındırsın... Ama bizim işimiz biraz zor, önü arkası sisli. Hem aslına bakarsan bunun pek bir ehemmiyeti de yok; Helin dün kafede bana açıkça, ‘Biz seninle iki kadim arkadaş olsak da bu bana yeterlidir,’ dedi. Onun zaten şu sıralar o evlilik denilen resmi kuruma hiç niyeti yok. Ben en iyisi yine gidip o loş odada biraz uzanayım, o MP3 çaların sesine bırakayım kendimi. Sen de eğer yazacaksan, sevgililer arasındaki o şehvetli öpücükleri değil; bir annenin o şefkatle evladını neden kokladığını, bir çocuğun o sığınma arzusuyla annesinin tenini neden öptüğünü yaz istersen... Ya da en doğrusu, tüm bu felsefi lafları boş ver, sil gitsin! Bir insanın ruhundaki o fırtınalı duyguları, o gizli dehlizleri hangi fani kalem tam olarak yazabilmiş ki sen yazasın? İnternet denilen o sanal çöplük; aşkın, sevginin ve öpücüğün ne olduğuna dair süslü tariflerle dolu ama inan bana hepsi lafügüzaftır, beyhude kelime kalabalığıdır. Bence bizim o gizemli Nûdem’in dediği gibi; tüm bunları lafta bırakmayıp hayatın içinde, o çıplak gerçeklikte yaşamak lazım! Biliyorum, sen bir yazar olarak o akıp giden anları yakalamak, zamanı bu sayfalara hapsetmek istiyorsun; ama bak, bizim seninle tanışıp bu odada soluk almamızın üzerinden tam ondört gün geçti. Tam iki koskoca hafta... Zaman nasıl da sinsi bir nehir gibi akıp gitti ayaklarımızın altından? Bir gün gelecek, ikimiz de birer ihtiyar moruğa dönüşeceğiz; saçlarımıza aklar düşmüş halde

belki yine burada oturup aşk üzerine, o gençlik günlerimiz üzerine sohbet edeceğiz. İşte Alan, ben o uzak gelecekteki ihtiyar günü, tam da bugün, şu saniyede yaşamak istiyorum, anlıyor musun beni?..“

Mérxas, ruhundaki o ağır felsefi yükü masama bırakıp yine o arka odaya, kendi loş inzivasına çekildi. O gidince, benim de içimdeki o şevk kırıldı; tıpkı o ilk sayfalardaki gibi içimden tek bir harf bile tuşlamak gelmiyor artık. Yemek yemekten, bir bardak duru su içmekten bile kesildi iştahım. Sahi, yoksa o tekinsiz his benim de kapımı mı çaldı; ben de mi o Nûdem'in tılsımına kapılıp âşık oldum? Yapma Alan, sakın ha yapma! Hayatın kendi dingin yörüngesinde pürüzsüzce akıyordu, o eski ve konforlu alışkanlıklarını bozmaktan, o sırça köşkünün yıkılmasından mı korkuyorsun yoksa?

Alışkanlık?.. Günübirlik, o tasasız ve kaygısız yaşamak; yoksa bir kadının elini tutup o hayatın ağır sorumluluğunu omuzlarında sırtlanmak mı? O ipeksi öpücükler, o zamanın akışını durdurduğun, bitmesini asla istemediğin o efsunlu saatler...

Nasıl yazmalı, bu hissi bu sayfalara nasıl nakşetmeli ki?

Bilmiyorum, zihnim bir mimar cetveli gibi net değil artık.

Nûdem'in anası ve babası, şansına o doğunun karanlığından sıyrılmış, aydın ve entelektüel şahsiyetlermiş. Ben kendi adıma evlenmeyi, bu karmaşık ve tekinsiz dünyaya masum bir çocuk getirmeyi bugüne dek zihnimin ucundan bile geçirmedi; her ne kadar o çocukların o saf dünyalarını derinden sevsem de... Çocuk yetiştirmek, bir ruhu dünyaya hazırlamak bu çağda muazzam, çok çetin bir zanaattır. Şayet bir gün kaderimde kendi kanımdan çocuklar pıhtılaşacak

olursa, onların en seçkin okullarda, en asil terbiyeyle yetişmeleri için önlerine tüm servetimi, tüm mimari imkânlarımı sereceğim elbet. Lakin diğer taraftan, o yoğun projelerin, o edebi uykusuzlukların arasında onlara hak ettikleri o şefkatli zamanı ayıramam diye içimi sinsi bir korku kemiriyor. Aslında büyük kelimeler edip kaderi kışkırtmamalı; zira bir çocuğun şu fani dünyada ekmekten ziyade sadece saf, kesintisiz bir sevgiye ihtiyacı vardır. Tabi insanın maddi imkânlarının pürüzsüz olması, evlatlarını o seçkin okullarda okutması için asil bir zemin hazırlaması büyük bir lütuftur. Çünkü Nûdem'in o haklı, o sosyolojik tespitlerine bakılırsa; bizim o coğrafyanın Kürdleri genellikle sadece o ilkel içgüdülerin rehberliğinde evleniyor ve o geleceği hiç düşünmeden bolca çocuk yapıyorlar. Ne çare ki, o çocukların istikbaline dair zihinlerinde hiçbir rasyonel plan, hiçbir aydınlık vizyon bulunmuyor. Nûdem'in o asil felsefesine göre, dünyaya bir can getirmek, insanlığa karşı girişilen en muazzam, en ağır sorumluluktur.

Acaba ben, Alan Lezan olarak, o omuzları çökerten asil sorumluluğu üstlenmeye sahiden hazır mıyım?

Mérxas, ayak seslerini koridorda büyüterek yeniden odama girdi. Gözlerinde bu kez kırgın değil, umutlu bir ışık vardı:

„Alan,“ dedi, o masamın kenarına ilişerek. „Sen o olgun yaşınla, o entelektüel birikiminle böyle bir yükü sırtlanmaya hazır değilsen, şu dünyada başka kim hazır olabilir ki? Lakin sen içten içe bu modern dünyayı, bu vahşi düzeni beğenmediğin için o masum çocuğun buraya gelmesini istemiyorsun. Hani bana o pazar gecesi, bu yeryüzü aslında insanlık için pürüzsüz bir cennettir demiştin ya; o uzaktaki açlık, o dinmeyen susuzluk ve sefalet senin şahsi günahın, senin hususi sorunun değil ki Alan! Sen kendi kaderine,

kendi pencereye bak! Mesleğin parlak, sıhhatin yerinde, keyfin ve edebi dünyanın pürüzsüz... Eğer senin gibi bir mimar, senin gibi bir yazar çocuk yapmaktan imtina ederse, o sokaktaki cahil insanlar neden yapmasın? Bir de... Hani geçen gün o benzinlikte sana niye peşmerge saflarına gidip dağlarda savaşıyor da buradaki şatafatlı operalara gidiyorsun demiştim ya; inan sırf seni kışkırtmak için edebi bir şaka yapmıştım. Şimdi burada, o kağıtların ve o kalem-lerin huzurunda senden canıgönülden özür diliyorum... Sen benim gözümde, o dehasını masanın başında, o beyaz kâğıtların üzerinde sergileyen tipik bir masa adamısın, bir fikir işçisisin. Bence sen ne olursa olsun insan öldürecek, o tetiğe basacak bir fitrata sahip değilsin zaten. Nûdem'in o güzel tespitiyle; herkes o can alma cüretini gösteremez... Hele sen, o narin kalbinle asla yapamazsın; başkası olsaydı o gece o uğultulu gölün kenarında o şarjörü öyle merhametle havaya boşaltmaz, beni orada vururdu... Sahi Alan, Nûdem o sisli Londra'da tam kaç yıl kalmıştı?"

„Anlattığına göre,“ dedim, onun bu ani yumuşamasından hoşnut kalarak, „tam altı uzun yıl kalmış o topraklarda.“

„Peki orada hangi ilmi tahsil etmiş, ne okumuştun?“

„Lengüistik okumuş,“ dedim.

Mérxas kaşlarını kaldırıp merakla sordu: „Lengüistik tam olarak neyin nesi oluyordu, neyi inceliyor?“

„Dil bilimidir dostum,“ dedim, mimarlık kütüphanemden edindiğim o teorik bilgiyle. „İnsan dilinin o gizemli yapısını bilimsel olarak inceleyen muazzam bir daldır. İçine ses bilgisini, biçim bilimini, söz dizimini, filolojiyi ve anlam

bilimi alan; hatta yetmişli yıllardan beri o disiplinler arası çeviri bilimini de gövdesinde barındıran derin bir ilim dalı.“

„Desene o asil kadın, senin bu multilingual edebi metinlerine, o tercüme işlerine muazzam şekillerde yardım edebilir. Sahi, kaç lisan geziniyor onun o zarif dilinde?“

„Kürdçe, Fransızca, Almanca, İngilizce, İspanyolca ve Türkçe... Tam altı lisan!“

Mérxas hayretle ısıklık çaldı: „Altı dil mi? Vay anasını be! Nûdem'daki o dehaya bak sen! Peki neden o parlak kariyerle buralarda alelade bir öğretmenlik yapıyor?“

„Almanya'ya o sisli adalardan geri döndüğünde, o şatafatlı unvanına uygun pürüzsüz bir iş bulamamış. O da hayatını garantiye almak, emniyetli bir limana sığınmak istemiş ve iki sene daha üniversite sıralarında dirsek çürütüp öğretmenlik formasyonu almış. Şimdi lisede İngilizce muallimliği yapıyor; arta kalan zamanlarında da o edebi tercümelerle, yani profesyonel çeviri işleriyle meşgul oluyor.“

„Hocam,“ dedi Mérxas, sesindeki o hararetli tınıyla. „Bizim o deli fişek Sipan'ın o asil fizik öğrenimini yarıda bırakması kelimenin tam anlamıyla büyük bir cinayettir. Onu ne yapıp edip, gerekirse zorlayarak o üniversite sıralarına geri döndürmeliyiz. Hayret bir şey yahu; sen de bu anlatının en başında, onun o dahi kafasının gece gündüz kuantumla, fizikle meşgul olduğunu yazmamış mıydın, hatırlasana? Şimdi, zihni fizikle böylesine hararetle dönen birisinin, mezuniyete sadece iki sömestr kalmışken okulu hoyratça bırakması edebi açıdan hiç inandırıcı durmuyor. Sen en iyisi kaleminle müdahale et ve Sipan'ın o üniversiteye geri dönmesini sağla. O zehirli uyuşturucu illetinden ebediyen

vazgeçsin; Helîn'ya o hayalini kurduğu zarif butiği açsın. Ben de Helîn'nın o şefkatli kanatları altında, o dükkânda tezgahtar olarak çalışayım, olmaz mı? O da okuluna sadakatle devam etsin ve o dahi bir fizikçi olarak diplomasını eline alsın; öyle bir adam şu dünyada kesinlikle pürüzsüz bir iş bulur. O varoş bistroları, o gürültülü kafeler onun o parlak dehasına yakışmaz bence. Bu hikâyede artık hiç kimse ne intiharın o soğuk nefesine sığsın ne de başka bir trajedi yaşansın. Karakterlerin o ruhsal dünyalarında asil bir dönüşüm, hikâyende dünyaya haykıracağın edebi bir bildiri, mühim bir mesaj olsun ki, bu eser o seçkin okuyucular tarafından beğenilsin. Şayet bir anlatıda karakterler o eski yerlerinde sayıyor, hiçbir içsel evrim geçirmiyorlarsa, o vakit metin fena halde can sıkıcı bir esarete dönüşür... Ayrıca o dahi Dostoyevski'nin o ölümsüz *,„Suç ve Ceza“*sından çok iyi bilirsin; Raskolnikov, o tefeci kadını baltayla katlettikten sonra vicdanının dehlizlerinde bin pişman olur. Ve o Sibirya'nın soğuk sürgününde, bir daha asla bir cana kıymayacağı o ahlaki olgunluğu öğrenir... Senin bu şahsi hikâyende de buna benzer asil bir bildiri, ruhani bir manifesto olursa muazzam olur... Mesela, o edebi kalemle beni o karanlık ölümün kıyısından alıp hayat ile yeniden tanıştırebilirsin. Biliyorum; benim gibi on yedi senedir marazi hastalıktan başka hiçbir şey yapmamış, ruhu kırık bir adamı şu fani hayata yeniden kazandırmak tıbben mürekkep görünse de, sen o kelimelerin büyüleyici gücüyle bunu pekâlâ mümkün kılabilirsin.“

Sonra aniden durdu, zihnindeki o dumanlı odalardan bir başka hatıra fırlamış gibi heyecanla sürdürdü konuşmasını:

„Geçenlerde o sanal dünyada, internette mucizevi bir haber okumuştum Alan: Banyoda o sinsî şofben gazından zehirlenen ve tıp dünyasının ‘artık yaşamaz, umut yok’ dediği

gencecik bir kız... Yıllar yılı o bitkisel hayatın dilsiz uykusunda kaldıktan sonra, mucizevi bir şekilde kendine gelip yeniden adımlamaya, yürüyecek hale gelmiş. Üniversite sıralarında olan bu talihsiz kız, banyoda o gazın nefesiyle bayıldıktan sonra, kendisi gibi doktor olan anası ve babası tarafından baygın vaziyette dışarı çıkarılıyor. Kızın o an duran kalbi, o hekim annenin o soğukkanlı, o feryat figan masajlarıyla iki kez hayata geri döndürülüyor. Anne, o muazzam inatçı azmiyle yıllar yılı o komadaki kızının başucundan tek bir saniye bile ayrılmıyor; ona kalbindeki o duru sevgiyi ve şefkati bir pınar gibi akıtıyor. Ve o dilsiz odaya her gün Beethoven'ın o muazzam, o ruhu canlandıran senfonilerini dinletiyor. Yıllar sonra –ki tam sekiz ya da on uzun yıl olduğu söyleniyor– o genç kız gözlerini o dünyaya yeniden açıyor! Lakin ne çare, beyindeki o asil hücreler o gazla hasar gördüğü için, geçmişe dair her şeyi unutup beş altı yaşındaki zekâ özürlü bir çocuk gibi uyanıyor hayata. Bu dramın ortasında o çaresiz baba pes edip evi terk ediyor, karısından ayrılıyor; lakin o kahraman anne, kendini tamamen o yarım kalmış kızına adıyor. Büyük bir inatla, asırlık bir sabırla kızıyla kelime kelime uğraşarak onun o zekâ seviyesini yeniden yüzde altmışlara, yetmişlere kadar çıkarmayı başarıyor. Bu mucize tam olarak Türkiye'nin o kadim topraklarında yaşanıyor işte! İşte Alan, bu hayatta o çıplak gözle görülebilen hakiki bir mucizedir! İnsanların o en çaresiz anlarında 'mucize' denilen o efsunlu el sahiden vardır! Ben Helin ile o sırçat köşklerde tam anlamıyla muazzam bir mutluluk yakalayamasam bile, onun o açacağı dükkânın yanında küçük bir iş edinip onunla pürüzsüzce yaşayabilirsem bu benim ebedi kurtuluşum olur; neden olmasın ki? Bence biz yarın gün ağardığında o gürültülü benzinliğe gidelim ve o deli fişek Sipan ile bu mevzuyu erkek erkeğe konuşalım. Aaa, sahi ya! Sen bu akşam o asil Nûdem ile operaya gidiyorsun! Bak Alan, benim gibi ölümü özleyen

bir adamın zihninde dahi böyle aydınlık, böyle hayat dolu düşüncelerin yeşermesi bile muazzam bir şeydir, öyle değil mi? Bana öyle şaşkın şaşkın, şaşakalmış gibi bakma yahu, bakma öyle!“

15. Bölüm

Cumartesi, 7 Mart 2009, Saat 06:21

Dün gecenin o zifiri karanlığından şu şafağın söküşüne dek Mérxas ile karşılıklı oturup hayatı, ölümü ve o mucizeleri edebi bir hararetle tartıştık. Kemiklerime kadar işleyen muazzam bir yorgunluk var üzerimde. Mérxas’a kapıyı gösterdim; isterse içerideki o geniş yatakta kalıp uyuyabilir, isterse de o kendi loş evine dönebilirdi. Onun o ruhsal durumu şimdilik pürüzsüz, fırtınasız görünüyor; dilerim o zihnindeki o berraklık böyle asilce devam eder.

Akşam saat tam yedi buçukta, o üst sınıf burjuvaların, üzerlerine şık smokinler geçirip siyah papyonlar takmış kibirli kalabalıkların arasında, o Frankfurt Operası’nın o görkemli sütunlarının önünde olacağım. İçimde, sanki ömrümde ilk kez bir operaya, o yüksek sanata adım atacakmışım gibi çocuksu, hırçın bir heyecan dalgalanıyor. Opera denildi mi benim o edebi zihnimde her zaman o tanrısal sesiyle Maria Callas’ın o trajik silueti beliriverir. Aslına bakarsanız benim opera denilen o ağır sanatla pek öyle derin bir bağım yoktur lakin kulağa ahenkli gelen, ruhun o ince tellerini titreten müziğin her türlüşünü, o ezgileri kalpten severim...

Mérxas, bu Frankfurt'un göbeğinde doğup büyümüş olmasına rağmen, tıpkı Sipan ve o vakur Helîn gibi ömründe henüz tek bir kez dahi o operanın kapısından içeri adım atmamış.

„Mérxas!“ dedim kapıdan çıkarken, „Önümüzdeki hafta sen de cesaretini toplayıp Helîn'yi böyle asil bir opera gecesine davet etsen nasıl olur?“

„Olur valla!“ dedi, gözlerinde o çocuksu parıltıyla. „Şayet Helîn o şatafatlı operaya gitmek murat ederse, neden olmasın? O asil kız istesin yeter ki; onunla el ele tutuşup o doğrunun halayına da dururum, o meçhul uzayın sonsuzluğuna da uçar giderim!“

Doğrusunu isterseniz, Mérxas'ın o eski melankolik günlerdeki gibi her şeye hoyratça „hayır“ dememesine, o katı kabuğunu kırmasına içten içe fena halde seviniyorum. Belki de benimle edebi bir şaka yapıyor, kim bilir... Şimdi o penceremizin önündeki kadife koltuğa kurulmuş, yüzünü o sökülen şafağa dönerek parmaklarının arasında o sert sigarasını tütürüyor; kulaklığını takmış, o küçük MP3 çalarından sızan melodilerle kendi dünyasında geziyor. Oda, o yoğun sigara dumanından ötürü adeta o eski duman altı köfteci dükkânlarını andırıyor. En iyisi ben şu yorgun gövde mi o beyaz yatağa bırakayım; zira bu uykusuzlukla ancak öğleden sonra saat ikiye doğru kendime gelebilirim.

„İyi gündüzler Mérxas! Ben o uykunun koynuna kaçıyorum...“

„Tatlı rüyalar Alan! O aydınlık günlerde görüşmek üzere...“

Ruhunun o kırılgan dehlizlerinde, o kendi melankolik dünyasında yaşamayı seçen Mérxas, özünde o modern dünyanın

hırçın iş hayatından, çalışmanın o disiplinli yükünden fena halde ürküyor. Lakin o yaralı fitratında muazzam bir yardımseverlik, kolayca idare edilebilen uysal bir yapı var; bu asil hasletleri, onun o tekinsiz iş ortamlarında çabucak sevilmesinde mühim bir rol oynuyor. Sezgilerinin o gizli radarları o kadar kuvvetli ki, etrafındaki her şeyi farkında dahi olmadan, adeta bir sünger gibi kolayca öğreniveriyor; ve o fitri yeteneğinin rehberliğinde, yapılması gereken resmi işleri otomatik bir zarafetle yerine getiriyor. Bana göre, özellikle o estetik ve yaratıcılık gerektiren ince konular, Mérxas'ın o parlak başarılar yakalayabileceği yegâne mesleki alanlardır. Bu sebeple, onun o yaşlılar yurdunda, o ölümün ve hastalık kokularının sindiği huzurevinde çalışmak istemesi, onun o narin duygusal dünyasını büsbütün bitirebilir, onu o depresyonun dişlileri arasında ezebilir düşüncesindeyim.

Mérxas, hayatı o ince detaylarıyla düşünmeyi seven, insana hak ettiği o kutsal değeri veren naif yapısıyla, karşısındaki fani insanlardan da aynı asil zarafeti beklediği için bu gaddar yaşamda fena halde zorlanıyor, hırpalanıyor. Zihninde idealize ettiği o sırçat kalıplara ulaşmak adına elinden gelen her şeyi yapıyor; lakin o çetin durumlarda, o küçük başarısızlıklar karşısında, hayatın o çıplak ve gaddar gerçekliğinden hızla çözülerek kendini o kapkara odasına, mutlak bir yalnızlığa kapatıyor. İnsan ilişkilerine, o şefkate dayanan alanlarda sergilediği performans aslında muazzam yüksektir; ne çare ki o sinsî, o endojen depresyonlar onun o asil atılımlarını bir pranga gibi frenliyor. Profesyonel yaşamın o vahşi çarkları arasında kullanmaktan zerre kadar çekinmediği o derin empati mekanizması, tekinsiz insanların elinde onun suistimal edilmesine, kalbinin hoyratça kırılmasına neden olabiliyor. O engin denizi, o hırçın dalgaları ve aşkı çağrıştıran her estetik objeyi, Mérxas'ın o melankolik şahsiyetinde bulup çıkarmak mümkündür. Rahat,

dingin ve sıcak bir atmosfer yaratan kuytu mekânlardaki en büyük dezavantajı ise, o sığınağa adım attığı an gerçeklikten kopup o hayaller alemine dalmasıdır. Mérxas'ın bu fani hayatla bağ kurabildiği yegâne köprü, o kendi inşa ettiği muazzam hayal dünyasıdır; zira onun bazı anlarda, şu sokaktaki gerçek yaşamla uzaktan yakından hiçbir bağı, hiçbir sahil ilişkisi kalmıyor.

İçimdeki o hırçın düşünceler yüzünden bir türlü o uykunun koynuna süzülemediğimden, o beyaz yataktan öfkeyle kalktım. Saat sabah on bire doğru adımlarken, yukarıdaki o sosyolojik satırları internetteki bazı astroloji sayfalarından, o gizemli burç yorumlarından derleyip bu sayfalara aktardım. Ve hayretle görüyorum ki, Mérxas'ın o çelişkili karakteri, tıpkı yukarıda anlatmaya çalıştığım o dökümdeki gibidir. Aslında ruhum şu an sadece o gizemli Nûdem hakkında, onun o asil güzelliği üzerine kelimeler fısıldamak istiyor; lakin nedense parmaklarım „Nûdem!“ hecesini duyduğu an, o plastik tuşların üzerinde felç olmuş gibi donakalıyor, basmak istemiyor. Belki de onun o narin ruhunu incitecek yanlış bir kelime karalamaktan, o edebi hataya düşmekten fena halde korkuyorum. Nûdem'in hoşlanmayacağı, o estetiğini bozacak sığ bir şey yazarsam bu bizim aramızdaki o görünmez köprüleri yıkar diye çekiniyorum; lakin bir kadının, o muazzam bir zekâyla donatılmış güzelliğini bu fani kelimelerle nasıl nakşedeceğim, onu da bilemiyorum...

Nûdem'in o bahar ayında, yirmi beş Mayıs'ta dünyaya gözlerini açtığını bildiğim için, hemen o sanal çöplükte „İkizler Burcu Kadını“ üzerine ne kadar ilmi yahut batıl malumat bulduysam bir solukta okudum.

O burcun gizemli dehlizlerinden edindiğim bilgilere bakılırsa: Kitaplar, entelektüel gazeteler, felsefî dergiler yığın

yığın onun o odasının her bir köşesinde, masaların üzerinde okunmayı bekleyen asil birer abide gibi dururmuş. Nûdem'in o skolastik, o ilmi ve entelektüel yanı oldukça kuvvetliymiş; öğretmenlikte, eğitmenlikte ve o derin akademik araştırmacılıkta akademinin en üst seviyelerine ulaşabilecek bir dehası varmış.

O narin bedeni ise, dış dünyayla o muazzam iletişimi kurarken gövdeye benzersiz bir hassasiyet, bir esneklik sağlayan o kusursuz sinir sistemiyle donatılmıştı; ki bu durum belki de onun o asil kadınlık fitratıyla ilgiliydi. Nûdem'da, dış dünyanın tüm o uyaranlarına, o sanatsal seslerine karşı algılar diğer sıradan insanlara kıyasla fena halde açık ve keskin olduğu için, sinir sistemindeki o estetik hassasiyet de muazzam bir yoğunluktaymış. Bu kadında o solunum sistemi, o narin sinir ağı ve kuğu gibi boynunun hemen altında beliren, o omuzların üzerindeki o zarif köprücük kemikleri, o asil gözlerine ilk çarptığı andan beri hep ön plandaydı. Lakin şu yeryüzündeki her fani kul kadar, Nûdem'in da ruhunun kuytularında bazı insani zayıflıkların, bazı kırılğanlıkların olabileceği de su götürmez bir gerçekmiş.

Özellikle o çetrefilli insan ilişkilerinde; o küçük, ehemmiyetsiz tartışmaların, sinsi ve büyük anlaşmazlıklara yol açıp o naif sinir sistemini hoyratça yıpratmaması için, o adımlarını muazzam bir dikkatle, adeta bir cambaz zarafetiyle atarmış...

Ekranda akan o satırlar arasında kaybolurken, Nûdem'in ruhunun ne denli ele avuca sığmaz, ne denli değişken bir coğrafya olduğunu daha iyi anlıyorum. O, adeta her buluşmada, her dokunuşta karşısındakine bambaşka bir kadınla, hiç tanınmamış bir yabancıyla berabermiş hissi veren tekinsiz bir büyüye sahipmiş. İnsan ilişkilerinin o pürüzsüz

yüzeyinde muazzam bir başarıyla gezinir, bir çırpıda derin arkadaşlıklar kurarmış kurmasına; lakin iş o mahrem, o bağlayıcı özel ilişkilere gelince, adeta bir gölge gibi sürekli olan her bağdan süratle kaçarmış. Ruhunun açlığı, farklı insanlarda farklı deneyimlerin, o hiç tadılmamış hazların arayışındaymış hep. Dolayısıyla, hayatına giren insanı cinsel ve ruhsal olarak tatmin edebilmek adına, yatakta ve hayatta mistik bir bukalemun gibi anbean değişen, farklı davranış biçimleri sergileyen bir kadına dönüşürmüş.

Deneysel, o sınırları zorlayan hırçın bir doğası varmış; geleceğe dair uzun boylu, o insanı esir eden planlar yapmaktan fena halde sıkıldığı için, o iz bırakmayan tek gecelik aşkların rüzgârına kapılmaya çok daha yatkınmış. Kendi içindeki o deli fırtınayı dizginleyemediği gibi, bir başkasının da gelip onun özgür gövdesi ve zihni üzerinde otorite kurmasına, onu kontrol etmesine asla tahammül etmez, buna zerre kadar izin vermezmiş. Aslına bakılırsa, onun o sınır tanımaz cinsel aktivitesi, bedenindeki vahşi dürtülerin kuvvetinden değil; o gizemli kalanın ardını görme arzusundan, yani o durdurulamaz entelektüel merakından kaynağını alıyormuş.

Nûdem'in o tekinsiz, o çift karakterli yapısını bu anlatıyı kaleme alırken her daim zihnimin başköşesinde tutmam lazımmış. Onun bir yarısı asil bir aşka, sığınılacak güvenli bir limana sinsi bir açlık duyarken; diğer yarısı amansız bir kuvvetle yeniliğin, tehlikeli değişikliklerin hırçın dalgalarına kapılmak isteyen bir kadındır. İşte bu yüzden, onunla bir ilişki yürütebilmek, o kalbe çıpa atabilmek için öncelikle onun o labirentleri andıran duygusal ve mental ihtiyaçlarını tam anlamıyla doyurmak, o zekâyı tatmin etmek gerekirmiş. Çünkü o, hayata karşı çocuksu bir iştahla gülmeyi, eğlenmeyi, o meçhul yollara doğru uzun yolculuklara

çıkmayı ve o hiç denenmemiş tekinsiz şeyleri tecrübe etmeyi tutkuyla seven biriymiş.

Yeryüzündeki pek çok karmaşık mevzu hakkında az çok derin bir bilgi sahibi olmasına rağmen, o henüz keşfedilmemiş yeni konular hakkında taze bilgiler edinmek, onun o parlak zihninin ilgisini her daim bir mıknaatıs gibi çekiyormuş. Eğer onun o gizemli dikkatini kendi üzerinize çekmek istiyorsanız, alelade lafları bırakıp herhangi bir felsefi yahut edebi konuda onunla derin, entelektüel bir tartışmanın dehlizlerine girmek, en akılcı, en tılsımlı yöntemmiş. Nûdem ve onun soyundan gelen o dahi kadınlar, insani ilişkilerde mutlak bir dürüstlüğe ve samimiyete muazzam bir değer veriyorlarmış. Dolayısıyla, kendi fikriyle taban tabana zıt olsa bile, maskelerini indirip o çıplak, o gerçek fikirlerini korkusuzca savunan şahsiyetleri içten içe beğenir ve büyük bir hayranlıkla takdir edermiş. Ayrıca zihnini tek bir konunun dar zindanına hapsedmemek, her an o şaşırtıcı, o enteresan yeni mevzular bulup çıkarmak da onun o nevina fitratının başlıca alametifarikalarındanmış.

Son derece sosyal, etrafına muazzam bir yaşam enerjisi saçan bu kadın, yeri geldiğinde o keskin zekâsından süzülen sert bir dili kullanmaktan da zerre kadar çekinmiyormuş. Nûdem, sahiden de kelimeleri kalpleri ortasından vuran birer edebi silah gibi ustalıkla kullandığı için, hayata sadece hisleriyle bakan o aşırı duygusal insanlarla anlaşmakta zaman zaman derin, aşılmaz problemler yaşayabiliyormuş. Muallim Helîn'nin o kafe masasında fısıldayarak anlattığına göre; Nûdem aşkın o tekinsiz ikliminde fena halde kıskanç bir yapıya sahipmiş lakin bunu ruhunun en karanlık odasında saklar, dışarıya belli etmekten asla ama asla hoşlanmazmış. Bu sebeple, onun o hassas gururunu şüphelendirecek yahut sinsi bir kıskançlık krizini tetikleyecek ucuz oyunlara

başvurmak, onun dünyasında ebedi bir felaketle sonuçlanır, asla doğru olmazmış. Eğer karşısındaki adamı zihninde ruhunu doyuran, sadık bir hayat yoldaşı olarak kabul buyurursa, kendisi de o asil aşka aynı sadakatle ve aynı ihtirasla cevap verebilmek adına elinden gelen her şeyi yapar, varını yoğunu o sevda yoluna serermiş.

Hemen hemen şu fani dünyanın her çetrefilli mevzusunda, az da olsa sahih bir bilgi kırıntısına sahip olduğu için, bir meclise girdiğinde o ilk aristokrat izlenimle karşısındaki insanı saniyeler içinde büyüleyerek kendine hayran bırakırmış. İnsanlarla köprüler kurmakta muazzam bir hafifliğe sahip, dost canlısı, sosyal yaşamın o ışıltılı sahnelerini seven ve o seçkin cemiyetlerde toplumsal olarak her daim aranan, varlığı arzulanan bir fıtratı varmış.

Opera güzeldi de ne kelime? Şahaneydi, kelimenin tam anlamıyla büyüleyici bir sanatsal ayındı! Bazı insanlarda nasıl bir gırtlak, nasıl tanrısal bir ses var Allah'ım! İnsan o ilahi tınıları duyduğunda o şatafatlı koltuğunda adeta donakalıyor, ruhunun göğe yükseldiğini hissediyor.

O muazzam temsilden sonra Nûdem'la birlikte o görkemli opera binasına yakın, loş ve aristokrat bir bara geçtik; kristal kadehlerimizden asil içkilerimizi yudumlarken şafağın o sökülen vaktine değin kesintisiz, edebi bir hararetle sohbet ettik. Saat sabahın altısına doğru adımlarken içimizdeki o hırçın enerjiyle o yeraltı kulüplerine gidip çılgınca dans etmek istedi canımız; lakin üzerimizdeki o ağır opera elbiselerinin, o smokinin ve o zarif tuvaletin o gürültülü mekânlara fena halde rüküş kaçacağını düşünerek bu fikirden vazgeçtik, boş verdik. Direksiyonun başına geçip Nûdem'ı o sessiz sabah caddelerinden süzülerek evine bıraktım. Apartmanın önünde, o duman altı arabanın içinde, zamanın

nasıl aktığını fark etmeden belki bir iki saat daha o kelimelerin büyüünde konuştuğundan sonra, Nûdem o davetkar gözlerini gözlerime dikip beni yukarıya, o sökülen şafakta yorgunluk kahvesi içmeye davet etti. Giriş katındaki o dairesi topu topu iki odadan ibaretti; oturma odası tıpkı benim o Frankfurt'taki odam kadardı, yani yirmi altı ya da otuz metrekaarelik bir genişlikteydi. Küçük, narin bir yatak odası, loş bir banyo, mütevazı bir tuvalet ve küçük bir mutfak... İçinde kibirden zerre eser barındırmayan, o entelektüel sadeliğin hüküm sürdüğü mülksüz, asil bir daireydi burası...

O sabah o fincanların buğusunda nelerin üzerine konuşup o kelimeleri tüketmedik ki? Sanal forumların o kaotik dünyası, o sisli Londra anıları, acımasız dünya politikası, Kürdlerin o bitmeyen tarihi trajedileri ve elbette sanat... Lakin söz dönüp dolaşın en çok o iki yaralı dosta, Sipan ve melankolik Mérxas üzerine gelip dayandı...

Ne vakit sözü Sipan'a, onun o dahi ama kayıp ruhuna getirsek, Nûdem'in o fincanı tutan küçük, o ipeksi ince elleri hafifçe titrer, o esmer çehresinin rengi aniden bir yaprak gibi solardı... Gözlerindeki o sinsî dalgalanmayı görünce, „Ruhunu acıtan bir şey mi var, bir derdin mi var Nûdem?“ diye sordum fısıldayarak.

„Yooo, yo, hayır Alan, hiçbir şey yok!“ derdi o savunma refleksiyle lakin benim bir mimar titizliğiyle o gizli sarsıntıları sezdiğimi, o edebi gözlerimin ruhunun derinliklerine sızdığını anlayınca pes etti:

„Sana her şeyi, o gizli tarihi anlatacağım,“ dedi, sesini o odanın sessizliğine gömerek. „Ama ne olur bu itiraflar sırf bizim aramızda kalsın, bu sırrı aramızdaki o mukaddes emanet gibi sakla...“

„Nasıl yani?“ dedim, şaşkınlıkla masadaki defterime bakarak. „Yani bu dramı o hazırladığım novellanın sayfalarına yazmayacak mıyım, kalemi serbest bırakmayacak mıyım?“

Bir süre sustu, o buğulu camdan dışarıdaki o gri sokağı, o Frankfurt sabahını seyredip derin düşüncelere daldıktan sonra yüzüme baktı:

„İstersen yaz Alan,“ dedi, sesinde hüzünlü bir kabullenişle. „Zaten şu koca şehirde senden ve o dünyadan habersiz yaşayan Mérxas’tan başka herkes bu trajediyi biliyor... Ben, biliyorsun, o eski günlerde Sipan ve o vakur Helîn’nın kapı komşusuydum; yani onlar benim o çocukluk bağlarımla sarıldığım en kadim arkadaşlarımdır. Benim o deli fişek gençlik dönemimden kalma, Sipan ile ruhumu ortasından yakan çok derin, çok ihtiraslı bir aşk ilişkim vardı. Sonra kader bizi savurdu; ben o sisli Londra’ya, o uzak adalara tahsile gittim, orada o soğuk David’i tanıdım; Sipan da burada, o hasretin hırsıyla kendine başka kız arkadaşlar buldu, o tenlerde teselli aradı. Ben dört sene evvel o gurbet topraklarından bu şehre geri döndüğümde, Sipan o eski ateşle yanarak benimle tekrar beraber olmak, o eski cenneti kurmak istedi; lakin ben ruhumun kırgınlığından ötürü bunu istemedim, o kapıyı yüzüne kapattım. Sipan beni hâlâ o ilk günkü gibi deli gibi, bir meczup gibi seviyor; lakin onu dışarıda, o bar köşelerinde başka kadınların kollarında görünce içimde ne yapacağımı, o kıskançlık canavarını nasıl dizginleyeceğimi bilemiyorum. Bana her karşılaştığımızda benden başka hiç kimseyi sevmediğini, o tenlerin sadece birer yalan olduğunu söylüyor; ama bak işte, daha dün o esmer Sîlan’dan ayrıldı, şimdi de o gizemli Akana var hayatında...“

„Peki ya sen?“ diye sordum, gözlerimi onun o titreyen ellerine dikerek. „Sen o dahi fizikçiyi, o eski çocukluk aşkını hâlâ kalbinde yaşıyor, onu hâlâ seviyor musun?“

„Bazen evet Alan,“ dedi, gözlerini kaçırarak. „Bazen de koca bir hayır!..“

„Bazen evet, bazen hayır olmaz Nûdem!“ dedim, bir yazarın o kesin, o tavizsiz hükmüyle. „Aşk gri tonları kabul etmez; ya onu hâlâ o kalbinin en derin odasında çılgınca seviyorsun ya da o ateşi ebediyen söndürmüşsün, sevmiyorsun...“

„Şimdilik bu suale net bir cevap veremem, zihnim bir labirent gibi,“ dedi içini çekerek. „Ama onun son zamanlarda böyle delice alkol tüketmesi, o uyuşturucu illetinin o zehirli kollarına sığınması sanki biraz da benim ona gösterdiğim bu katı kayıtsızlığın, benim yüzümden...“

„Hım...“ dedim, ayağa kalkarak. „Anlıyorum. Neyse, saat epey ilerledi, ben en iyisi o kendi yalnızlığıma, evime gideyim artık... Şayet içinden gelirse, pazar günü bana uğra. Biz Mérxas ile o gürültülü benzinliğe uğrayıp Sipan'ı o üniversite sıralarına geri dönmesi, o asil fizik okuluna devam etmesi hususunda ikna etmeye çalışacağız, onunla erkek erkeğe konuşacağız.“

Acı bir tebessüm belirdi o zarif dudaklarında: „O dik kafalı çocuk sizi asla dinlemez Alan,“ dedi, Sipan'ın fitratını ezbere bilen bir eminlikle. „Ama bana kalırsa, o zaten o asil okulunu öyle kolayca bırakamaz da; çünkü o dahi çocuk, o kuantum fiziğini kendi canından, kendi gövdesinden bile çok seviyor... Bakma sen şimdi onun öyle kafası esmiş gibi ‘bırakacağım, bistro açacağım’ diye feryat ettiğine; şayet o fiziği sahiden bırakacak olsaydı, ruhundaki o dehayla şimdiye

dek çoktan bırakıp gitmişti... Ben onu çocukluğundan beri en ince hücrelerine kadar çok iyi tanıyorum... Zaten felsefe ve fizik, onun bu fani dünyada nefes alabilmesini sağlayan yegâne hayatıdır...“

„İyi öyleyse,“ dedim kapının eşiğinde, „Onunla hiç konuşmayalım, kaderine mi terk edelim dersin?“

„Nasıl yaparsanız yapın, o kalemle hangi yola sevk edersen et, pek bir ehemmiyeti yok aslında! O kelimenin tam anlamıyla dik kafalı bir anarşisttir ve günün sonunda kendi zihninde tasarladığı o istediği şeyi ne pahasına olursa olsun yapacaktır...“

„Söyle bana Nûdem,“ dedim son bir merakla, „Sipan seni hâlâ o barlarda, o تنها sokaklarda rahatsız ediyor mu?“

„Yoo!..“ dedi, gözleri dalarak. „Bütün suç, bütün bu karmaşa benim kendi ruhumda...“

16. Bölüm

Sipan, şubatın o dondurucu on beşinde dünyaya gözlerini açmıştı; yani o gökyüzünün o asil, o isyankar Kova burcunun tebaasındandı. İşte bu yüzden, o sabah odama döner dönmez o sanal dehlizlere daldım ve internette Kova burcuna dair ne kadar ilmi yahut mistik makale varsa satır satır okumaya başladım. O yıldız haritalarından öğrendiğim kadarıyla: Özgürlüğüne, o zihinsel yeniliklere sıırıslıklam düşkün olan Sipan'ın, o hırçın cinsel alanda tek bir fani eşe bağlanması, o sadakat zincirini boynuna geçirmesi asla mümkün değilmiş. Bağımsızlığın o vahşi rüzgârlarına ölesiye tutkun olduğu için, kendini hiçbir zaman tam anlamıyla karşısındaki insanın

kollarına bırakamaz, o ruhunun en mahrem odalarını kimseye tam olarak açamazmış. Maddi konularla, o burjuvanın paraya tapan kirli dünyasıyla hiçbir bağ kuramayan Sipan, bu hayatta daha ziyade sadece zevk aldığı, zihnini ateşleyen estetik konular için çalışmaktan hoşlanırmış. Sipan'ın o çetin meslek yaşantısında muazzam başarılar yakalayabilmesi için, muhakkak ruhuyla bağlandığı dahi bir mevzuda ya da insanlığa feda edilmiş o toplumsal faydalar uğruna dirsek çürütmesi لازمmış. Kendi başına olmaktan, o mutlak yalnızlığından muazzam bir haz alan Sipan, o katı hiyerarşik mekanizmaların, o emir komuta zincirlerinin içinde fena halde mutsuz olur ve bir süre sonra o narin ruhu ciddi anlamda isyan bayrağını çekerek her şeyi yakıp yıkmaya başlarmış.

Mental olarak zihni sürekli bir kuantum motoru gibi aktif olan bu tip bir insanın, hayatın o gaddar zorluklarıyla mücadele etme yeteneği de muazzam düzeyde gelişkinmiş. Sabit, sarsılmaz bir iradeye sahip olması hasebiyle, yürekten inandığı ve arzuladığı o asil amaca tüm benliğiyle kanalize olur ve o ideali gerçekleştirene dek o hedefin peşini asla bırakmazmış. İnsan ilişkilerine o teklifsiz, o rahat tavırlarla girebilmesi ve o yüreğindeki hümanist tarzı, özellikle sosyal içerikli o asil mesleklerde muazzam başarılar yakalamasında en büyük etkindir elbet; ama o ne çare ki, artık ruhunu ve ömrünü o tanrısal fiziğe gönülden bağlamış bir kere. Ancak zihninin o derinliklerinde yatan o katı sabit fikirliliğe, o dogma düşmanlığına olan yatkınlığı, zamanla toleransının fena halde düşmesine ve etrafındaki sıradan insanlarla derin, hırçın problemler yaşamasına neden olabilirmiş. Her zaman yaşadığı o karanlık çağın fersah fersah ilerisinde, o fütüristik düşüncelere sahip olan Sipan, kendisine dışarıdan katı bir dayatma yapılmadığı müddetçe, her türlü radikal yeniliğe sonuna kadar açkımış. Teknolojik alanda doğuştan gelen,

adeta genlerine kazınmış muazzam bir kabiliyeti olduğu için, o modern dünyanın en karmaşık gereksinimlerine ve o dijital devrimlere ayak uydurmakta zerre kadar zorlanmıyormuş. Herhangi bir kolektif plana dâhil olmayı kabul ettiği zaman, o masadaki herkesten çok daha derin, herkesten çok daha fazla o konuyu düşündüğünü ve inandığı davadan asla şüphe duyulmaması icap ettiğini herkese kanıtlarmış.

Sipan'ın o gizemli odası, çağın ötesindeki tüm o teknolojik aletlerle donatılmış, modern ve fütüristik mobilyalarla döşenmişti. Geleneksel, o eski kokan bir odadan ziyade, adeta bir uzay üssünün komuta merkezini andıran bu tecrit edilmiş ortamda, genellikle tek başına kalmayı, o mutlak yalnızlığı tercih edermiş. Kendini her an küllerinden yeniden var etmeyi, yenilemeyi seven yapısıyla, özellikle o yüksek teknoloji alanındaki mesleklerde muazzam başarılar vaat ediyormuş. Bir bilim insanı olarak, o laboratuvarlarda süregelen bitmeyen araştırmalar ve o buluşlarla insanlığa verilen asil hizmet, Sipan'ın ruhunda en büyük tatmini, o kutsal doyumunu elde ettiği yegâne alanlardanmış. O evrensel hümanist yapısı gereği, cebine girecek herhangi bir maddi çıkarı, o kirli parayı zerre kadar beklemezsizin, her türlü insani yapılanmanın, o devrimci organizasyonların içinde bulunmakla da kendisini muazzam derecede mutlu edermiş. Maddeyle, cüzdanla bağını ebediyen koparmış o nadir insanlardan biri de şüphesiz Sipan'dı; lakin o kapitalist dünyada paranın o sinsî öneminin de gayet iyi bilincindeymiş. Para denilen o kirli kâğıt, ancak o hayalini kurduğu yüksek teknolojiye sahip olmak istediğinde ya da o hümanist amaçlarla çaresiz insanlara yardım eli uzatmayı dilediğinde Sipan'ın o dahi aklına gelirmiş. Demokrasiye, o sarsılmaz eşit şartlara muazzam bir ehemmiyet verdiği için, ömrü boyunca asla bireysel bir kalkınma, o burjuvalar gibi kişisel bir servet edinme amacına ve hırsına asla sahip

olmazmış. Çok değişken, zaman içinde bir aşırı uçtan, o kapkara savurganlıktan, diğer aşırı uca, yani mutlak bir tasarruf ve biriktirme alışkanlığına kayan garip bir finansal ritmi varmış. Yeniliklerin peşinden koşan ve o teknolojik alandaki dehası muazzam kuvvetli olan bu çocuk, her defasında kimsenin aklına gelmeyecek farklı yöntemlerle para kazanır ve yine o hiç bilinmeyen sıra dışı şeyler uğruna o parayı bir çırpıda harcarmış. Her an gelişen, o sınırları zorlayan teknolojiye sürekli yatırım yaptığı için, mali tablosu genellikle pek kazançlı değilmiş; tam aksine, o laboratuvar aletlerine yaptığı o sonu gelmeyen harcamalardan ötürü, bütçesinde süregelen kronik, derin açıklar varmış.

İnsani değerlere, o ezilenlerin sessiz ihtiyaçlarına karşı fena halde hassas olan bu çocuk, elindeki o son kuruşu bile başkalarının kurtuluşu için kullanmaktan, cebindeki parayı son damlasına kadar harcamaktan zerre kadar çekinmiyormuş. Ancak ne gariptir ki, kendi bireysel sıkıntıları, o uyuşturucu girdabındaki mali krizleri baş gösterdiğinde, dış dünyadan herhangi bir yardım almayı asla tercih etmeyerek, o gururuyla kendi kendini idare etmeye çalışıyormuş. Özellikle bu maddi sorunlarını, o ruhsal çöküşlerini başkalarıyla paylaşmayı hiç sevmediği için, en yakınları, can dostları bile onun o anki mali durumu hakkında zerre kadar bilgi sahibi değilmiş. Şu fani dünyadaki hiçbir lüks tüketime, o şatafatlı markalara karşı zerre kadar zaafı olmayan Sipan, aslında o minimum şartlarda, o duman altı bir odada bile kendi zihnini meşgul edecek, o fizikle kendini mutlu edecek asil fırsatlar yaratabilen nadir bir insan tipiymiş.

Oldukça bağımsız, o zincirleri kıran bir yapısı olduğu için, daha gencecik yaşlardan itibaren kendi hayatını o hür elleriyle kazanmak adına muhakkak çalışmış. Onun dünya-

sında mühim olan tek şey, şu hayatta hiç kimseye müdanası olmadan, kimseye bağımlı kalmadan ya da sadece o kirli maddi çıkarlar yüzünden zalimin önünde başını eğmeden asilce yaşayabilmesiymiş. O, önündeki bütün bu hırçın zorluklara ve o uyuşturucu pençesindeki maddi sıkıntılara rağmen, ne yapıp edip o üniversitedeki okulunu gururla bitirecek; çünkü o dahi fizik, onun yaşamının, onun akan kanının artık ayrılmaz bir parçasıydı.

Sipan'ın, o bizim gizemli Nûdem'a ezelden beri deli gibi, bir meczup gibi âşık olduğunu inan dün geceye kadar ben dahi bilmiyordum. Şimdi o barda kafasını her kaldırdığında, Nûdem'in adı her geçtiğinde o alt dudağının neden bir yaprak gibi titrediğini, o gözlerindeki yangını çok daha iyi anlıyorum. Nûdem ile o sabah kahvesinde yaptığım o mahrem konuşmalardan da apaçık anlıyorum ki, Nûdem aslında o sinsî kayıtsızlık maskesinin ardında, Sipan'ı hâlâ o kalbinin derinliklerinde seviyor. Bizim melankolik Mérxas da bunu öğrendiğinde tıpkı benim gibi şaşkınlıktan neredeyse küçük bir şok geçirecekti lakin o bilgeliğiyle „Eee Alan, insanlık hali... Kaderin ne tekinsiz oyunları var,“ diyerek durumu kabulleniyordu. Evet, artık benim o gizemli Nûdem ile olan ilişkim, ancak ve ancak o asil, o mesafeli „arkadaşlık“ çerçevesinde kalabilirdi. Kendimi belki bu karmaşık aşk üçgenine, bu hırçın hikâyeye hiç bulaştırmasaydım, Nûdem ile o şafak vakti aramda geçenleri bu sayfalara dökmeseydim edebi açıdan belki daha dingin olurdu; ama ne çare ki iş işten geçti artık. Kelimeler bir kere o sanal forumların duvarlarına asıldı; ne yazıldıysa yazıldı, o mürekkep kâğıda bir kez pıhtılaştı, artık bu anlatıdan geriye dönüş yoktur.

„Gel, Mérxas gel! Geç şu ekranın başına da oku bakalım, Sipan hakkında kaleme aldığım bu yeni satırlar nasıl olmuş?“

Mérxas masama yanaştı, o son iki bölümü o derin melankolik sessizliğiyle sakince okuduktan sonra yüzünü yüzüme çevirdi: „Alan, ben senin içten içe bu burçlara, bu yıldız haritalarına bu denli inandığını gerçekten bilmiyordum; lakin inan bana, Sipan ve Nûdem hakkında yaptığın bu sosyolojik, bu psikolojik analizler adeta tıpatıp gerçeği yansıtıyor, nokta atışı uyuyor. Sen en iyisi bundan sonra bu mimari projeleri, bu novellaları bırakıp profesyonel astrolojiyle uğraşsan edebi açıdan daha kârlı çıkmaz mısın?“

Güldüm. „Yok be Mérxas!“ dedim, sigaramdan derin bir nefes çekerek. „Benden asla bir astrolog olmaz; çünkü yukarıda o felsefî dille yazdıklarımın hemen hepsini internetteki çeşitli burç sitelerinden, o sanal çöplüklerden derleyip kendi üslubumla harmanladım. Onun için hangi cümleyi nereden aldığımı dair akademik bir kaynak göstermem imkânsız. İsteyen okuyucu buradaki herhangi bir edebi cümleyi kopyalasın, Google’a girsin ve o dijital dünyada nerede kopyaladığımı arasın bulsun artık. Benden bu kadar, kalemin gücü buraya kadar yetti!“

Mérxas elini o omzuma koydu, o kadim dostluğun asil sıcaklığıyla gülümsedi: „Vallahi bence ruhunla, kaleminle muazzam güzel yazmışsın Alan! İstersen bu uzun ve yorucu hikâyeyi, o karakterlerin bu dönüm noktasında, tam da burada bitir artık, mürekkebi kurut...“

„İyi o zaman dostum!“ dedim, klavyeden elimi çekerek. „Bu anlatının son sözü, o ebedi kapanış cümlesi senin olsun, sen mühürle sayfayı!“

Mérxas yüzünü o sökülün Frankfurt sabahına, o aydınlanan göğe doğru döndü; sesindeki o içten, o insani tınıyla son kelimelerini fısıldadı masama:

„Vallahi ne diyeyim Alan... Ben bu senin hırçın hikâyesi, bu yazdığın novellayı satır satır okuyan her fani ruha; hayatta ilk önce mutlak bir sağlık, sonra zincirlerinden sıyrılmış bir özgürlük, daha sonrada o kalplerini dolduracak tam, kusursuz bir mutlulukla dolu asil bir yaşam diliyorum...”

©ALAN LEZAN ... 21.07.2009